RENÉE SHANN

Tratament pentru singurătate

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Luând direcția plajei, pentru una dintre acele plimbări lungi si înviorătoare care-i plăceau atât, Polly nu-şi închipuia că în acea zi, un biet pescăruş care agoniza o să-i schimbe cursul vieții.

Doar câțiva îndrăgostiți de natură ca ea sau pasionați observatori ai păsărilor înfruntau vântul care mătura Hacon Sands, în această după-amiază de aprilie. Aerul era rece şi uscat, cerul de un albastru intens şi Polly, cu fața radioasă, înainta cu paşi mari.

înfofolită într-un hanorac îmblănit, cu picioarele protejate de cizme, mergea prin nisipul ud, râzând singură de această plăcere

solitară şi sălbatică.

Talia ei mică şi o constituţie mai curând gingaşă îi dădeau o aparenţă de fragilitate înşelătoare. Atât fizic cât şi psihic, Polly, aşa cum arăta scânteierea părului său roşu şi verdele strălucitor al ochilor, era stăpânită de o forţă interioară

redutabilă. Foarte devreme confruntată cu responsabilități grele, își dezvoltase o personalitate integră, fără ca pentru asta să-și piardă partea optimistă a firii. Era plină de energie și privirea ei de ansamblu putea să lanseze fulgere de furie și aproape imediat să strălucească de o bucurie aproape copilărească.

In această după-amiază de duminică, se simțea gata să râdă de tot și de orice.

Un pic mai departe, un bărbat mergea în direcția ei, cu mâinile adânc înfundate în buzunarele hainei și bărbia ascunsă în guler.

Ajunseră în dreptul pescărușului în același moment și se opriră să contemple pasărea imobilă și acoperită de petrol brut.

Bărbatul, care era un pic mai aproape, înaintă piciorul și împinse pescărușul cu vârful încălțării.

Lui Polly i se sui sângele la cap.

- Nu vedeți că biata ființă este pe cale de a muri? strigă ea plină de mânie. Faceți ceva s-o ajutați în loc să-i dați cu piciorul.

Ea întinse mâna, gata să ia pasărea, dar necunoscutul îi prinse brațul și o opri ferm.

- Prostuțo!

Vocea lui era brutală.

- Privește-i ciocul. Este tăios ca o lamă! O fi acest pescăruș extrem de slăbit, dar ar putea să-ți taie încheietura mâinii fără nici o greutate.

Polly ignoră avertismentul salutar.

- Nu este un motiv suficient să-l maltratezi, ripostă ea. Ce soi

de om eşti ca să procedezi aşa?

Necunoscutul o cântări o clipă cu ochii cenuşii îngustaţi.

- Nu aveam deloc intenţia să maltratez această creatură. Mi-am luat pur şi simplu precauţia s-o întorc cu vârful pantofului, ca să mă asigur că mai era în viaţă. Am fost deja atacat de un pescăruş care murea şi nu doresc să reînnoiesc experienţa.

Argumentul era de bun-simţ şi Polly, într-un gest de mândrie înciudată, îşi azvârli capul pe spate.

Făcând asta, capişonul hanoracului îi alunecă, descoperindu-i părul lung şi roşu în care vântul năvăli imediat, creând în jurul feţei tinerei o coroană de flăcări vii.

Bărbatul dădu înapoi un pas. Pălise brusc şi privirea lui cenuşie trăda acum o durere aproape insuportabilă. întoarse capul şi parcă nu putea suporta o asemenea viziune.

Tulburată de violenţa acestei reacţii şi de intensitatea privirii, Polly îşi îndreptă atenţia asupra pescăruşului. Tremură o clipă înainte de a răsufla.

-Nu va mai suferi, comentă bărbatul încet. Cu blestematul ăsta de petrol, bietul nu avea nici cea mai mică şansă.

Se aplecă pentru a strânge micul trup inert şi Polly îl privi. îi purta pică.

-Acum ai curajul să atingi acest pescăruş inofensiv, fiindcă este mort.

Cuvintele îi scăpaseră fără voie. Nu-şi luase timp să reflecteze şi mai puţin să analizeze motivele acestei ieşiri bruşte şi de nestăvilit. Oh, nu-i purta pică în mod special acestui individ fără nume! Era mai curând o reacţie instinctivă, un

strigăt de mânie împotriva responsabililor acestei poluări criminale care făcuse deja ravagii în regiune.

Cu câteva săptămâni mai devreme, un petrolier eşuase pe o stâncă, în largul lui Hacon Sands şi o parte din încărcătură se răspândise în mare.

Imediat, Polly îşi regretă cuvintele pe care le pronunțase. Dar, fără a-i lăsa timp să se scuze, necunoscutul se întoarse spre ea.

- Acum două sute de ani, femei ca dumneata erau arătate cu degetul şi condamnate ca vrăjitoare. Iată un obicei englezesc pe care l-aş vrea restabilit în această secundă precisă.

Apoi îi întoarse spatele şi azvârli cadavrul păsării cât mai departe în mare.

Polly se îndepărtă, ruşinată îngrozitor de comportamentul ei ridicol şi inexplicabil. Meritase această ultimă remarcă. Cum putuse fi atât de puerilă? Oare ce-i venise? Să se comporte aşa nu-i era caracteristic.

Scutură din cap şi alungă incidentul într-un colț al memoriei, încercând să se concentreze asupra evenimentelor ce urmau să vină.

Mâine va fi o zi mare pentru ea. Prima ei zi de studentă în serviciul radiologic al spitalului James Marlow Memorial.

O nouă carieră i se deschidea în față.

Cu câțiva ani în urmă, lucrase la spital ca secretară. Era înainte de a fi angajată de compania de asigurări Easternwide. Dar toată această epocă aparține de acum trecutului. Pentru ea,

viitorul însemna trei ani de muncă practică şi de studii, urmaţi de un examen care îi va da calificarea sperată.

Radiograf. Tehniciană, operatoare în departamentul de raze X al spitalului, va lucra cu specialişti, va asista la conferinţe şi va studia anatomia, fizica şi fotografia.

Mult timp nu ştiuse, ca majoritatea publicului, diferenţa dintre meseria de radiograf, cel mai des numită operator şi cea de radiolog. Dar în perioada petrecută la Memorial Hospital înţelesese până la urmă subtilitatea. Radiologul este un medic calificat care a urmat o specializare în radiologie, în timp ce radiograful este tehnicianul care manipulează aparatele cu raze X, în scopul obţinerii imaginilor radioscopice care vor permite stabilirea unui diagnostic.

James Marlow Memorial Hospital avea trei radiologi şi Polly fusese tristă să afle că unul dintre ei, doctorul Andrews, se pregătea să se pensioneze.

Alături de el, ca secretară temporară, făcuse primii paşi în serviciu şi sperase în secret că o va ajuta în deprinderea noii ei meserii. în fond, el îi dăduse ideea şi dorinţa de a reîncepe o carieră în această branşă.

La acea vreme, nu-şi putuse abandona familia şi a se lansa în studii. Dar astăzi, împrejurările erau diferite. Domnul Denvers, directorul studiilor de radiografie, apoi domnişoara Brooke, supraveghetoarea şefă a serviciului, discutaseră mult cu ea. Şi fiecare îşi exprimase încrederea în termeni călduroşi şi încurajatori. Nici unul nici altul nu păruse să se formalizeze de diferenţa de vârstă dintre Polly şi celelalte studente din primul

an. Dimpotrivă, păreau să se felicite, convinşi că o oarecare maturitate nu putea fi decât în favoarea sa.

Singura notă falsă în mijlocul acestui concert de încurajări era Ian, logodnicul ei, care făcuse pe scepticul.

Polly îşi imagină privirea lui sumbră şi gânditoare.

Nu-l mai văzuse de mai multe săptămâni. Exact din ziua în care societatea la care lucra îl trimisese la Londra pentru a urma un curs de formare a cadrelor.

Cei doi tineri se întâlniseră la compania de asigurări Easternwide unde el lucra ca şef de departament. Foarte repede, Ian fusese atras de această tânără angajată, proaspătă şi vioaie. Logodna fusese anunțată în anul precedent şi proiectau să se căsătorească imediat ce Ian ar fi obținut promovarea atât de aşteptată de director de filială. Ceea ce nu putea întârzia.

Aşa că el fusese năucit să afle că logodnica lui relua drumul şcolii şi se lansa în studiul radiografiei, la James Marlow Memorial Hospital. Polly îşi amintea exact reacția lui când îl anunțase că se hotărâse...

- Dar... şi planurile noastre de căsătorie? exclamase el. Speram că le-am putea concretiza în toamnă, cel mai târziu primăvara viitoare.

Polly revedea aerul lui derutat, jignit şi mai presus de toate, mustrător.

- Cel puțin mai ai intenția să te căsătoreşti cu mine? o întrebase el, în voce sesizându-se îndoiala.

încercase să-i explice ambițiile ei distruse de moartea subită a tatălui ei, când avea abia optsprezece ani.

Trecuse bacalaureatul, hotărâtă să înceapă studiile de medicină. Dar trebuise să abandoneze acel vis frumos pentru a se gândi să câştige bani. Urmase un cuvs de secretariat, apoi un stagiu de trei luni la spital, înainte de a găsi o slujbă la această companie de asigurări. Când fratele şi sora ei, Roger şi Julie, terminaseră la rândul lor liceul pentru a continua să studieze domeniile pe care şi le aleseseră, simţise cum inima i se strânge la gândul ambiţiilor sale pierdute, sfărâmate. Un moment, se lăsase pradă descurajării, imaginându-şi că viaţa ar fi putut fi altfel fără decesul tragic al tatălui ei. Dar foarte repede, maică-sa ştiuse să găsească vorbele care să o smulgă din această stare tristă şi negativă.

- Nu mai plânge pentru trecut. Gândeşte-te la viitor, gândeşte-te la tine, Polly, o sfătuise ea. Te-ai sacrificat când eram la nevoie. Acum, mă pot descurca singură şi gemenii, de aici înainte, sunt suficient de mari şi independenţi să-şi asigure propriile nevoi. Este rândul tău să te ocupi de carieră. Ce s-a întâmplat cu visul tău vechi de a deveni medic?

Polly scuturase tristă din cap.

- Sunt prea bătrână pentru asta. Mă gândeam mai curând la a mă forma ca asistent radiolog. Studiile nu durează decât trei ani şi întrunesc calificarea cerută.

Jane Wilcox se bucurase sincer de vestea cea bună.

- Ce idee minunată! Tu care ţi-ai dorit întotdeauna să lucrezi într-un spital! Ce spune Ian?

Faţa lui Polly se întunecase.

- Ca să spun drept, nu am găsit curajul să-i spun încă. Este

atât de fericit că a fost ales pentru acest stagiu al formării cadrelor, la Londra... Nu vreau să-i stric plăcerea.

- Polly, parcă nu ai fi logodită cu adevărat, să ştii. In fond, Ian nu ți-a cumpărat nici măcar un inel, remarcase Jane, doritoare să-şi liniştească fiica.

In loc de asta, Polly se înroşi de indignare.

- Mamă! Suntem logodiți. Ştii bine că de comun acord am hotărât să nu cumpărăm inel. Ian gândea că ar fi preferabil să economisească aceşti bani pentru cumpărarea unei case.

- Era previzibil din partea lui, murmurase simplu Jane.

In cele din urmă, Ian sfârşise prin a se pleca în fața încăpățânării şi hotărârii evidente a lui Polly.

- Dar asta nu ne va împiedica să ne căsătorim, nu-i aşa? Nu există nici o lege care să interzică studentelor să se mărite cu logodnicii lor. Sper doar să nu fiu transferat la o filială departe de aici...

Ian era un bărbat amabil, atent, pe care se putea conta, dar avea o tendință supărătoare de a considera lucrurile vieții dintr-un unghi pesimist. Contrari lui Polly, care vedea întotdeauna partea bună a evenimentelor. Şi uneori era încercată de unele dificultăți în suportarea acestei nelinişti latente, acestor întrebări constante.

Cu abilitate, deturnase conversația şi Ian înțelesese că era mai bine să profite de ultimele momente care îi rămâneau de petrecut cu logodnica lui, decât să alimenteze inutil polemica. La urma urmei, ea părea hotărâtă să-şi pună planul în aplicare.

Flint House se înălța mândră în mijlocul unui brâu de copaci

cu câmpuri larg deschise, care se întindeau de fiecare parte cât vedeai cu ochii. Vara, câmpul era galben de grâu. La această epocă a anului, era acoperit cu noi mlădițe verzi, răsărite din pământul bogat şi fecund.

Lui Polly îi plăcea în mod special această a doua epocă unde casa apărea brusc, în capătul drumului îngust. Această casă în care tatăl ei îşi folosise ultimele forțe, în urmă cu şase ani, transformând ceea ce era o veche fermă neglijată, într-o locuință splendidă, plină de farmec şi personalitate. Pentru familia Wilcox, instalarea la Flint House fusese ca un vis care se realizase, în fine. După lipsa de confort şi îngustimea locuinței lor din Londra, spațiul pe care-l oeferea această casă mare şi natura înconjurătoare li se păruweră inestimabile. Dar vai, plătiseră un preț mare şi moartea tatălui ei îi lăsase descumpăniți şi copleşiți de durere.

In cele din urmă, Jane găsise forța să continue să trăiască.

„Să nu te gândeşti niciodată la ce ar fi putut fi dacă lucrurile s-ar fi petrecut diferit îi spusese ea într-o zi lui Polly. Tatăl tău nu ar fi vrut să schimbe cu nimic cursul evenimentelor. Gândeşte-te la el, de fiecare dată când priveşti Flint House“.

Mergând de-a lungul aleii în acest moment, Polly îşi imagina cât de mândru ar fi fost tatăl ei văzând-o că-şi realizează în fine prima ei ambiție.

Se strecură în casă prin uşa laterală, îşi scoase hanoracul şi cizmele pe care le lăsă în antreu, apoi deschise uşa salonului. Maică-sa, care era aşezată pe un capăt de canapea, tricotând, o

privi pe deasupra ochelarilor.

- Ce mai ţinută! Este ultima modă? Să te plimbi cu şosete de rugby? Ce s-a făcut cu acea faimoasă feminitate cu care mi se împuie urechile?

- Mamă, ştii bine că port întotdeauna şosetele de rugby ale lui Robert când îmi pun cizmele. Imi ţin de cald. Şi cum îndrăzneşti să-mi ţii lecţii despre feminitate când chiar tu purtai o minijupă în ziua căsătoriei?

Jane izbucni în râs.

- Tatăl tău era subjugat. Imi spusese că nu văzuse niciodată ceva mai minuscul. Nu înceta să-mi spună că păream o fată de şaisprezece ani.

Tăcu, revăzând brusc imaginea acelui uriaş tandru care cu atâţia ani în urmă îşi împărţise viaţa cu ea şi a cărui dispariţie prematură lăsase un gol pe care nimic nu-l putea umple.

Polly se apropie de ea şi o strânse în braţe.

- îmi pare rău, mamă. Nu ar fi trebuit să te tachinez. A telefonat cineva în absenţa mea?

Jane îşi scoase ochelarii şi se frecă la ochi. Tricotatul o obosise.

- Nu, nimeni. Este încă prea devreme pentru Ian. El sună întotdeauna mai târziu după-amiaza. Ti-e dor de el? Dar începând de mâine vei fi atât de ocupată că nu vei mai avea timp să te gândeşti la altceva în afara muncii tale.

Polly oftă.

- în unele momente, mă întreb dacă am luat hotărârea cea bună. Sunt mai mult de şase ani decât nu am mai deschis un

manual şcolar. Crezi că voi avea puterea şi perseverența necesare? Uneori, mă îndoiesc.

- Bineînțeles că vei reuşi, draga mea, exclamă maică-sa cu convingere.

în mintea ei, Polly nu putea decât să reuşească în tot ce întreprindea.

Afară, vântul sufla încet, infiltrându-se printre trandafirii cățărători pe care îi făcea să tremure uşor, ridicând vârtejuri de frunze şi de praf.

- Este plăcut să fii la cald într-o zi ca asta, remarcă Jane. Trebuie să fie frig pe plajă. Nu puteai să te întâlneşti cu multă lume.

- Doar un bărbat, spuse Polly evaziv.

- Un pasionat de păsări?

- într-un fel. Era un pescăruş mort pe plajă şi l-a aruncat în mare.

- Bietul de el, murmură Jane. Tot o pată de petrol, presupun.

- Da, mereu aceeaşi poveste.

Polly se ridică, nedorind să mai continue conversația. Imaginea necunoscutului de pe plajă o urmărea şi doar faptul că îl evoca o făcea să se simtă prost.

- Mă duc să pregătesc nişte ceai în timp ce tu arunci câțiva buşteni în foc. Aşa, ne vom putea încălzi toată seara.

Tocmai intra în bucătărie când telefonul răsună în casă. Deschise aparatul fixat în perete, lângă uşă.

Era ora şaptesprezece. Precis era Ian.

- Polly, ce faci?

- Fac bine, dragă, fac bine, răspunse ea maşinal. Ia te uită, aud radio în spatele tău. Ai reuşit până la urmă să-ți instalezi un telefon în camera ta?

Ian râse, uşor jenat.

- Nici o şansă. Proprietăreasa mea nu va ceda niciodată. Nu, te sun din apartamentul surorii tale. Am trecut pe neaşteptate pentru a spune bună ziua ei şi Louisei şi ele au insistat să rămân la cină. Pretind că au nevoie de un cobai.

Cunoscând aversiunea declarată a Juliei pentru viitorul ei cumnat, Polly deduse imediat că invitația provenea de la Louise, care era gata să facă pe mama cu sufletele singuratice. Dar se bucură pentru Ian. Să petreci seara de duminică închis între patru pereți nu este o situație de invidiat.

- Ce ți-au gătit? Un fel de mâncare exotică?

- Asa s-ar zice. Un pui cu sos dulce-acrisor si o tartă cu brânză si castane glasate ca desert. îmi vine apă în gură când mă gândesc.

Polly zâmbi. Ian nu era un mâncăcios pretențios si ideea lui despre un festin duminical însemna o friptură bună de vacă gătită englezeşte, cu garnitură de cartofi la cuptor. Dar părea fericit si asta conta.

Se lăsă tăcere la celălalt capăt al firului.

- Nu vreau să mai lungesc telefonul, Polly, spuse el în cele din urmă.

- Nu-mi urezi noroc?

- Noroc?

- Ai uitat? Mâine va fi prima mea zi la spital.

- Oh... sigur... sigur... nu, nu am uitat. Noroc, Polly. Vin acasă în weekendul viitor. Ne vom vedea atunci.

Polly închise, usor încruntată. Cum putuse să uite ce reprezenta această primă zi de curs, pentru logodnica lui?

Ridică din umeri. Fusese distras de perspectiva cinei savuroase care îl astepta. Nimic mai mult. Nu era un motiv să se formalizeze.

Forfoti un moment în bucătărie si se întoarse în salon ducând o tavă cu un ceainic, două cesti si câteva sandvisuri. îndepărtase incidentul într-un colț al memoriei.

Focul trosnea în semineul pe care John Wilcox îl curățase în întregime când se mutaseră în ferma cea veche. Vechiul

cuptor de pâine, pe care îl descoperiseră alături, le servea să-şi aranjeze lemnele de foc.

- Era Ian? se interesă Jane.

- Da. Se pregătea să înfulece un pui cu sos dulce-acrişor şi o tartă cu brânză. Fără friptură englezească pentru el, în seara aceasta.

- Dumnezeule! I-a crescut venitul?

- Nu, a trecut pe la Julie şi Louise pe neaşteptate şi ele au hotărât să încerce pe el ultima lor rețetă culinară.

Jane o privi mirată pe fiică-sa, dar preferă să nu exprime ce gândea. Polly părea îndepărtată, gânditoare.

- Ce se întâmplă, draga mea?

Polly ridică uşor din umeri.

- Ştiu că Ian nu se simțea prea în largul său să vorbească de față cu Julie şi Louise, dar...

- Dar ce, Polly?

Tânăra râse, jenată.

- Nu ar trebui să mă plâng, nu am ce să-i reproşez, dar este atât de previzibil şi dacă spune că ne va suna la ora şaptesprezece, sunt sigură că telefonul va suna exact la ora şaptesprezece şi nici o secundă în plus sau în minus. In fiecare marți primesc o scrisoare pe care o scrie duminică dimineață şi o pune la cutia poştală luni, când se duce la lucru.

- Totul pare foarte logic.

- Mamă, ceea ce vreau să spun, este că într-o zi poate aş dori să-l văd făcând un lucru imprevizibil în întregime. Mi-ar

plăcea să mă surprindă, să aibă o idee cu adevărat romantică şi puţin nebunească.

Jane izbucni în râs.

- Aş fi foarte interesată să-ţi văd mutra dacă în acest moment ar năvăli în salon, te-ar lua în braţe şi ar hotărî să fugă cu tine. Ai fi furioasă să-l vezi distrugându-ţi toate planurile frumoase ale carierei. Nu poţi avea totul, Polly.

Tânăra clătină din cap cu un aer posomorât.

Maică-sa o privi o clipă cu nelinişte.

- Să ştii că nu-l vei schimba niciodată. Crezi că-l iubeşti suficient pentru a-i accepta micile defecte?

Evident, răspunse repede Polly.

Mult prea repede pentru liniştea mamei sale.

Mai mult ca niciodată, Jane era fericită de hotărârea pe care o luase fiica sa de a-şi relua studiile prea devreme abandonate. Va frecventa din nou oameni tineri. Mai ales, va putea să-şi consacre toată energia pentru realizarea acestei formidabile provocări. Pentru prima oară după ani de zile, urma să se consacre propriului ei viitor, în loc să-l asigure pe cel al familiei...

James Marlow Memorial Hospital era unul dintre cele mai recent construite în această regiune engleză şi amplasamentul rural, dar cu accese uşoare faţă de cel mai apropiat oraş, satisfăcea straturile sociale ale populaţiei din împrejurimi. Fusese numit aşa în onoarea doctorului Marlow, un medic unanim apreciat în anii treizeci şi care, la moartea sa, lăsase o donaţie generoasă destinată să permită construcţia unui nou centru de

îngrijiri a cărui nevoie se simțea acut simțită în această parte a comitatului Norfolk. Al doilea război mondial întârziase începutul lucr

ărilor, dar de atunci, cel puțin pentru tânăra generație, acea mare clădire din cărămidă roşie făcea parte integrantă din peisaj.

Pentru o maşină ca Mini a lui Polly, drumul dura în jur de o jumătate de oră. Trebuie spus că-şi menaja în mod deosebit acest automobil minuscul care-şi cunoscuse cei mai buni ani când tânăra îl achiziționase. Cumpărarea unei maşini devenise repede indispensabilă, odată cu instalarea lor în regiune, satul cel mai apropiat de Flint House nedispunând de nici un mijloc de transport public.

In momentul în care-şi gara maşinuța în parcarea spitalului, un Rover se strecură în partea rezervată a medicilor. Un bărbat brunet, de talie înaltă ieşi, se aplecă pentru a lua o geantă de piele şi închise portiera cu grijă înainte de a-şi plimba privirea cenuşie prin jur.

Ca şi Polly, doctorul Christopher Marlow se pregătea să-şi petreacă prima zi la Memorial Hospital. Şi deşi îşi ascundea sentimentele, era deosebit de emoționat la ideea de a pătrunde în această incintă numită astfel în cinstea bunicului său.

Se îndreptă cu paşi mari spre intrare şi încercă să deschidă nervos uşa care ducea la serviciul de radiologie.

- Trebuie tras şi nu împins, se auzi o voce din spate. Această uşă se deschide spre exterior.

Christopher simți cum părul i se facă măciucă. Se întoarse brusc şi se trezi nas în nas cu tânăra roşcată a cărei imagine nu

încetase să-l urmărească de la întâlnirea lor, puțin amicală, din ajun, pe plaja Hacon Sands.

- Dumneata! exclamă el, nevenindu-i să creadă. Ce naiba faci aici?

Polly își stăpâni un fior de groază. Dacă diavolul în persoană s-ar fi materializat în fața ei, n-ar fi simțit o dorință mai mare de a-și lua picioarele la spinare.

- Eu... lucrez aici, reuși ea până la urmă să articuleze. Mă rog, adică... începând de

astăzi.

Pe trăsăturile bărbatului, care nu o scăpase din ochi, se așternu stupefacția.

- Cel puțin nu în serviciul de radiologie?

Polly reflectă intens. El trebuia să fie noul radiolog care o să-l înlocuiască pe doctorul Andrews.

- Sunteți... Sunteți doctorul Marlowe? întrebă ea cu o voce mică.

Christopher Marlowe o privi o clipă, împărțit între compasiunea pe care i-o inspira jena vădită a tinerei și furia pe care o simțea la vederea acestei fețe încadrată de bucle roșcate.

- Ai avantaj asupra mea, domnișoară. încă nu-ți cunosc numele. Dar cred că mă voi fixa foarte repede, dacă vom ajunge să lucrăm împreună.

- Sunt studentă și este prima mea zi la spital. Numele meu este Polly Wilcox.

- Polly? Iată un prenume destul de rar în zilele noastre. Presupun că este versiunea scurtată a Pollyannei.

Ea se înroşi până la urechi.

- Nu. Prenumele meu adevărat este Maria. Polly este un diminutiv care mi s-a dat întotdeauna.

Dar Christopher Marlowe nu o mai asculta.

Ca şi în ajun, în momentul în care vântul descoperise părul roşu al tinerei, faţa lui se făcuse albă ca varul.

Făcu stânga-mprejur şi Polly auzi, nevenindu-i să creadă, ceea ce murmură el:

- Este imposibil. Nu poate să mi se întâmple de două ori. Este un coşmar.

Capitolul 2

Nimic nu se schimbase.

După o absenţă de trei ani, Polly se aştepta să găsească importante transformări în departamentul de radiologie, dar cu excepţia plantei verzi care se dezvoltase considerabil, în spatele biroului de la recepţie, mobilierul, ambianţa, chiar şi mirosurile erau foarte asemănătoare cu ceea ce păstrase în amintire.

In schimb, din membrii personalului cu care lucrase în scurta ei trecere prin spital, doar doamna Beacon rămăsese fidelă la post. Toate celelalte persoane sau părăsiseră centrul de îngrijire, sau se măritaseră şi dăduseră naştere la frumoşi bebeluşi care le ocupau de acum timpul.

- Ce bucurie să te văd înapoi Polly, exclamă doamna Beacon care, dacă te luai după fusta şi bluza pe care le arbora în acea zi, nu-şi pierduse gustul aproape exclusiv pentru compleurile bleumarin şi albe.

O strânse pe tânără la piept şi-i plasă câte un sărut călduros pe fiecare obraz.

- Sunt mândră să constat că te-ai ţinut de cuvânt şi că visul tău se va realiza în cele din urmă. Du-te repede s-o vezi pe domnişoara Brook. Te aşteaptă în biroul ei.

Asistenta şefă a serviciului de radiologie dădu dovadă de acelaşi entuziasm.

- Sunt foarte fericită să te ştiu în fine printre noi. Sunt sigură că te vei arăta la înălţimea sarcinii şi speranţelor noastre. Şi nu uita niciodată că în ciuda uşoarei diferenţe de vârstă între tine şi celelalte studente, ai asupra lor avantajul de a cunoaşte

funcționarea departamentului nostru. Acum, dacă vrei să mă urmezi, o să-ți fac turul diferitelor săli.

O luară pe culoarul central şi domnişoara Brooke împinse o primă uşă.

- Iată una dintre sălile de radiologie. Aici, radiologul poate depista la unii pacienți probleme cardiologice sau gastro-intestinale. Polly clătină din cap, vizibil impresionată.

- Nu te îngrijora, continuă domnişoara Brooke, o să te familiarizezi repede cu toate aparatele şi funcționarea lor. O să te dau în grija Sarei Lorrimer. Iți aminteşti de Sara? Acum este calificată şi răspunde de sala rezervată copiilor.

Tot vorbind, domnişoara Brooke îi arătă cum putea fi înclinată masa de examen ca să poată fi radiografiați pacienții sub diverse unghiuri. In cele din urmă, îi explică necesitatea pentru radiologi de a purta anumite bluze care îi protejează de radiații.

In acelaşi moment, uşa se deschise, lăsându-l să treacă pe doctorul Redfern, care-l înlocuia pe doctorul Andrews ca şef de serviciu.

- Polly Wilcox! exclamă el cu plăcere, strângându-i călduros mâna tinerei. Imi amintesc de dumneata, acum, căpşor roşcat. Doctorul Andrews m-a anunțat de sosirea dumitale, dar nu puteam să plasez un chip numelui. Bine ai venit printre noi. Constat că Brooksy deja te-a pus pe jăratic. Sunt sigur că peste puțină vreme nu o să ne mai putem lipsi de dumneata. Dar pe moment, mi-e teamă că sunt obligat să te expediez. Am o consultație la ora nouă şi jumătate. Doar dacă, bineînțeles, n-ai prefera să rămâi cu noi.

Domnişoara Brooke consideră momentul potrivit să întrerupă acest şuvoi de vorbe. Lucra de ani de zile cu doctorul Redfern, dar nu putuse niciodată să ştie când era serios şi când glumea.

- Cred că este preferabil să ne continuăm vizita prin serviciu, spuse ea foarte serioasă.

Când ajunseră pe culoar, se aplecă spre Polly.

- Doctorul Redfern nu este dintre cei care ascultă orbeşte de regulament, îi explică ea pe un ton confidenţial.

Era vădit că severa domnişoară Brooke nu se făcea niciodată vinovată de o astfel de lejeritate.

La sfârşitul dimineţii, Polly simţea că bietul ei cap este pe punctul să explodeze. înmagazinase atâtea informaţii, termeni noi şi impresii diferite că-i era teamă să nu poată reţine totul.

Departamentul razelor X îi apărea dintr-o dată în altă lumină. Era o lume aparte, chiar în mijlocul spitalului, unde echipamentul de înaltă tehnicitate servea, într-un univers de strânsă interacţiune, nobila ştiinţă a medicinei.

Fiecare dintre sălile de radiologie avea specificul său propriu: radiografie, chirurgie vasculară, encefalografie, mielografie etc.

Polly simţea cum îi zumzăie creierul din cauza concentrării şi spera să nu uite nici una din terminologiile indispensabile.

Partea din serviciu rezervată copiilor se afla la capătul culoarului şi Polly fu încântată să-şi regăsească o prietenă excelentă. La vremea când Polly îşi efectuase stagiul de secretariat la spital, Sara Lorrimer era studentă în anul al doilea şi, timp de trei luni, legaseră rapid o prietenie. Din păcate,

munca şi hazardul vieții cotidiene le separaseră treptat.

Acum, erau absolut încântate să se regăsească şi să poată munci împreună în cadrul aceluiaşi serviciu.

- Uitasem cât de bine vă înțelegeați voi două, declară domnişoara Brooke. Sara, ți-o încredințez pe noua noastră studentă. Ți se va alătura după ce îl va vedea pe domnul Denvers. Şi cred că şi doctorul Andrews doreşte să-i vorbească.

- Doctorul Andrews? Nu a terminat săptămâna trecută? se miră Sara.

- Oficial, a încetat să facă parte din personalul consultant, vinerea trecută. Dar ținea să fie prezent astăzi, ca să-l întâlnească personal pe noul radiolog. Cred că se obişnuieşte greu cu ideea de a părăsi spitalul definitiv. Ştim, pune punct la treizeci de ani de muncă şi devotament!

Domnişoara Brook îşi punctă remarca oftând adânc. Ea însăşi vedea profilându-se la orizont spectrul inevitabilei pensionări.

- L-ați zărit pe cel nou?

Asistenta şefă se încruntă dezaprobatoare. Ce lipsă de respect față de un membru al foartei onorabilei profesiuni medicale!

- Doctorul Marlow se află în clădire de circa o oră, spuse ea cu emfază.

In timpul acestui schimb de cuvinte, Polly păstrase tăcerea. Era mişcată de interesul pe care părea să i-l poarte doctorul Andrews şi, odată terminat interviul ei cu domnul Denver, merse în direcția biroului vechiului său patron.

Ajungea la uşă când aceasta se deschise brusc, lăsându-l

treacă pe doctorul Marlow.

El înălță din umeri, vădit mirat s-o găsească acolo.

- Doreai să mă vezi?

- Ăă... nu, speram.... veneam să-l văd pe doctorul Andrews. îmi pare rău, credeam că va fi încă în.... în acest birou.

O voce cu uşor accent scoțian se auzi din partea cealaltă a uşii.

- Sunt tot aici, fetițo. Golesc sertarele. Intră. Eşti persoana pe care vroiam s-o văd înainte de a pleca.

Polly ridică o privire timidă spre silueta înaltă care-i bara trecerea şi acesta făcu un pas într-o parte.

- Te rog, intră, spuse el, schițând un zâmbet slab, înainte de a se îndepărta cu pași mari și hotărâți.

Polly îl găsi pe doctorul Andrews așezat în același fotoliu, în spatele aceluiași birou, ca altădată. Era rezemat cu nonșalanță de spătarul din piele, destins vizibil, în largul lui în acest mediu familiar pe care trebuia să-l părăsească. Totuși, privirea lui sclipea de maliție ca întotdeauna.

- Ce ți s-a întâmplat? întrebă el pe un ton fals morocănos. Ultima dată când te-am văzut erai o micuță femeie cu forme durdulii. Acum, îți pot vedea claviculele străpungându-ți bluza albă! Sper că n-ai urmat unul din acele regimuri prostești de slăbire. Te hrănești corect?

Polly avu impresia că se întoarce în timp. Era din nou acea mică secretară stagiară proaspăt ieșită din școala respectivă, dactilografiind rapoarte medicale, în timp ce șeful ei certa una din studentele de la radiologie fiindcă o găsea prea slabă. Doctorul Andrews era un adversar înfocat al tuturor regimurilor, mai ales pentru fetele tinere sub douăzeci de ani, pe care le considera prăzi prea ușoare pentru boli grave ca anorexia.

Polly zâmbi veselă.

- Cântăresc greutatea ideală pentru înălțimea mea, doctore. In acea vreme, eram chiar prea rotundă. Mă simt în cea mai bună formă astăzi.

- Hmm.

Doctorul Andrews nu părea deloc convins. Cunoștea viața lui Polly și lupta pe care o dusese să-și ajute familia, la moartea

tatălui ei. Nu se îndoia câtuşi de puţin că prea multă muncă şi necazurile o consumaseră puţin câte puţin în interior. Schimbă subiectul.

- Ce crezi despre noul nostru radiolog?

întrebarea o luă pe nepregătite şi nu se putu împiedica să nu roşească.

- Nu... nu mă pot pronunţa încă, răspunse ea jenată. De abia îl cunosc pe doctorul Marlow.

- Totuşi, precis ai remarcat că este bărbat foarte frumos.

- Da, presupun că este seducător, pentru cui îi place genul...

Doctorul Andrews zâmbi, mai poznaş ca niciodată.

- Pari în defensivă, Polly? încerci să-mi spui că nu-ţi place?

- Nu! Doar că... Oh, doctore Andrews, de ce vă pensionaţi în momentul în care am atâta nevoie de dumneavoastră? Contam atâta pe ajutorul dumneavoastră!

Bătrânul îşi încrucişă braţele pe piept. Polly îi oferea cel mai frumos compliment şi savura fiecare cuvânt, fiecare sonoritate, cu delectare.

- Ies la pensie fiindcă am atins vârsta statutară să cedez locul unui consultant mai tânăr. Dar vei reuşi foarte bine şi fără mine, Polly. Ai forţa, curajul şi hotărârea de a duce la capăt tot ce întreprinzi. In plus, vei avea un exemplu care va şti la fel de bine ca mine să te ghideze în primele tale încercări de deprindere a meseriei.

- Oh? spuse ea, sceptică. Da?

- Doctorul Christopher Marlow, chiar. Te poate învăţa mai

bine decât aş fi putut eu face. Este la curent cu toate noutățile tehnice. Este un avantaj enorm pentru spital. Bineînțeles, el suferă şi de două handicapuri. Primul fiind să poarte numele bunicului care, în ochii tuturor a devenit o referință. Nu este o responsabilitate mică, mai ales pentru un om atât de sensibil ca el.

Polly aştepta ca doctorul Andrews să enunțe al doilea handicap, dar el se mulțumi s-o privească, pe buze plutindu-i un zâmbet amuzat. Se vedea că aştepta ca ea să-l întrebe. Ceea ce Polly şi făcu.

- Care este al doilea handicap?

- Este o partidă excelentă.

- O partidă excelentă? repetă ea, consternată.

- Polly, eşti deosebit de lentă în această dimineață! Da, o partidă bună! Este frumos, bogat, încoronat de succese şi celibatar. Toate femeile din serviciul de radiologie sub cincizeci de ani o să se îndrăgostească de el! Este fatal!

- Ei bine, puteți deja număra o excepție, ripostă Polly indignată.

Spera să găsească îmbărbătare şi încurajări lângă specialist şi el nu făcea altceva decât s-o tachineze!

Doctorul se ridică şi făcu înconjurul biroului, pentru a veni în fața ei.

- Imi pare rău că te-am supărat, Polly, spuse el trist. Nu am putut rezista dorinței de a te tachina. Dar te aprinzi prea repede. Insă îți promit să nu te necăjesc în seara festivă de despărțire. Vei

veni, nu-i aşa?

- Nu sunt invitată şi nu credeam că merit o astfel de onoare. O umilă studentă ca mine.

- Studentă, poate. In privința umilinței, nu sunt prea sigur. Vei veni! O să-ți trimit chiar eu invitația.

O însoți până la uşă.

- Lăsând gluma la o parte, există adevăr în ceea ce ți-am spus, Polly. Doctorul Marlow poate pare rece şi la început un pic dificil, dar acordă-i şansa. In sinea lui, este la fel de îngrijorat ca şi tine de începerea unei noi vieți. Nu-l judeca prea sever.

Incăperea rezervată exclusiv radiografiilor pentru copii semăna cu un magazin de jucării. Păpuşi, animale de pluş şi alte obiecte erau dispuse ca într-un magazin, în momentul Crăciunului. Totul era gândit, calculat să-l distragă pe copilul speriat şi să-l facă să uite zgomotele aparatului şi luminile ciudate pe care le emana.

Sara făcea dovadă, față de micuții ei pacienți, de o blândețe, de un tact şi de o perseverență admirabile. Reuşea chiar să le liniştească pe mamele copiilor, adesea mai nelinişțite decât odrasele lor.

Dimineața se petrecu fără incidente şi Polly nu avu timp o singură secundă să se plictisească.

După masa de prânz, prima pacientă fu o fetiță rotunjoară şi plăcută, în vârstă de circa cinci ani, căreia trebuia să i se facă radiografii la sinusuri. De-abia intrată în cameră, ea aruncă o

privire încântată în jurul ei, vizibil fermecată de decor. Maică-sa, în schimb, era îngrozitor de nervoasă şi se uita speriată spre aparatul de raxe X. Inainte ca Sara să fi putut evita, mama pronunță cuvintele fatidice.

- Acum, trebuie să-mi promiți că nu strigi, draga mea. Doamna îți va face nişte fotografii cu maşina aceea caraghioasă. Nu ai nici un motiv de teamă. Nu ți se va face nici un rău.

Polly simți că Sara îşi înăbuşe o exclamație. Era prea târziu. Aceste cuvinte intraseră în mintea copilului. Işi înțepeni micuțele picioare în podea şi refuză să se mişte. Când Sara încercă s-o ridice, pentru a o pune pe masa de examinare, ea începu să uvle.

Nimic nu părea s-o poată calma.

- Fată rea ce eşti, dacă nu încetezi imediat acest zgomot îngrozitor, tavanul o să-ți cadă în cap, continuă maică-sa neputincioasă.

Copilul se uită în sus şi țipetele îşi sporiră intensitatea.

- Trebuie neapărat s-o scoatem pe mamă de aici, îi murmură Sara lui Polly, sau nu o să reuşim niciodată. O duc să bea o ceaşcă de ceai. Până atunci, încearcă să distragi atenția fetiței. Şi scoate-ți bluza. Ea nu o să aibă de acum încolo încredere în nimeni îmbrăcat în alb.

Rămasă singură cu fetița care, epuiĂată, încetase să urle şi-şi recăpătă răsuflarea, Polly îşi scoase bluza şi o puse într-un colț înainte de a strânge mai multe animale de pluş pe care le puse toate pe masa de examen.

Apoi, nedând nici o importanță copilului, începu să le vorbească încet.

- Bun, acum, o să vă așezați cuminți așa cum știți voi. Hai ursulețule, stai drept, şi tu la fel, mamă purcică şi toți copilaşii tăi, puneți-vă la rând. Şi girafa şi iepurele la fel. Acum o să fiți fotografiați cu toții, aşa că zâmbiți şi păreți încântați. Oh, ce necaz, nu-i pot aşeza cum trebuie. Măcar de m-ar ajuta cineva.

Cu coada ochiului, o văzu pe fetiță apropiindu-se uşor. Apoi, simți că o trage de fustă.

- Dacă vrei, le pot ține eu pentru tine, spuse o voce mică plină de bunăvoință.

Polly scutură din cap făcând pe sceptica.

- Nu cred că-i poți ajunge de acolo de unde ești.

Urmă o secundă de ezitare.

- Aş putea să mă aşez pe masă cu ei, nu?

Polly arboră un zâmbet încântat.

- Ce idee extraordinară! Cum de nu m-am gândit mai devreme? Bineînțeles, o să ieşi şi tu în fotografie, dar nu te deranjează, nu-i aşa? Aşa o să-ți poți vedea toate oasele...

- Şi oasele ursulețului şi ale iepurelui şi girafei...

Polly se gândi.

- Nu sunt sigură ce vom găsi înăuntrul lor. Dar acum sau niciodată ar fi momentul, ce crezi? Hopa sus, pe masă, iată. Şi acum, ține-le bine lângă tine să nu cadă. Poți să le vorbeşti, dacă vrei. Nu le prea place să stea nemişcate, dar dacă le spui o poveste, atunci nu vor mişca şi vom putea face o fotografie foarte

bună. Crezi că poţi să le ţii şi să le vorbeşti în acelaşi timp?

Fetiţa clătină din cap cu putere. Era încântată că fusese investită cu o astfel de misiune şi uită imediat mediul, aparatele şi toată lumea din jurul ei

- Ştii cum să te porţi cu copiii, spuse o voce pe care Polly o recunoscu instantaneu.

Era atât de absorbită de mica sa pacientă, încât nu auzise uşa deschizându-se şi închizându-se discret.

Făcu stânga-mprejur şi se trezi în faţa zâmbetului binevoitor al doctorului Marlowe. Acest zâmbet sincer îl îftinerea vădit. Nu trebuia să aibă mai mult de treizeci şi doi sau treizeci şi trei de ani.

- Am întâlnit-o pe domnişoara Lorrimer pe culoar şi mi-a explicat problema. Am trecut să văd dacă pot fi de folos, dar văd că nu ai nevoie de mine.

Polly asculta aceste cuvinte fără a îndrăzni să-şi creadă urechilor. Ce diferenţă între necunoscutul taciturn de pe plajă şi acest medic amabil şi prevenitor.

Clătină din cap maşinal, în timp ce el se apropia de aparat, pentru a-i explica manipularea în cazul unei radiografii de sinus. Ii arată cum, odată razele X impresionând pelicula sensibilă, caseta conţinând filmul alunecă într-un canal ce duce în camera obscură, unde un tehnician se ocupă de developare.

Polly asculta aceste explicaţii formulate cu o voce clară şi precisă, dar întâmpina dificultăţi să se concentreze din cauza gândurilor nebuneşti şi fără nici o legătură cu radiografierea.

Astfel, realiză că ochii doctorului Marlow, când era blând şi conciliant, erau mai mult albaştri decât cenuşii. Şi mâinile lui atât de frumoase, cu degete lungi şi fine, erau cele ale unui muzician. Cât despre bărbie, aceasta trăda o voinţă fermă...

- Care este ultima instrucţiune pe care ţi-am dat-o?

Polly se înroşi până la rădăcina părului.

- Ăă... instrucţiune? repetă ea cu o voce abia auzită.

- Asta şi gândeam, nu mă asculţi.

El părea dezamăgit.

- Iţi explicam că acel canal este prevăzut cu două uşi, una care se deschide în această cameră, cealaltă în camera obscură. Şi din motive evidente, este imposibil să deschizi ambele uşi în acelaşi timp. Aş adăuga că-ţi doresc să fii ceva mai atentă la conferinţele la care vei asista sau şansele dumitale de a reuşi la examene riscă să fie reduse la neant.

Cu această ultimă ironie, se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Polly îl privi îndepărtându-se, înmărmurită, dar conştientă că-şi meritase lecţia. Dar era vina ei că se pierdea cu firea când o privea?

Sara veni în acel moment, reuşind s-o convingă pe mamă să aştepte pe culoar. Cât despre fetiţă, aceasta era ocupată să discute cu jucăriile din pluş, aşa că nu dădea nici o atenţie la ceea ce se întâmpla în jurul ei. Nici absenţa maică-sii nu păru s-o perturbe peste măsură şi radiografia laterală, apoi frontală, putu să fie efectuată fără vreun nou incident.

Dar în momentul când să dea jucăriile înapoi, lucrurile se

agravară. Când Sara îi explică fetiței că trebuia să-i înapoieze mica familie de animale din pluş, gura copilului începu să tremure şi ochii ei albaştri se umplură de lacrimi, tăcute de această dată.

- Nu pot păstra măcar un purceluş? întrebă ea cu o voce rugătoare.

- Las-o să ia purceluşul, murmură Polly, sincer mişcată. O să-ți aduc eu altul ca să-l înloc

- uieşti.

Polly, dacă împart de fiecare dată, va trebui să facem plinul în fiecare zi.

- Hai, insistă Polly.

Sara ridică din umeri.

- Dacă trebuie să mă lupt cu copiii şi asistenta mea în acelaşi timp, unde se va ajunge?

Ea încuviință din cap, râzând. Şi Polly ieşi ținând de mână o păpuşă blondă şi victorioasă care strângea la piept o jucărie minusculă din pluş roz, ca şi cum ar fi fost vorba de un trofeu câştigat după o bătălie crâncenă.

In timpul acestei prime săptămâni, Polly avu des impresia că şi ea ducea o bătălie. Nu era uşor să reiei studiile după mai mulți ani de viață activă. In plus, față de munca practică pe care trebuia s-o asigure în timpul zilei, asista la cursuri şi studia în fiecare seară informațiile înmagazinate în orele precedente. Era o adevărată provocare, dar îi plăcea sincer ceea ce făcea.

Două dintre conferințele la care asistă fură prezidate de

doctorul Marlowe. Prima era o introducere în cursul de anatomie şi nu pierdu nici un cuvânt, ştiind că va fi întrebată mai târziu de către directorul de studii. A doua era o discuţie mai mult decât un curs, despre precauţiile şi regulile de securitate ce trebuie păstrate când se lucrează cu raze X.

Polly lua notiţe, dar scrisul stenografiat era puţin îngreunat din cauza lipsei de practică şi doctorul Marlowe vorbea cu adevărat foarte repede. La drept vorbind el făcea totul cu o dexteritate ieşită din comun: mişcările îi erau vioaie, mersul rapid, ideile nenumărate. Cuvintele îi ieşeau din gură într-un şuvoi continuu şi majoritatea dintre ele erau pierdute înainte de a fi putut fi înregistrate şi transcrise.

- Ce crezi despre doctorul Meliţă? o întrebă unul dintre studenţi, când părăseau amfiteatrul, vineri după-amiază.

- Neville Westley avea aproximativ aceeaşi vârstă cu Polly şi prin unele atitudini, veselia şi uşurinţa de a înnoda contacte cu oricine, îi amintea de fratele ei. Neville era animatorul spitalului, gata să şuşotească în momentul cel mai prost ales şi asta în ciuda tuturor ridicărilor din sprâncene şi observaţiilor cu care îl gratula domnişoara Brooke. Avea şi mania să găsească porecle tuturor membrilor personalului spitalului.

- Presupun că vrei să vorbeşti despre doctorul Marlowe? Nu găsesc această poreclă de cel mai bun-gust.

Se ferea să-l încurajeze pe Neville, care din prima zi se arătase foarte curtenitor. El avea reputaţia unui nimicitor de inimi şi acest gen de aventuri nu o interesau.

- Ce gândeşti despre doctorul Vedetă, în acest caz? Aşa l-au botezat fetele.

- Gândesc că toate poreclele sunt stupide, ripostă Polly, pierzându-şi dintr-o dată simțul umorului. Pariez că şi pentru mine ai găsit un nume.

- Dacă accepți să cinezi cu mine diseară, în camera mea solitară, o să-ți spun. Poate chiar aş putea să-ți fac o demonstrație.

Polly se întoarse brusc.

- Eşti de-a dreptul insuportabil!

Neville făcu o grimasă, înainte de a o saluta zeflemitor.

- Da, doamnă, ştiu, eşti irezistibilă. Ştii că furia te face țâfnoasă ca şampania? De asta îmi place să te tachinez.

- Oh, Neville, de ce nu te hotărăşti să creşti? Gândeşte-te la toate aceste persoane bolnave sau muribunde din jurul nostru şi încearcă să fii un pic mai responsabil. De ce simți nevoia să faci mereu pe clovnul?

- Poate pentru a trăi mai uşor cu ideea că suntem înconjurați de persoane bolnave sau muribunde, răspunse el încet.

Polly simți că i se strânge inima. Ca pentru a-i arăta că înțelege, întinse mâna şi-i atinse obrazul.

In acel moment, culoarul se umplu de larmă şi Christopher Marlowe îi depăşi, aruncându-le o privire care arăta că nu pierduse nimic din această scenă.

Fără a-şi putea explica motivul, Polly se simţi vinovată.

- Ai planuri pentru acest weekend? întrebă Neville.

Faţa lui Polly se lumină instantaneu.

- Nu mi-am văzut logodnicul de săptămâni. De fiecare dată, ceva neprevăzut îl împiedică să părăsească Londra. Dar în acest weekend se întoarce la Norfolk, şi va trebui să-l văd duminică.

- Fericit om, comentă Neville.

Şi Polly se îndepărtă, cu pas vioi şi grăbit, fără a remarca la capătul culoarului o siluetă înaltă şi brună care o urmărea din priviri.

Capitolul 3

- Ei bine, am trecut cu bine de prima săptămână, spuse Polly, veselă.

Era aşezată împreună cu mama sa în faţa unui mic dejun copios, în bucătăria însorită de la Flint House. Timpul se îmbunătăţise considerabil, în acest sfârşit de lună de aprilie şi Polly îşi înlocuise eternele pulovere cu un tricou lejer.

- Evident, comentă Jane, zâmbind cu mândrie. Tu eşti o luptătoare, Polly. Nimic nu-ţi poate rezista. Mai ales provocările.

Totuşi, Jane cunoscuse momente de îngrijorare în cursul acestei săptămâni, în timp ce o observa pe fiica ei sculându-se devreme dimineaţa pentru a înfrunta o nouă zi la spital, şi întorcându-se seara ca să se închidă în camera ei şi să studieze până târziu în noapte. Dar în această dimineaţă, Polly avea tenul proaspăt şi odihnit după o bună noapte de somn şi perspectiva unui weekend în familie ca şi vizita lui Ian, duminică, erau suficiente să-i redea energia şi buna dispoziţie.

-Nu înţeleg de ce nu-l vezi pe Ian astăzi, spuse ea, turnând cafea fumegând în ceaşca fiică-sii. Ştia că familia lui doreşte să-l vadă cât mai mult posibil, dar nu cred că s-ar formaliza dacă ai trece să-i spui bună ziua.

- }i-am explicată, mamă. O problemă de ultim moment îl reţine la birou. Ian nu va ajunge decât spre zece seara. Va veni deci, mâine dimineaţă, cât mai devreme.

Jane clătină din cap.

- Ca şi Julie. De-abia o s-o vedem în acest weekend. Petrece

seara cu prietena ei Sharon şi sunt invitate mâine nu ştiu unde.

- Da? exclamă Polly, vizibil dezamăgită.

Sora ei, de când se inwtalase la Londra, părea să evmte reuniunile familiale şi Polly spera ca, în timpul acestor două zile să câştige timpul pierdut. Ce păcat!

Se întoarse către maică-sa.

- Ce planuri ai pentru această dimineață, mamă?

- Contez să mă închid în bucătărie şi să fac prăjituri. Lui Ian îi plac tartele cu cremă de lămâie, nu-i aşa? Şi voi face şi o prăjitură cu ciocolată pentru Roger. Ii place foarte mult. Ar trebui să profiți de timpul acesta frumos şi să te întinzi la soare, draga mea.

- Cred că o să mă ocup mai curând de peluza din fața casei. Iarba creşte atât de repede în acest sezon.

Intrarea de la Flint House era străjuită de sicomori care înfloreau în timpul perioadei estivale, dar cum începea toamna, gazonul se acoperea cu un covor gros de frunze. Polly termină de strâns frunzele înainte de a tunde iarba vastei peluze când un zgomot - de tunet anunță sosirea fratelui ei.

Roger intrase pe alee şi se opri în drepul surorii sale. Işi scoase casca şi zâmbi.

- Ce

- mai face studenta noastră?

- Bine. Şi agricultorul nostru?

- Moare de foame! Nu mi-am luat încă micul dejun. Ai văzut-o pe geamăna mea?

- Nu soseşte decât după-amiază ca să plece imediat. Dacă vrei să mănânci ceva, te sfătuiesc să te grăbeşti. Mama face pe cofetăreasa astăzi şi bucătăria nu va întârzia să fie declarată zonă interzisă.

Polly îl urmări de fratele ei cu privirea, în timp ce el îşi împingea motocicleta mare, cumpărată de ocazie. Semăna aşa de bine cu tatăl lor. Era fericită de sosirea lui. Vechea casă se însufleţea instantaneu din momentul$în care tânărul păşea pragul.

Julie sosi după-amiază, palidă şi pe fugă.

- Nu te mai învârti în jurul meu de parcă aş fi o găină bolnavă, spuse ea, uşor iritată de atitudinea neliniştită a mamei sale. Sunt obosită, nimic altceva. Călătoria a fost groaznică, trenul era aglomerat şi nu, nu mi-e foame. Am mâncat un sandviş pe drum. Mă duc să mă schimb. Mă aşteaptă Sharon.

Şi dispăru pe scări.

Jane şi Polly schimbară o privire.

- Este îndrăgostită, murmură Jane, scuturând tristă din cap. Este singura explicaţie. Are o mină proastă, este tristă şi nu mănâncă nimic. Aceste semne nu înşală.

- Mamă, nu trebuie să tragi concluzii pripite! Poate că are gripă. In acest moment, există un virus în aer.

- Nu, nu este un virus, este dragoste, repetă Jane cu convingere. Şi este prima oară când este atât de grăbită s-o regăsească pe Sharon. Cum poate prefera compania ei celei a propriei sale familii? Cel puţin sper că va petrece seara cu noi.

- Mamă, Julie va avea în curând douăzeci de ani şi este obişnuită cu oarecare independenţă. Nu poţi pretinde de la ea să petreacă sistematic sâmbătă seara acasă.

- Dar tu stai, ripostă Jane.

Polly coborî capul, în lipsă de argumente.

In acea seară, aşteptă întoarcerea surorii ei ca să discute un moment cu ea, cum o făcea când erau mai mici.

- Vroiam să-ţi mulţumesc că l-ai invitat pe Ian să cineze cu voi, duminica trecută. Mi-a vorbit mult în scrisoarea lui. Cred că a petrecut o seară excelentă.

Julie ridică din umeri, indiferentă.

- Louise a insistat să rămână. Vroia ca el să guste o nouă reţetă de bucătărie.

- Ei bine, a fost o idee bună. A fost foarte mişcat.

Julie începu să-şi perie părul blond şi lung.

- Se pare că noul tău şef este deosebit de atrăgător. Doctorul Marlow, aşa este?

Polly îşi ridică sprâncenele.

- Cine ţi-a spus?

- Jody, sora lui Sharon, este secretara serviciului de radiologie. Se pare că toate femeile din spital sunt înnebunite. L-ar fi numit doctorul vedetă.

Polly ridică din umeri.

- Nu este decât o poreclă printre altele. Mai există şi doctorul Meliţă, Băiat frumos, înţelept etc.

- Poreclele sunt dovada că este remarcat. Dacă era un

personaj fad şi lipsit de interes, nimeni nu s-ar fi obosit să-i găsească una.

Polly o examină pe soră-sa cu curiozitate.

- Asta înseamnă că tu ţii la Ian mai mult decât vrei să recunoşti? Dacă-mi aduc bine aminte, i-ai găsit câteva porecle deocheate în trecut.

Spre surprinderea ei, Julie roşi violent.

- Ce caută Ian în toate acestea? ripostă ea răspicat.

Apoi, fără a se mai preocupa de sora ei, se strecură în pat şi stinse veioza.

- Sunt obosită şi aş vrea să dorm acum.

Polly scoase un oftat şi închise uşa de la camera surorii sale. Hotărât lucru, Julie era foarte prost dispusă.

Ian sosi la sfârşitul dimineţii, duminică, îmbrăcat impecabil într-un costum bleumarin şi cu o cravată superbă. Ii oferi un buchet de trandafiri Janei şi o cutie de ciocolată logodnicei lui.

- Oh, mulţumesc, Ian, exclamă Jane. Ce frumoşi sunt! Acum, dacă vrei să mă scuzi, trebuie să mă ocup de ultimele pregătiri pentru prânz. Roger, serveşte-ne cu un pahar de vin şi adu-l pe al meu în bucătărie, vrei?

Polly zâmbi, vag jenată de eforturile evidente ale mamei sale de a-i lăsa singuri pe Ian şi pe ea. „Cred că moare de dorinţa de a mă lua în braţe“ se gândi ea.

- Oh, ai L'Observer de azi, spuse Ian, faţa luminându-i-se instantaneu. Mă laşi să arunc o privire pe pagina financiară? Nu am avut timp să citesc ziarul înainte de a veni.

După masă cei doi tineri hotărâră să se ducă să se plimbe pe plajă.

Vântul era deosebit de rece şi tăios şi înaintau cu oarecare greutate, cu capetele plecate. Soarele dispăruse în spatele norilor şi marea căpătase aceeaşi tentă cenuşie ca cerul.

- Şi să mai spui că ieri eram în grădină, cu mânecă scurtă, spuse Polly. Timpul nu seamănă deloc de la o zi la alta.

Ajungeau la o parte a plajei uşor apărată de vânt de stâncile falezei şi tânăra zâmbea, cu obrajii roşii şi cu ochii verzi mai scânteietori ca niciodată.

Dintr-o dată, Ian o atrase spre el şi o sărută cu o ardoare neobişnuită.

- Te iubesc, Polly. Te iubesc cu adevărat.

Polly îl privi o clipă, uşor nedumerită.

- S-ar zice că încerci să te convingi singur, spuse ea pentru a-l tachina.

Ian scutură din cap, părând zăpăcit.

- Polly, să nu te îndoieşti niciodată de mine. Nu mi-e uşor să exprim ceea ce simt, dar... Oh, Polly, eşti o prietenă atât de minunată...

- O prietenă? Asta-i tot ce sunt eu pentru tine? O prietenă?

- Lasă-mă să-ți explic ce reprezinți pentru mine, spuse el, atrăgând-o lângă el şi sărutând-o cu o înflăcărare şi o violență care o făcu să protesteze râzând, încercând să se elibereze.

- Ian! Ce te-a apucat?

Atâta ardoare nu era în obişnuința logodnicului ei, în

general foarte puțin expansiv şi Polly simțea mai multă disperare decât dragoste adevărată în această pasiune bruscă.

Ridică spre el ochi mirați, când o siluetă în susul falezei îi atrase atenția. Un bărbat îi spiona printr-un binoclu. Un bărbat de talie înaltă şi cu o haină tivită cu blană.

Ea îşi înăbuşi o tresărire de surprindere şi de indignare.

Chritopher Marlowe!

Cum îndrăznea? Apoi, dintr-o dată, adevărul îi apăru liniştitor, rezonabil. Observa păsările şi, fără îndoială din neatenție, perechea de îndrăgostiți care i se ivise în câmpul vizual.

- Ce se întâmplă? întrebă Ian.

- Oh, nimic important. O clipă, am crezut că suntem spionați.

Ian zâmbi.

- Cine ar putea să ne supravegheze? De altfel, ce importanță are? Nici o lege nu ne împiedică să ne sărutăm la adăpostul stâncilor.

Vru s-o strângă din nou în brațe, dar ea se eschivă. Deasupra lor, silueta sumbră şi singuratică dispăruse. Ea se înfioră, pradă unor emoții diverse şi contradictorii.

Incepe să-mi fie frig, Ian. Să ne întoarcem, te rog.

Cina fu rapidă şi tăcută. Julie nu se întorsese şi maică-sa se plângea de absența ei. Ian vorbi puțin şi-şi luă la revedere rapid, invocând o plecare în zori a doua zi dimineață. Polly îl însoți până la automobilul pe care-l împrumutase de la tatăl lui şi privi

cum se îndepărtează farurile în noaptea care se lăsa.

In afară de interludiul surprinzător de pe plajă, Ian i se păruse îndepărtat, absorbit de ceva necazuri, munca lui fără îndoială, şi plecarea nu-l tulbura atât cât ar fi trebuit. Ea însăşi părea să aibă mintea aiurea.

„Spitalul bineînțeles“ îşi spuse ea înainte de a se întoarce în casă.

***

Primul pacient din a zecea zi de luni era un băiat de zece ani care se pregătea să fie supus unei urografii.

- Este vorba de un examen al rinichilor, îi explică Sara. Se injectează un lichid special în venă pentru a vedea cum funcționează rinichii. Se fac mai multe clişee care permit radiografului să ajungă la un diagnostic precis. Astăzi, lucrăm cu doctorul Marlowe.

In acelaşi moment, intră o infirmieră în sala de radiografie, împingând un scaun rulant în care stătea Timothy Barnes, vizibil neliniştit.

Aproape imediat îşi făcu intrarea doctorul Marlowe. Le salută pe Sara şi pe Polly cu un semn din cap amabil şi se îndreptă spre tânărul pacient, un zâmbet liniştitor îndulcindu-i trăsăturile feței, în general auster.

- Bună ziua, tinere, cum te simți în această dimineață?

- Bine, răspunse copilul fără prea mare convingere.

- Tocmai am vorbit cu tatăl tău, spuse medicul, conversând cu relaxare. Spunea că eşti pasionat de păsări şi că aparții unei

Societăți de tineri ornitologi. Eu însumi, ador să petrec momente lungi privindu-le cum zboară, dar de-abia am venit în această parte a Nortfolkului şi nu cunosc încă prea bine cele mai bune locuri de întâlnire din regiune. Ai putea să-mi dai câteva sfaturi?

Fața lui Tim se lumină imperceptibil. Pe măsură ce vorbea, înflăcărându-se la evocarea lungilor ore petrecute pe malul mării, să supravegheze apariția unei specii, rezervele păreau să-l părăsească şi de-abia reacționă când doctorul Marlowe îi vârî seringa hipodermică în vena brațului.

- Gata, murmură Chritopher, cum copilul se crispa uşor. Pariez că nu ai simțit nimic, adăugă el făcându-i cu ochiul.

Copilul scutură din cap. Toată neliniştea îi dispăruse din privire şi urmărea toate mişcările radiologului cu atenție şi încredere totală.

- Deodată, făcu o grimasă.

Mă furnică peste tot, strigă el! Mi-este foarte cald!

Doctorul Marlowe îi luă pulsul.

- Totul este în regulă, nu te îngrijora. Este vorba doar de o mică reacție la serul pe care ți l-am injectat. Imediat, o să înceapă să-ți fie foarte sete şi când totul se va termina, vei putea bea un pahar mare de suc de portocale. Pe moment, stai lungit liniştit, ca aceste două doamne să se ocupe de tine şi să-ți fotografieze rinichii. Aşa, vom putea vedea care este problema.

Un pic mai târziu, când Polly se întorcea de la sala radiografiilor cu brațele încărcate de clişee, se încrucişă din nou cu doctorul Marlowe.

- Vei fi fericită să afli că micul nostru erou nu suferă decât de un mic calcul renal fără gravitate, îi spuse el tinerei.

Polly se opri, un pic mirată de acest ton călduros, chiar prietenesc.

- Este o veste minunată, bâigui ea sincer uşurată pentru băieţel, dar nefiind în stare, ca de fiecare dată când se afla în prezenţa medicului, să se comporte firesc.

- Eşti perfectă în această dimineaţă, adăugă el. Eficace şi competentă.

- Mulţumesc, spuse ea într-un murmur.

El îşi limpezi vocea.

- Ţineam şi să precizez un mic amănunt stânjenitor. Contrar aparenţelor, nu te spionam, ieri după-amiază. Mi s-a vorbit despre cumburi de rândunele de mare, în această parte, şi speram să zăresc câteva.

Polly se înroşi până la urechi.

Dar de ce să abordeze acest subiect? Ar fi fost mai bine să uite incidentul. Ea încercă să iasă din această situaţie printr-un artificiu.

- Hacon Sands nu pare hotărât să ne favorizeze întâlnirile. Mai întâi un pescăruş care moare la picioarele noastre, apoi rândunelele de mare care refuză să iasă din cuib când sunt aşteptate...

Se întrerupse.

Faţa doctorului Marlowe se înăsprise.

- Ai dreptate, spuse el sec. Poate ar trebui să evităm plaja, pe

viitor.

- Nu contați pe mine să renunț la plimbările mele preferate! ripostă spontan Polly.

- In acest caz, voi face în aşa fel să nu mă mai duc acolo, dorind să nu-ți stric toate duminicile.

Cu acestea, îşi continuă drumul şi Polly îl privi îndepărtându-se, descumpănită.

Era un mod ocolit de a-i spune că ar fi mai bine, pentru ei, să nu se întâlnească prea des în viitor?

Ochii i se umplură de lacrimi.

Ca uleiul şi apa - erau incompatibili. Uleiul şi apa! Mai curând, focul şi gheața.

Capitolul 4

Vinerea următoare, Polly găsi doar timp să se întoarcă acasă pentru a se schimba, înainte de a se întoarce la spital, pentru a asista la mica sărbătorire organizată în onoarea doctorului Andrews, cu ocazia plecării sale la pensie.

Imbrăcase o bluză de mătase brodată pe care maică-sa i-o confecționase pentru Crăciunul precedent şi o fustă neagră cu tăietură clasică şi ireproşabilă.

Când intră în holul de recepție, fu întâmpinată de un zgomot vesel. Doctorul Andrews, radios, stătea în picioare în mijlocul unui cerc de prieteni, soția lui lângă el, fermecătoare şi discretă ca de obicei. Bufetul era plin de mâncăruri savuroase şi toți convivii circulau de la unul la altul cu un pahar de vin în mână.

Polly aruncă o privire în jur, în căutarea fețelor familiare şi

imediat îl zări pe doctorul Marlowe care se apleca spre o tânără încântătoare. Ea părea turnată în aur. Părul ei blond strălucea ca spicele de grâu sub soarele verii, tenul îi era uşor auriu şi rochia extrem de ajustată pe trup, scânteia în mii de focuri.

Dintr-o dată, Polly simţi o senzaţie neplăcută la nivelul pieptului. O senzaţie sfâşietoare care îi perturba respiraţia, făcea să-i bată inima mai tare, mai repede.

Era geloasă!

Imposibil! In viaţa ei nu se lăsase pradă unui sentiment atât de inutil şi de meschin. Atunci de ce, subit, nu mai putea suporta ca un bărbat, aproape un necunoscut, să se uite la altă femeie în afară de ea? Innebunea? Gelozia derivă fatal din dragoste. Or, ea nu era îndrăgostită de doctorul Marlowe!

Se simţi brusc minusculă, ridicolă, singură şi dezorientată. Ce proastă era! Inconştient, se pregătise, se împopoţonase, doritoare să placă, să atragă atenţia frumosului radiolog. Şi el sosea la braţul unei femei strălucind de frumuseţe.

- Ce faci ascunsă în acest colţ ca o răţuşcă?

Neville, cu un pahar de vin alb în fiecare mână, se strecurase în spatele ei fără a se face remarcat.

- Nu mă ascund, observ şi reflectez, replică ea cât mai natural posibil. Unull din acele pahare este pentru mine?

El încuviinţă cu un semn din cap.

- O să înceapă discursurile peste câteva minute. M-am gândit că poate ţi-ar fi sete.

- Excelentă idee.

Discursurile fură scurte şi fără înflorituri, toţi urându-i

numai bine doctorului Andrews. Invitatul de onoare spuse şi el câteva cuvinte, mulțumind călduros tuturor membrilor personalului spitalicesc şi promițând să revină des.

- Numai ca să scap de corvoada spălatului vaselor, conchise el în mijlocul hohotelor de râs.

Izbucniră aplauze şi invitații se îndreptară către bufet.

- Vii? îi propuse Neville, croindu-şi drum prin mijlocul invitaților, până la masa bine garnisită.

- Cine este tânăra femeie în compania doctorului Marlowe? îl întrebă Polly, urmându-l îndeaproape.

- Eşti singura din această încăpere care nu a cunoscut-o pe Fiona Young. Este pe coperta tuturor revistelor de modă. Este la Norwich în acest moment, pentru a turna o reclamă. Mă întreb cum domnul nostru doctor Vedetă a cunoscut-o. Nostim, n-aş fi putut crede că ar interesa-o acest gen de bărbat. Tu ce crezi?

- Nu ştiu, nu o cunosc, răspunse ea evaziv.

Câteva secunde mai târziu, Neville dispăru în cohorta veselă care se agita în jurul bufetului şi Polly aşteptă, un pic la o parte, ca invitații să se disperseze treptat, discutând cu farfuriile în mână.

Dintr-o dată, arome insistente de Chanel 5 o învăluiră ca un mantou. Instinctiv, se întoarse... ca să se trezească în fața doctorului Marlowe şi a încântătoarei lui însoțitoare.

Polly, spuse acesta, aş vrea să ți-o prezint pe prietena mea Fiona Young. Fiona, ea este Polly Wilcox, una dintre studentele noastre.

Tânăra strânse o mână lungă şi proaspătă, iar Fiona zâmbi cu căldură - sau condescendenţă?

- Sunt încântată să vă cunosc, spuse ea cu o voce dulce pe care Polly o asimilă imediat cu ciocolata caldă.

Ochii ei albaştri erau subliniaţi admirabil de gene dese şi negre, şi „false“ gândi Polly, prea puţin caritabilă.

- Vă admir bluza de la începutul seratei. Este o adevărată minunăţie, continuă Fiona.

- Mama mi-a lucrat-o, murmură Polly din vârful buzelor.

- Intr-adevăr? Ce muncă admirabilă!

Simţind că i se face greaţă, Polly se scuză repede înainte de a merge spre ieşire. Nu făcuse decât câţiva paşi când auzi pe tânăra manechin spunându-i doctorului Marlowe:

- Ce micuţă încântătoare, nu-i aşa Chris? Te adoră, ştii? Ai observat privirile pe care ţi le aruncă? Sper că nu i-ai sfărâmat inima?

Polly alergă fără oprire până la maşinuţa ei Mini, garată cuminte în parcarea spitalului. Fără să mai răsufle, se strecură în dosul volanului şi demară, rulând în noapte până la faleza care domina Hacon Sands.

Acolo, opri mototul şi ieşi în vânt, oferindu-şi faţa brizei.

Cu un secol în urmă, în locul unde se oprise, se afla un minuscul sat de pescari. Nu mai rămăsese nimic, cu excepţia unui mic colţ de cimitir.

Pe măsură ce trecuseră anii, eroziunea atacase faleza până când satul, altădată aşezat pe pământ, se afla cocoţat periculos

deasupra prăpastiei. Unii părăsiseră satul, alții fuseseră luați de o furtună violentă care distrugea casele. Singurul vestigiu din această așezare pitorească, un mormânt de piatră se înălța nemișcat, insolit, etern, ale cărui inscripții fuseseră șterse de timpul, sarea și vântul marin.

Legenda, în ținut, spunea că orice suflet muritor care pronunță o rugăminte în fața mormântului misterios își vede dorința îndeplinită și în același moment răsună clopotul bisericii din sat, înghițită de furtună.

Polly stătea în picioare în noapte. Cuvintele Fionei Young încă îi răsunau în minte și se stăpânea să nu-și urle furia, mânia și frustrarea.

Era posibil ca ochii ei să-i trădeze sentimentele de care încă nu era conștientă? Se spune că ochii reflectă sufletul. Era îndrăgostită de doctorul Marlowe? Dacă era așa, cum s-ar mai putea vreodată întoarce în spital? Cum ar suporta să-l revadă din nou?

Scutură din cap, descurajată.

-Te rog, murmură ea, te rog dă-mi forța să-l privesc în față și să nu-mi pese de ce va gândi.

Se înfioră. In graba ei, uitase să-și mantoul pe care mama ei i-l împrumutase ca să se asorteze cu bluza și fusta. Și dintr-o dată, mușcătura vântului i se păru de nesuportat. Se duse să se adăpostească în mașină când un zgomot ciudat îi atrase atenția.

Dangănul îndepărtat al unui clopot.

Se întoarse tulburată.

Nu visa. Era chiar sunetul unui clopot, muzică tristă și

tânguitoare care o acoperea pe cea a valurilor care se spărgeau pe plajă. Apoi, nu mai auzi nimic. Marea luase în posesie noaptea.

Se strecură în dosul volanului, profund emoționată. In același timp, se simțea ciudat de liniștită...

Jane o trezi a doua zi dimineață, trăgând draperiile de la camera ei, pentru a lăsa să pătrundă lumina orbitoare a soarelui.

- Ziua se anunță frumoasă, spuse ea. Vântul s-a oprit şi este foarte plăcut afară. La ce oră te-ai întors acasă? Nu te-am auzit urcând scările.

Polly se întinse, leneşă.

- Nu ştiu exact. Trebuie să fi fost în jur de miezul nopții.

- Eu dormeam buştean. Mă întorc în bucătărie. Roger va veni dintr-un moment într-altul şi va fi mort de foame, ca de obicei.

Polly se ridică, îşi puse un capot şi o urmă pe scară.

- Mamă, o să trebuiască să mă întorc la spital. Ti-am uitat mantoul, ieri seară.

- Să ştii că poate aştepta până luni.

- Nu-mi place să-mi las lucrurile în vestiar. Este deschis pentru oricine.

Roger sosi chiar în acel moment.

- Bună ziua fetelor, salută el vesel. Polly, ai observat că la roata din dreapta probabil s-a spart cauciucul?

Polly scoase o exclamație iritată. Iată ce câştigase hoinărind noaptea pe faleza stâncoasă.

- Nu-mi rămâne decât să-l înlocuiesc.

- Am aruncat o privire şi la roata de rezervă, surioară. Tare mi-e teamă să nu pățeşti la fel. Cauciucul este tocit.

De această dată, Polly păru îngrozită.

- Ar fi trebuit să-l înlocuiesc de mult timp, murmură ea. Dar se adună întotdeauna cheltuielile care nu pot fi compensate de banii care îmi intră. Oricum, nu eram sigură să pot continua să întreţin o maşină cu salariul de la spital.

- Ba da, interveni Jane. Te voi ajuta să-ţi cumperi cauciucuri noi. In fond, tu mă duci întotdeauna în oraş pentru a face cumpărături. Roger, vrei să cauţi tu cauciucuri, în acest weekend?

- Ca şi făcut, răspunse acesta.

- Sunteţi foarte drăguţi, dar asta nu-mi rezolvă imediat problema. Cum o să mă duc în această dimineaţă la spital?

Roger o studie cu maliţie.

- Incălecând pe bolidul meu, bineînţeles. De mult visez să te iau pe motocicletă. In schimb, nu o să te pot aduce înapoi. Am întâlnire cu un prieten la Norwich. Ne ducem după- amiază la meciul de rugby.

Faţa lui Polly se lumină instantaneu.

- Intoarcerea nu va fi o problemă. O să iau autobuzul până la Bradheigh şi de acolo, o s-o tai peste câmp. Nu sunt decât patru kilometri şi ador să merg pe jos.

O oră mai târziu, îmbrăcată în blugi, un pulover şi o pereche de ghete vechi, îşi punea casca pe care i-o întindea fratele ei, sub privirea vag dezaprobatoare a maică-sii.

- Fii prudent, Roger. Nu sunt niciodată liniştită când eşti pe drumuri. Nu merge prea repede.

- Nu te nelinişti, mamă, spuse tânărul, înainte de a porni.

Cu brațele înconjurând solid talia fratelui ei, Polly savură această plimbare matinală pe care o găsi foarte înviorătoare şi, când puse din nou piciorul pe pământ ferm, un pic mai târziu, îi mulțumi lum Roger cu un zâmbet larg:

- A fost formidabil! Nu sunt sigură că vreau să merg în fiecare zi, dar a meritat să încerc, spuse ea, scuturându-şi părul după ce-şi scoase casca.

Roger îşi scoase şi el casca, bucuros că va fi eliberat în câteva secunde şi-şi examină sora cu atenție. Brusc, se aplecă şi depuse o sărutare pe obrazul ei.

Nici unul nici altul nu remarcaseră Roverul din fața spitalului, al cărui şofer îi observa cu o curiozitate vădită.

Polly izbucni în râs.

- Ce am făcut, ca să merit o astfel de onoare?

- Mi-am amintit vremea deja veche, când mă cocoțai pe portbagajul bicicletei tale că să mă plimbi în jurul grădinii. Erai întotdeauna atât de răbdătoare şi de drăguță cu mine. Vroiam să-ți mulțumesc că ai fost o soră mai mare atât de bună.

Apoi, uşor jenat că se lăsase dus de un sentimentalism, îşi puse din nou casca pe cap.

- Pe mai târziu. Şi nu-ți cheltui toți banii dacă te hotărăşti să-ți faci cumpărături la Norwich.

Dispăru imediat într-un zgomot de tunet.

Polly se întoarse şi întâlni privirea cenuşie a doctorului Marlowe. Era rezemat cu nonşalanță de maşină.

- Bună ziua, spuse el, apropiindu-se şi privind-o amuzat. Crezi că-mi poți satisface curiozitatea, domnişoară Wilcox? Se

pare că ai multe săgeți în tolbă. Mai întâi, te văd flirtând pe culoarele spitalului cu tânărul Westley. Apoi, asist din întâmplare la un flirt de genul puțin cam profesional, pe plaja Hacon Sands. Şi ca să sfârşesc, soseşti în brațele unui tânăr temerar plin de tandrețe amabilă. Care este secretul dumitale?

Polly se îmbățoşă cu toată talia ei mică.

- O să vă explic, răspunse ea, uşor sarcastică. Il consider pe Neville Westley drept un poznaş şi spre deosebire de celelalte femei din serviciul de neurologie, îl tratez cu toleranță. O calitate care se pare că vă lipseşte, doctore Marlowe. Neville are reputația că încearcă să seducă tot ce poartă fustă şi ține să şi-o păstreze. El se joacă şi noi ne jucăm cu el. Bărbatul cu care mă aflam pe plajă este logodnicul meu şi avem de gând să ne căsătorim toamna viitoare. Nu este un secret pentru nimeni din cadrul departamentului. In fine, „temerarul" pe care tocmai l-ați văzut, este fratele meu, care a făcut intenționat un ocol până aici, ca să-mi pot recupera un obiect uitat!

Christopher păru sincer copleşit.

Dacă Polly dorea o revanşă, tocmai o avusese.

Se lăsă o lungă tăcere, pe care Polly nu căuta să o întrerupă.

- Nu sunt dintre cei care recunosc uşor că au comis o gafă şi în aceste împrejurări gafa este gravă, murmură el, vizibil nemulțumit. Dar crede-mă, îmi pare sincer rău. Nu ştiam că eşti logodită şi nu ştiam că ai un frate.

Scutură din cap.

- Ai dreptate, sunt îngrozitor de intolerant şi acesta-i cel mai mic dintre defectele mele.

Schiță un biet zâmbet care eşuă imediat.

- Acum, dacă vrei să mă scuzi, sunt aşteptat pentru o urgență.

Se întoarse pe călcâie şi se îndreptă cu paşi mari spre intrarea serviciului de radiologie.

Polly rămase nemişcată.

In loc să se simtă satisfăcută, era descumpănită, necăjită. Printr-un efect de bumerang ciudat şi neaşteptat, îi era necaz că-l pusese pe doctorul Marlowe într-o situație umilitoare. Relația dintre ei semăna cu un vapor în dezechilibru pe o mare dezlănțuită, mişcându-se necontenit de la un exces la altul, incapabil să le aducă pace. Pe moment, ea părea să fi învins, dar departe de a se felicita, găsea acestei victorii un gust amar.

Capitolul 5

Serviciul de radiologie era aproape pustiu în această dimineață de sâmbătă. Polly traversă culoarul lung până la vestiarul personalului, unde o găsi pe Sara, care se spăla pe față.

- Ai lucrat toată noaptea?

Tânăra era de gardă până a doua zi dimineață.

- Nu chiar. Am reuşit să dorm câteva ore, dar o serie de urgențe s-au prezentat foarte devreme azi-dimineață. Printre altele, un copilaş care a înghițit fluierul câinelui său. Ce naiba putea să facă un băiețel în mijlocul nopții cu un fluier? Şi acum îmi pun această întrebare. Dar tu, ce faci aici?

- Am venit să-mi caut mantoul pe care l-am uitat aseară când am plecat, răspunse Polly.

- Vorbeşti de acel minunat pardesiu din tafta neagră? L-am pus în dulapul meu, pentru mai multă siguranță. Dar fiindcă tot eşti aici, mi-ai putea face un mare serviciu.

- Ce anume?

- Este vorba de a-i da un biberon cu bariu unui bebeluş de şase săptămâni. Mama nu este în stare s-o facă şi asistentele sunt toate prinse. Sosirea ta este un adevărat miracol.

Era clar că urma să aibă de-a face din nou cu doctorul Marlowe. De ce soarta se încăpățâna astfel cu ea?

- Nu preferi să te adresezi cuiva mai experimentat? spuse Polly, ezitând. Şi uite, nu sunt în ținuta de lucru.

Sara izbucni în râs.

- Cui îi pasă dacă porți blugi sau un taior Chanel? Şi ştii la fel

de bine ca mine că nu trebuie să ai studii pentru a hrăni un bebeluş. Hai, doar n-o să mă laşi baltă în momentul în care am nevoie de tine!

- Nu, sigur că nu, murmură Polly din vârful buzelor.

Bebeluşul suferea, se credea, de o stenoză hipertrofică a pilorului şi doctorul Marlowe fusese chemat pentru a confirma diagnosticul chirurgului de gardă.

- Şi dacă refuză să înghită biberonul? întrebă Polly, în timp ce mergeau amândouă pe culoar.

- Nici un risc, explică Sara. Bietul micuț moare literalmente de foame. De două săptămâni nu este în stare să păstreze toată mâncarea. Nu este de altfel imposibil să-l verse. Pregătește-te pentru un eventual accident.

Cu moartea în suflet, Polly pătrunse în sala de radiologie. De ce să i se impună o astfel de tortură? Cum va reacționa doctorul Marlowe revăzând-o?

Nu avu timp să-şi pună şi alte întrebări fiindcă, aproape imediat, apăru o asistentă, ținând un bebeluş care urla.

- Cui trebuie să i-l dau pe micul Waters? se interesă ea repede.

Polly înaintă şi luă copilul în brațe. O cuprinse de îndată un val de compasiune, îi dispărură toate dubiile şi presentimentele rele. Singura care conta era această micuță ființă dependentă şi suferindă.

Strecură vârful degetului mic în gura bebeluşului şi plânsetele încetară instantaneu.

Asistenta o privi năucă.

- Cum de nu mi-a trecut prin cap? exclamă ea. Reflex de higienă, presupun. Ar fi trebuit să-mi sterilizez degetul mai întâi. Ei bine, bravo domnişoară...?

- Polly, doar Polly. Oh, priveşte, a deschis ochii. Sunt căprui! Credeam că bebeluşii se nasc întotdeauna cu ochi albaştri.

- In general aşa este cazul, dar unii dintre ei îşi schimbă culoarea mai repede ca ceilalți. Bun, trebuie s-o şterg. Avem lipsă de personal, ca de obicei.

In acel moment îşi făcu apariția doctorul Marlowe.

- Nu am pregătit încă biberonul cu bariu, doctore. Nu ştiam dacă ați prefera biberonul sau metoda nazală.

- Prefer biberonul, răspunse el.

Privirea lui o întâlni pe cea a lui Polly şi crezu că citeşte în fundul ochilor lui o rugăminte, o implorare tristă.

Se apropie de ea.

- Ți s-a explicat procedura? întrebă el încet.

- Nu chiar. Ştiu doar că trebuie să dau un biberon cu bariu bebeluşului.

El clătină din cap şi-şi puse şortul de plumb pe care-l înnodă grijuliu în jurul taliei, înainte de a-şi pune mănuşile.

- Este vorba de un caz de stenoză congenitală hipertrofică a pilorului, ceea ce înseamnă mai simplu, o îngustare a gurii stomacului spre duoden, care duce la trimiterea înapoi a hranei. Dacă nu intervenim foarte rapid, copilul poate muri de foame. Vei înțelege mai bine când vei vedea pe ecran. Pune-ți un şorț

de protecție. Găsești unul în spatele dumitale.

- De ce? Eu nu o să intru în contact direct cu razele X. Și bebelușul? N-ar trebui mai bine să fie protejat el?

- Se pare că nu realizezi că riscurile de iradiere la un pacient expus în mod excepțional la raze X sunt aproape nule comparativ cu persoana care le manipulează de-a lungul timpului. De aceea, este preferabil să te protejezi în orice împrejurări.

Polly se execută imediat, dar pentru asta, trebui să pună jos bebelușul o clipă. Privat de îmbărbătarea ei, acesta începu să urle din toate puterile.

Chritopher Marlowe zâmbi.

- Un lucru este sigur, plămânii acestui omuleț sunt în perfectă stare. Biberonul este gata... domnișoară?

Sara se apropie imediat.

- Am lărgit gura tetinei.

- Perfect. Polly, începe prin a-i da jumătate de biberon.

Bebelușul, instalat confortabil în îndoitura brațului ei, înghițea lacom biberonul.

- Incet, murmură doctorul Marlowe care urmărea operația îndeaproape. Incet. Fii atentă să nu vomite. Bine. Acum, pune-l încet pe masă și scoate învelitoarea.

Radiologul își puse mâna pe trupușorul gol, ca o barieră contra greutății tubului amplificator pe care-l coborî până în palmă. Bebelușul, realizând dispariția biberonului, protestă cu vehemență, agitându-și în gol genunchii și pumnii minusculi.

- Polly, degetul tău, ordonă Chris.

Ea se aplecă asupra copilului şi-i oferi vârful degetului pe care el începu să-l sugă cu vigoare. Doctorul Marlowe îşi scoase mănuşile şi manipulă partea dreaptă, apoi abdomenul, în final partea stângă. Făcând asta, făcea fotografii, avertizând-o pe Sara de fiecare dată. Pe monitorul aparatului Polly distingea linia osoasă minusculă, umbra unei inimi care bătea şi oxidul de bariu, umbră neagră în stomacul bebeluşului.

- Poţi să-i dai restul biberonului, spuse radiologul. Atenţie, când îl ridici, să nu te loveşti cu capul de tubul amplificator. Eu am păţit-o de mai multe ori.

Tonul amical al vocii lui redădeau speranţă şi încredere tinerei. Nu dorea nimic mai mult decât asigurarea să poată lucra întotdeauna într-o atmosferă călduroasă şi destinsă.
Poate se putea chiar prevedea o relaţie armonioasă între ei? Deja, schimbul de cuvinte din parcare i se părea îndepărtat şi fără consecinţe.

Cu foamea uşor potolită, micul pacient înghiţi restul stidei mai încet şi cu protestă când Polly îl puse iarăşi pe masă. Peste douăzeci de minute, examenul era gata.

- Ai făcut o treabă excelentă, spuse Sara, în timp ce doctorul Marlowe părăsea sala de radiologie pentru a merge să-i dea raportul chirurgului de gardă.

- Crezi?

- Sunt absolut sigură că şeful nostru a fost încântat şi asta în ciuda blugilor tăi. Ai remarcat că-ţi spunea Polly fără încetare? Singurul lucru pe care l-am obţinut eu de la el a fost un... ăăă.... domnişoară.

Cele două tinere izbucniră în râs.

Polly părăsea serviciul de radiologie cu mantoul maică-sii sub braț, când dădu iarăşi de doctorul Marlowe, gata să urcee în Roverul lui.

- Eşti curioasă să ştii rezultatul muncii noastre de azi-dimineață? întrebă el.

- Sigur că da, răspunse ea repede.

- Ei bine, este vorba efectiv de o îngustare a sfincterului care leagă stomacul de intestinul subțire, dar e ceva ce poate fi corijat. Bebeluşul va suferi o intervenție chirurgicală la începutul după-amiezii.

Polly nu-şi putu reține un tremur de groază, imaginându-şi acel bebeluş sub bisturiul chirurgului.

-Această operație îi va salva viața, reluă radiologul şi te pot asigura că nu va suferi. Mă rog, copiii recuperează mult mai rapid decât adulții. Intr-o zi sau două, îşi va mânca biberoanele normal şi în câțiva ani, va fi fără îndoială un voinic mare şi zdravăn.

Privirile li se întâlniră şi Polly simți cum inima ei o ia la galop.

- Crezi că poți uita ce ți-am spus azi-dimineață? întrebă el cu un aer vinovat. Credeam că o glumă ne-ar face bine la amândoi. Dar în loc de asta, te-am jignit fără să vreau.

- Să ne facă bine la amândoi? repetă Polly, nedumerită. Nu înțeleg ce vreți să spuneți.

El ezită, simțindu-se prost, clătinându-se de pe un picior pe

altul.

- Ascultă, nu este uşor de spus, dar ştiu că ai auzit aseară remarca prostească a Fionei. Imi închipui ce ai simțit... Asta este!

Polly, cu obrajii în flăcări, încercase să scape, dar Christopher, anticipându-i reacția, o reținuse de braț.

- Uite ce vroiam să evit azi-dimineață. Dacă nu aş fi făcut acea glumă, ai fi fugit. Polly, nu trebuie niciodată să te îndoieşti de buna mea credință. Te asigur că intenția mea nu a fost să vă insult, pe dumneata şi pe fratele dumitale.

Tânăra îşi privea fix vârful încălțărilor, neştiind ce să zică sau să facă. De ce? De ce menționase acel incident nefericit?

- Dacă am lua totul de la zero? reluă el, insistent. Să uităm neînțelegerea de azi-dimineață şi ce anume a cauzat-o. Nu este important, să ştii, comparativ cu ceea ce s-a întâmplat după aceea. Ai contribuit la salvarea unei vieți, să nu uiți asta niciodată.

Ea îşi ridică ochii spre el şi-i răspunse la zâmbet. Totul părea atât de simplu dintr-o dată.

- Propun o celebrare pentru a pecetlui armistițiul. Accepți să mănânci cu mine?

Mirarea care apăru pe fața tinerei îl făcu pe doctorul Marlowe să se teamă că ar fi comis o nouă gafă.

- Crezi că logodnicul dumitale nu ar fi de acord?

- Oh nu, el nu este aşa, răspunse ea cuprinsă de remuşcări.

Nici o secundă din cursul dimineții, nu se gândise la Ian.

- Pur şi simplu, nu sunt îmbrăcată pentru a merge la

restaurant.

El izbucni în râs.

- Nu te nelinişti. Locul unde mergem este simplu şi blugii tăi vor trece total neobservaţi, spuse el, înconjurând Roverul pentru a-i deschide portiera.

Niciodată în cursul mesei de prânz, spectrul lui Ian şi al Fionei nu veniră să-i deranjeze. Erau numai ei, într-un restaurant pitoresc, pierdut în mijlocul copacilor şi dominând un râu.

La sfârşitul mesei, Christopher sugeră o plimbare pe malul râului. Polly se simţea ca plutind pe un nor. Era fericită, vinul îi dădea o senzaţie plăcută de căldură, era timp frumos şi natura mirositoare îi părea mai frumoasă ca niciodată.

O luară pe o cărare pe malul apei până la un luminiş minuscul, tapisat cu gazonul cel mai primitor.

- Ce frumos este, murmură Polly, pierdută în contemplarea peisajului.

Dintr-o dată, cântecul unui cuc răsună de cealaltă parte a râului.

- Este prima dată că aud cucul în acest an, remarcă Christopher.

- Ştii ce se spune în Norfolk? Ceea ce făceai când te surprinde cucul prima oară, vei face acelaşi lucru anul următor.

- Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, spuse el cu un zâmbet.

Privirile li se întâlniră şi Polly simţi brusc iminenţa unui pericol. Se juca acum cu focul. Nici unul nici altul nu erau liberi

să se abandoneze astfel jocului seducției. El era vizibil legat de tânăra şi încântătoarea Fiona Young. Şi ea era logodită. Niciodată nu l-ar putea trăda pe Ian. Trebuia să-şi vină în fire. Să uite ciudata euforie care o cuprinsese dimineața. Plăcerea de a lucra cu Christopher o făcuse să-şi piardă capul. Dar nu trebuia, nu putea să se lase pradă acestei porniri.

- Mă gândeam, speram că poate am putea reveni, într-una din aceste zile, spuse el cu o voce şovăielnică.

Polly se rezemă de un copac şi mângâie scoarța cu vârful degetelor.

- Oh, priveşte! exclamă ea, eschivându-se să răspundă.

Işi apropie fața de trunchiul centenar.

- Sunt inițiale care au fost gravate în 1939, anul declarării războiului: BES şi PM. Mă întreb ce li s-a putut întâmpla în timpul acestei perioade teribile.

Christopher nu răspunse. Privea fix în fața lui.

- Mă întreb dacă au rămas fideli unul altuia sau războiul i-a separat, continuă ea pe acelaşi ton. Poate că s-au căsătorit şi sunt fericiți, trăind undeva în Anglia. Căsătoriile de atunci erau dintre acelea care durau.

Christopher ridică brusc capul.

- Ce vrei să spui?

Tonul vocii sale era sec, aproape violent.

- Era doar o observație, murmură Polly uşor nedumerită. Este mult mai uşor să obții un divorț în zilele noastre ca în vremurile acelea. Astăzi, când o căsătorie scârțâie, poți să încerci

să-ți reconstruieşti altceva, altundeva.

Christopher îşi încreți sprâncenele.

- Adică tu consideri căsătoria ca pe un eveniment fără gravitate şi că poți întotdeauna s-o anulezi dacă nu merge?

- Dar nu am spus un astfel de lucru! exclamă ea.

Dintr-o dată, avea impresia ciudată că pământul îi fuge de sub picioare. De ce această bruscă schimbare de ton? De ce o străpungea cu o privire atât de acuzatoare?

- Mi-ai mărturisit azi-dimineață că eşti pe punctul de a te mărita, continuă el. Care este sentimentul tău în legătură cu acest subiect? Vreau să spun, când vei fi în fața altarului, vei fi în stare să promiți cu sinceritate „credincioasă până când moartea te va despărți“? Vei fi în stare?

Polly îl privi fix. Ce se întâmplase cu minunata lor complicitate? De ce reacționa cu atâta vehemență?

- Până când moartea te va despărți, repetă el. Eşti gata să faci această promisiune solemnă?

Pentru prima oară, Polly îşi luă timp să reflecteze serios la implicația acestor câteva cuvinte. Chiar putea să-şi ia acest angajament? Işi imagină anii ce urmau să vină. Zece, douăzeci, patruzeci, poate cincizeci. Cincizeci de ani de viață comună, zi după zi, lângă Ian.

Ridică ochii pierduți şi întâlni privirea suspicioasă a bărbatului care-i aruncase îndoiala în suflet. Şi o cuprinse o furie rece. De ce se îndoia de integritatea ei?

- Da, da, da, răspunse ea cu vehemență. Bineînțeles că sunt

gata.

Un zâmbet circumspect apăru pe buzele lui şi se apropie de ea.

- Nunta nu este doar ocazia de a purta o rochie frumoasă şi de a poza pentru albumul de familie, spuse el. Este un angajament solemn. Şi dacă nu te simți gata, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i-o logodnicului tău înainte de a fi prea târziu. Incearcă să discuți, dar mai ales, nu-l înşela. Nu te azvârli orbeşte într-o căsătorie fără dragoste!

Fața lui nu era decât la câțiva centimetri de a sa şi ochii lui cenuşii păreau să-i lanseze un apel. Un apel la care Polly răspunse spontan. Involuntar. Inevitabil.

Când o luă în brațe, nu ezită o secundă şi răspunse sărutului lui cu o ardoare şi o pasiune nedeghizată.

El fu primul care rupse contactul. O privi cu răceală.

- Se pare că ai apreciat acest mic interludiu, spuse el cu asprime.

Polly îşi înghiți un hohot de plâns.

Se trădase! Atât în ochii lui, cât şi față de ea. El îi întinsese o capcană şi ea căzuse în ea, fără pic de ezitare. Poate că el ar fi preferat să-l pălmuiască? De unde să ştie? O va privi de aici înainte ca pe o tânără zvăpăiată, fără inimă? Ce importanță avea ce credea el? Din moment ce nu ghicea adevărul.

Îl iubea!

Şi cel mai bun mijloc de a disimula această realitate fatală era să se arate la înălțimea acestei noi imagini.

Lăsă să-i scape un mic râs indiferent.

- A fost plăcut, într-adevăr. Dar nu era acesta scopul exercițiului?

Trăsăturile lui se înăspriră.

- Eşti ca toate celelalte, spuse el cu amărăciune. Eu credeam... nu are importanță ce credeam. Am cunoscut o femeie ca tine, cândva. Acelaşi păr, acelaşi nume... nu că ar avea vreo semnificație oarecare. Ea era...

Se întrerupse.

- Nu-ți poți lăsa fraza în suspensie, murmură Polly, cu nervii încordați. Avem şi alte puncte comune?

- Era falsă şi fără scrupule.

-Asta-i părerea pe care o ai despre mine?

- Mă întreb ce ar fi crezut logodnicul tău dacă te-ar fi surprins în brațele mele.

- Dacă Ian s-ar fi aflat aici, n-aş fi aterizat în brațele tale, ripostă ea cu vehemență.

- Ințeleg. Doar un mic surogat. Această femeie despre care îți vorbeam adineauri a fost surprinsă într-o situație la fel de compromițătoare. In pat cu prietenul cel mai bun al soțului ei. El era surogatul de moment.

- Pari foarte la curent cu detaliile acestei afaceri sordide, remarcă Polly cu dispreț.

- Cum s-o evit? Soțul e

ram eu.

Aceste cuvinte explodară în Fața lui Polly ca o bombă cu

explozie întârziată.

Brusc, înțelese această furie disperată, acest cinism şi această ostilitate latentă față de ea. Involuntar, îi reamintea de soția lui. Ironie bizară şi crudă a destinului? Cum să se mai mire de răceala lui? Ce proastă era! Să se îndrăgostească de un bărbat acrit. Fiindcă aşa era el. Căldura lui părea să fi fost absorbită de această soție uşuratică şi pe care el o iubea în continuare. Nu se îndoia de acest lucru.

Inspiră profund.

- Il cunosc pe Ian de mai mulți ani şi nu l-am înşelat niciodată. De altfel nu am intenția. Are toată încrederea în mine şi este reciproc. Vrei deci să consideri acest... interludiu ca o deraiere supărătoare şi excepțională. Prea mult vin, cucul, acest decor romantic... dar n-are importanță. Este fără consecințe. Acum, dacă nu te deranjează, aş dori să mă întorc acasă. Dacă ai putea să fii atât de amabil, m-ai lăsa la Norwich, ca să iau un autobuz.

El îşi plecă descurajat capul.

- Să nu ne mai certăm, vrei? O să te conduc acasă, va fi mai simplu decât să iei autobuzul.

Merseră până la maşină în tăcere. Farmecul acestei după-amieze magice se dusese.

Capitolul 6

Când Roverul doctorului Marlowe se oprise în fața casei, Jane ieşise cu un zâmbet călduros luminându-i fața frumoasă şi insistase, foarte firesc, ca doctorul să intre să ia ceaiul. Polly îi

urmase contra voinței ei, pe maică-sa şi musafirul său, în salon. Aşezată într-un fotoliu, lângă cămin, privea drept în fața ei, fără a părea interesată câtuşi de puțin de conversație.

- Little Hunsford, spunea Jane, turnând ceaiul fumegând într-o ceaşcă de porțelan. Este la limita Suffolk-ului, nu-i aşa? Locuiți singur?

Chritopher zâmbi amabil.

- Pe moment locuiesc la sora mea. Dar caut o locuință lângă Norwich. Little Hunsford este la o oră cu maşina față de spital. Este puțin prea departe, în caz de urgență. Şi apoi, suntem chiar la strâmtoare.

- La strâmtoare? se minună Jane.

- Casa surorii mele este o căsuță drăguță. Inainte locuia la Old Rectory, dar la moartea soțului ei, a vândut casa pentru a cumpăra Apple Acre. Este suficient de mare pentru ea şi fetița ei Hannah, şi eu le încurc inutil.

Clătină din cap

- Valerie este minunată. Nu numai că nu se plânge, dar a reuşit să facă loc şi pianului meu. Regret totuşi spațiul de care mă bucuram la Highgate. Inchiriasem cele două etaje superioare ale unei case de epocă, mare, şi camerele erau imense, ca aceasta. Nu vă puteți imagina luxul care-l reprezintă pentru mine posibilitatea de a-mi întinde picioarele ca acum, doamnă Wilcox. In căsuța surorii mele nu există loc. Fiecare colțişor este plin cu tot felul de lucruri inimaginabile.

- Sunteți muzician, domnule Marlowe?

- Cânt la pian. ntr-oo anumită perioadă a vieții mele, chiar m-am gândit să devin concertist, dar profesorul meu nu m-a încurajat în acest sens. El mă considera capabil să devin un profesor excelent, dar în nici un caz un virtuoz. Am optat deci pentru medicină.

- Şi nu regretați? spuse Jean cu blândețe.

- Nu. Imi place munca mea şi pot oricând să cânt la pian şi să mă refugiez în muzică atunci când simt nevoia.

Polly nu participase la conversație, uimită să constate că în câteva minute, maică-sa aflase mai multe despre invitatul său decât ea în două săptămâni de muncă lângă el. Dar se temea ca Jane să nu se aventureze pe un teren periculos. Următoarea întrebare va fi inevitabil mai personală şi trebuia evitat cu orice preț.

Ea se ridică.

-Mai doreşti o ceaşcă de ceai? întrebă ea adresându-se lui Christopher.

Se ridică şi el la rândul lui.

- Nu, mulțumesc, chiar trebuie să plec. Valerie o să se întrebe ce mi s-a putut întâmpla. Am plecat de acasă la ora zece dimineața.

- Vreți să-i telefonați ca s-o liniştiți? propuse Jane cu amabilitate.

- Inutil. O să plec. Lui Hannah îi place să i se citească poveşti înainte de culcare. Vă mulțumesc pentru primirea dumneavoastră, doamnă Wilcox.

-Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, spuse Jane cu un zâmbet. Sper să vă revăd curând.

Polly conduse invitatul lor până la Rover.

- Nu trebuie să te superi pe mama. Vreau să spun, în legătură cu toate acele întrebări. Nu este indiscretă - se interesează de oameni pur şi simplu. Se simte uneori singură în acest sat, departe de tot. Aşa că, de fiecare dată când are ocazia, recuperează timpul pierdut.

- Imi aminteşte de mama mea când trăia. M-am simțit în largul meu imediat cu ea. Este o femeie fermecătoare, Polly.

Ezită, vreme de o secundă.

- Ziua a fost în general pozitivă, spuse el pe un ton aproape interogativ, ca şi cum spera vag un răspuns, o încurajare.

Polly nu răspunse. Pozitivă? Da, cu excepția scenei dezastruoase de la malul apei.

- Crezi că putem păstra o amintire frumoasă? insistă el.

- Cred că ar fi mai bine să uităm, murmură Polly. Amândoi suntem extrem de obosiți.

- Atunci, pace?

Zâmbi. Un mic zâmbet nostim, timid.

- Da, dacă vrei, răspunse ea cu voce joasă.

Privi cum se îndepărtează automobilul, cu mintea confuză, şi apoi veni în bucătărie la maică-sa.

- Ce om fermecător! exclamă Jane, vizibil sedusă. Politicos, simplu şi plin de căldură. Dar vezi tu, Polly, cred că este foarte singur.

Polly păru sceptică.

- Cred pur şi simplu că preferă propria sa companie decât a altora. De altfel cum poţi fi singur când lucrezi într-un spital vizitat de sute de pacienţi pe zi?

- Poţi să fii o persoană foarte anturată şi în acelaşi timp foarte singură, răspunse maică-sa cu înţelepciune. L-am simţit melancolic de mai multe ori. Nu trebuie să fie prea fericit.

Polly clătină simplu din cap. Nici ea nu se simţea prea euforică în acest moment. Viitorul îi părea dintr-o dată sumbru, fără speranţă.

Un pic mai târziu seara, după ce reflectase îndelung, luă decizia solemnă să şi-l scoată pe doctorul Marlowe din minte şi să se consacre doar studiilor şi lui Ian, bineînţeles. Pentru a întări această hotărâre, telefonă logodnicului său, la numărul de telefon pe care acesta i-l dăduse, la Londra.

Răspunse proprietara lui.

- Regret, dar domnul Harvey a ieşit. Doriţi să-i lăsaţi un mesaj?

- Oh!

Ian îşi fixase ca regulă să nu iasă niciodată sâmbătă seara. Cel puţin aşa afirmase.

- Ştiţi când se întoarce?

- Mănâncă la restaurant şi se duce apoi la un concert la Royal Festival Hall. Ar fi mai bine să-l sunaţi mâine.

- Oh, nu-i nimic. Ii puteţi spune că a telefonat domnişoara Wilcox?

- Domnişoara Wilcox?

Vocea de la celălalt capăt al firului i se păru inchizitoare.

- Da, Polly Wilcox, logodnica lui.

- Oh, da, bineînțeles, domnişoară Wilcox. Ii voi transmite.

Polly ieşea din amfiteatru când dădu nas în nas cu doctorul Marlowe, luni, la sfârşitul dimineții.

- Oh, Polly, spuse el, vizibil uşurat s-o vadă. Căutam o persoană susceptibilă să-mi facă un serviciu. Imi poți oferi cincisprezece minute?

- Aveam intenția să recitesc notițele luate la curs. Dar nu este urgent.

- O să-ți explic, Hannah, nepoata mea, s-a lovit căzând din scrânciob în weekend. A fost primită la urgență, sâmbătă, şi suferă de o uşoară comoție cerebrală. Nu şi-a rupt nimic, din fericire. Totuşi, am o mică problemă. Are o teamă îngrozitoare de spital. Pentru ea, înseamnă locuri unde te duc ca să mori. Ințelegi, ultima dată când l-a văzut pe tatăl ei, era pe un pat de spital şi el nu a mai venit niciodată acasă. Are deci nevoie de o prezență constantă şi liniştitoare lângă ea. Valerie nu a mai părăsit-o de când a fost internată, dar am convins-o să plece, dar sunt chemat pentru un examen urgent. Ai accepta s-o veghezi aşteptând întoarcerea susorii mele?

Cum să refuzi o asemenea cere? Polly îl urmă până la o rezervă privată unde dormea o fetiță brunetă.

Christopher se aplecă asupra ei, fața-i exprimând o afecțiune profundă şi o oarecare îngrijorare.

- Pulsul îi bate normal, astăzi, spuse el încet. Ieri, era prea

rapid. A căzut peste o piatră mare şi şi-a făcut o rană la tâmplă. A trebuit să i se facă mai multe puncte de sutură.

- Intr-adevăr, o parte a capului era acoperită de un pansament mare.

- I se va da mâine drumul din spital dacă temperatura revine la normal. Acum, te las. La revedere.

Polly ascultă zgomotul paşilor îndepărtându-se pe culoar, apoi luă loc pe un scaun de lângă pat şi-şi scoase caietul de notițe.

Pe cât posibil, încerca să revadă cursul în timp ce îi era proaspăt în memorie. Remarcase că era cea mai bună metodă de a-l reține.

Un moment mai târziu simți o pereche de ochi rotunzi privind-o cu cu suspiciune.

- Bună ziua, Hannah, ai dormit bine? întrebă ea zâmbind.

Surprinderea şi u_urarea destinseră trăsăturile copilului.

- De unde ştii cum mă cheamă?

- Sunt o prietenă de-a unchiului tău.

- Atunci nu eşti o soră sau un doctor sau ceva asemănător?

- Nu sunt nici soră, nici doctoriță.

Micul zâmbet al lui Hannah semăna atât de mult cu al unchiului său încât inima lui Polly tresări.

- Ce ai scris în cartea ta?

Polly reflectă rapid.

- O poveste.

Ochii de culoarea mierei se luminară instantaneu.

- Oh, îmi plac la nebunie poveştile inveftate. Imi plac mai

mult decât cele din cărți. Poți să-mi povestești?

Polly căută în minte frânturi de povești care-i plăceau când era copil.

- Era o dată o fetiță care se numea Hannah...

Aceste cuvinte fură suficiente să-i asigure o audiență atentă.

Christopher şi sora lui intrară în cameră chiar în momentul în care tânăra îşi termina povestea. Ascultară cu seriozitate fericitul deznodământ, uluiți de schimbarea care se efectuase într-un interval atât de mic de timp.

Valerie îşi lăsase fiica cu fața palidă şi răvășită, cu ochii sticloşi de atâta plâns. O regăsea plină de veselie, animată vizibil agățată de buzele lui Polly.

Cât despre Christopher, el o contempla pe tânără împărțit între emoții diferite şi conflictuale. O văzuse comportându-se cu violență, umor, apatie. Nu numai o dată se simțise descumpănit în prezența ei. Dar în această secundă, era pur şi simplu adorabilă. Era ca şi cum capacitatea de autoapărare îi slăbea în contact cu copiii, dezvăluind o ființă tandră şi plină de gingăşie.

- Ați scăpat o poveste super cu o fetiță care se numea Hannah şi care era asmstentă într-un spital din junglă, strigă copilul, când Polly tăcu. Era un leu care-şi pierduse răgetul şi o girafă al cărui gât nu vroia să crească şi un dromader căruia îi căzuse cocoaşa şi un şarpe care nu mai putea şuiera şi s-au dus toți la spital să fie îngrijiți...

Hannah trebui să se oprească pentru a-şi recăpăta răsuflarea şi Christopher se apropie şi profită să-i ia pulsul.

- Nu erau nici o pisică, nici un câine în acest spital? Nici măcar un iepure sau un şoarece alb?

Copilul scutură din cap.

- Era un spital în junglă. Nu existau decât animale importante şi Polly o să-mi mai spună despre ele când va veni să mă mai vadă. Poate să vină, unchiule Chris?

- Polly poate să vină când doreşte, cu condiția ca tu să nu te enervezi răspunse acesta.

Privirea lui o întâlni pe cea a tinerei, debordând de admirația şi recunoştința lui.

Ea se înfioră, mai emoționată decât vroia s-o recunoască. Dar deja, Valerie Lawford se apropia cu mâna întinsă.

- Sunt atât de fericită să vă cunosc. Cum să vă mulțumesc că ați acceptat să stați puțin cu Hannah? De două zile nu am văzut-o zâmbind, spuse ea cu căldură.

Era o femeie înaltă şi zveltă, care purta cu eleganță veşminte sobre şi stilate. Trebuia să aibă câțiva ani mai mult decât fratele ei, dar aveau acelaşi păr negru şi ochi albaştri, aproape cenuşii.

Polly, fermecată de manierele simple şi lipsite de afectare, fu imediat sedusă.

- Dacă aveți din nou nevoie de mine, voi fi fericită să petrec un alt moment cu Hannah.

Christopher interveni imediat.

- Eşti liberă în după-amiaza aceasta?

- Trebuie s-o ajut pe Sara să dea mai multe biberoane cu bariu. Dar cred că o să fiu liberă la patru.

- Perfect.

El se întoarse spre soră-sa.

- Vroiai să faci cumpărături la Norwich. Asta-i ocazia.

Polly schimbă o privire încântată cu mica Hannah care o sorbea din ochi, în aşteptarea viitoarei sale povesti.

- Vrei să-mi mai povesteşti despre spitalul din junglă? strigă copilul, de cum intră Polly în cameră, puțin după ora patru.

- Trebuia să încerce să doarmă puțin, spuse tânăra asistentă care se ocupa de ea. A stat trează toată după-amiaza ca să te aştepte.

- Doar o poveste mică, mică, despre un crocodil mic de tot, strigă copilul, vesel.

- Nu am nici un crocodil în cap, pe moment, spuse Polly. Ce-ai spune despre un miel care o duce pe Hannah la şcoală?

- Curaj, şopti asistenta, înainte de a dispărea discret.

Hannah se instală pe perna sa, cu ochii grei de somn.

- Eu merg la şcoală în septembrie, spuse ea cu o voce mică.

- Atunci, o să-ți povestesc despre prima zi de şcoală a lui Hannah.

Când Polly ajunse la momentul în care mica eroină îşi împarte mărul cu mielul, auditoriul ei dormea profund.

„Ce frumoasă este“ gândi Polly, admirând genele lungi curbate, obrajii rotunzi şi părul negru care ascundea o parte a pansamentului de la tâmplă.

Contempla încă fetița când uşa se deschise şi intră doctorul Marlowe.

- Tocmai am vorbit cu pediatrul, spuse el cu voce joasă. Este de acord să-mi încredințeze responsabilitatea lui Hannah. O s-o duc acasă mâine dimineață.

Polly clătină simplu din cap, ascunzându-şi cât putea mai bine decepția. In timpul celor două întâlniri, se ataşase sincer de copil. Mai mult, micuța Hannah crea o legătură invizibilă între ea şi unchiul său...

Valerie apăru în acel moment, încărcată de pachete.

- Văd că nu ți-ai pierdut timpul, spuse Christopher, ironizând-o afectuos pe sora lui.

- Nu ai uitat că dau o masă sâmbătă seara. Doar la Norwich eram sigură că găsesc tot de aveam nevoie. De altfel, îmi spuneam că ar putea veni şi Polly. Ce părere ai? Pot să-ți spun Polly?

Invitația spontană o luă pe tânără pe neaşteptate. Ian îşi anunțase sosirea. Vroia să-i vorbească despre un lucru foarte important. In acelaşi timp, nimic nu i-ar fi făcut mai mare plăcere decât să petreacă seara într-o companie atât de plăcută.

- Polly are poate alte obligații, Valerie. Nu ar trebui să lansezi invitații aşa din zbor, spuse Christopher, care îi remarcase ezitarea.

- Eşti prinsă sâmbătă seara? insistă Valerie. Dacă nu, promite-mi că vii. Mi-ar face mare plăcere.

Polly zâmbi.

- Sunt liberă. Dar logodnicul meu se întoarce pentru weekend şi nu ştiu dacă a prevăzut ceva.

- Perfect, spune-i şi lui să vină. Atunci, contez pe voi doi.

- Şi eu, murmură o mică voce somnoroasă.

Polly întâlni privirea lui Christopher, în căutarea unei clipiri care i-ar permite să ştie exact dacă împărtăşea entuziasmul surorii sale şi al nepoatei. Şi deodată, îşi spuse că era ocazia să se arate în compania lui Ian. Aşa, el va înțelege că nu era nici uşuratică, nici indiferentă.

Zâmbi.

- De acord.

In aceeaşi seară, îl sună pe Ian pentru a-l preveni.

- Exagerezi! exclamă el. Ar fi trebuit să refuzi această invitație. Ti-am spus totuşi că trebuie să vorbim.

- Putem vorbi toată ziua de duminică, Ian.

- Da, cred că ai dreptate, murmură el. La ce oră suntem aşteptați?

- La orele douăzeci.

- Să văd dacă tata vrea să-mi împrumute maşina lui. Nu sunt decât drumuri întortocheate până la Little Hunsford.

- Dacă nu, vom putea lua maşinuța mea.

El mormăi un răspuns inaudibil şi închise după un scurt la revedere.

Lui Ian nu-i plăcea maşinuța. Şi fIci nu-i plăcea să fie condus de o femeie.

Se prezentă totuşi sâmbătă seara la timp, îmbrăcat cu un costum gri, o cămaşă de mătase albă şi un papion mov.

Polly arbora o rochie verde, culoare care îi punea cel mai

bine în valoare tenul, ochii şi strălucirea roşcată a părului.

Când în cele din urmă, după ce se pierduseră pe drumuri încâlcite care duceau la Apple Acre, ajunseră în faţa căsuţei, Polly nu-şi putu reţine o exclamaţie de încântare.

- S-ar spune că este o casă ieşită drept dintr-o poveste cu zâne, strigă ea, subjugată.

- Mai curând o machetă pentru o cutie de ciocolată, răspunse Ian, care prefera casele mari şi moderne.

Poarta căsuţei se deschise şi Valerie ieşi pentru a-i întâmpina, zâmbitoare şi graţioasă, ca de obicei, înlăturând cu un gest scuzele lui Polly pentru întârzierea lor.

- Nici o problemă. Nu este greu să o iei pe un drum ocolitor pentru a ajunge aici pentru prima dată, mai ales la căderea nopţii.

Intrară într-un salon care Polly crezu mai întâi că este năpădit de o grămadă de invitaţi. Inţelegea acum ce vroise Christopher să spună când vorbise despre spaţiul strâmtorat. Incăperea deborda de fel de fel de lucruri. Ai fi spus că este depozitul unui anticariat. Toate colţurile, fiecare etajeră, fiecare centimetru pătrat era înţesat de bibelouri, obiecte antice, taburete minuscule, acoperite cu tapiserii inestimabile, fotolii colorate...

Valerie o luă de braţ.

- Permiteţi-mi să vi-l prezint pe Alan Vickers, veterinarul colţişorului nostru de ţară. Alan, iată-i pe Polly şi Ian. Bineînţeles, o cunoşti pe Fiona.

- Ah da, ne-am cunoscut la o serată încântătoare la spital, spuse Fiona, adresându-se lui Polly cu vocea sa mieroasă, dar nescăpându-l pe Ian din ochi.

Era îmbrăcată cu o rochie neagră care îi lua forma trupului ca o a doua piele. Ca singură bijuterie, purta o broşă de diamante înfiptă pe umăr.

Şi ca la prima întâlnire, Polly se simţi groaznic de jenată de frumuseţea şi eleganţa acestei femei. Se simţea dintr-o dată caraghioasă în rochia ei simplă, verde.

Capitolul 1

Polly fu plasată lângă Alan Vickers care se dovedi un tovarăş de masă foarte antrenant. Cu manierele lui puţin repezite şi tenul colorat, semăna cu ideea pe care Polly o avea despre un fermier gentleman mai mult decât un veterinar. Celibatar în vârstă de patruzeci şi cinci de ani, locuia la ieşirea din sat, într-o locuinţă mare unde domnea o menajeră bătrână care ar fi putut să fie maică-sa. Era dintre acele persoane care prin vocea, prezenta şi râsul lor călduros, răspândesc bună dispoziţie în jurul lor. Polly îl plăcu imediat.

In faţa lor, Ian şi Fiona conversau plăcut şi în afara momentulum când li se servi o minunată supă de scoici şi când Polly, bănuind dezgustul logonicului ei, se temu să-l vadă refuzând cina suculentă, se petrecu fără incidente, într-o ambianţă veselă şi relaxată.

Când pendula antică sună ora douăzeci şi două, Valerie se ridică anunţând că în salon se va servi cafeaua. Când părăseau sufrageria, Ian se strecură lângă Polly.

- Crezi că putem dispărea acum? întrebă el cu voce joasă. Sunt obosit şi aş vrea să dorm.

In acel moment, Alan Vickers lansă un apel.

- Amatorii de bridge să ridice mâna! Polly? Ian?

- Cu plăcere, răspunse Ian, care excela la jocul de cărţi.

Polly îşi stăpâni un gest de iritare. O clipă înainte vroia să plece, ca imediat mai apoi să se aşeze să joace bridge.

Christopher, refuzând oferta lui Alan de a li se alătura, spuse că

trebuie chemată Valerie, care îşi făcea de lucru în bucătărie.

Polly se oferi s-o cheme şi o descoperi pe stăpâna casei în mijlocul unei bucătării spaţioase şi moderne care contrasta

cu stilul căsuţei, fără prin asta să-i micşoreze farmecul. Nici o antichitate în acest colţişor strălucitor şi dotat cu toate aparatele culinare la care ar fi putut visa.

- Te cheamă în cor la masa de bridge, îi spuse Polly. O să mă ocup eu de cafea şi de încărcatul maşinii de spălat vase.

- De acord pentru cafea, răspunse Valerie. Chris se va ocupa de veselă. Contra cui jucăm noi?

Fiona şi Ian.

- Este jucător bun?

- Excelent.

Valerie izbucni în râs.

- Va avea nevoie, spuse ea, uşor ironică. Cel mai mare talent al Fionei nu este jocul de bridge.

- Hei! De cine râdeţi aici? întrebă vocea lui Christopher.

Valerie aruncă o ocheadă în direcţia lui Polly.

- Cine vorbeşte de râs? Discutam meritele maşinii de spălat vase.

El le privi pe rând.

- Nu cred un cuvânt, dar am înţeles aluzia.

Valerie ieşi, lăsându-i ocupaţiilor lor şi, în timp ce Chris încărca maşina de spălat vasele, Polly se ocupa de cafea şi împinse măsuţa rulantă până în salon. Câteva minute mai târziu, veni şi el

în salon, cu lichioruri.

- Chris, spuse Valerie, ai vrea să urci până în cameră la Hannah să vezi dacă totul este în regulă? Am crezut că o aud plângând.

Se întoarse spre Polly care, aşezată într-un fotoliu lângă şemineu, contempla flăcările vii ale focului.

- Era atât de dezamăgită că nu te vede, în seara aceasta. Incerca să-şi țină ochii deschişi până la venirea ta.

- Vrei să urci cu mine? întrebă Christopher. Poate este trează.

Apple Acre, care consta din două căsuțe, altădată vecine, avea două scări, din care una pornea din bucătărie şi ducea la o cameră încântătoare de copil iar acolo Hannah dormea buştean, uşor ghemuită.

- Cum se simte? întrebă Polly cu voce joasă.

- Mult mai bine, dar ne-a fost foarte frică. Valerie vroia să se debaraseze de scrânciob. In loc de asta, eu am schimbat scaunul care era prea fragil şi l-am fixat solid.

Scutură din cap, gânditor.

- Valerie are tendința să se arate extrem de posesivă în privința lui Hanah. In special de la moartea lui Ben, soțul ei, ceea ce este de înțeles. Cred că va fi bine pentru micuță să meargă la şcoală, unde va putea întâlni alți copii de vârsta ei. Aici, suntem... cam izolați. De fapt...

Tonul vocii lui deveni mai uşor.

- Ai idee de teribila situație în care mă aflu de acum înainte,

din vina ta?

Polly ridică o privire întrebătoare.

- Hannah nu se mai mulţumeşte cu poveşti citite din cărţi. Vrea poveşti „inventate din capul tău“ cum spune ea. Şi judecând după căscăturile cu care îmi punctează spusele, deduc că n-am talentul tău de povestitor. Aspectul pozitiv, în toate acestea, este că adoarme mai repede ca oricând.

Izbucniră amândoi într-un râs înfundat.

- Vino, riscăm să o trezim, murmură el. Vrei să te duc să vezi restul casei?

- Cu plăcere, spuse ea, urmându-l prin coridorul strâmt care lega cele două scări între ele.

De cealaltă parte, simetric cu camera lui Hannah, se afla o cameră în care Chris se instalase pe moment. Era mică şi mobilată sobru. Un pat, o comodă şi un fotoliu.

- Valerie vroia să-mi cedeze camera ei, dar am refuzat categoric. Deja am invadat celălalt salon de la parter. Nu aveam nevoie decât de un colţ unde să-mi pun un pat şi câteva lucruri. Să coborâm, o să-ţi arăt.

Un soi de intrare separa cele două saloane şi de cealaltă parte a uşii se auziră hohote de râs, uşor înăbuşite de grosimea pereţilor.

- Valerie a trebuit să mute o parte din harababura ei ca să pot instala câteva mobile, explică Christopher.

Polly remarcă imediat prezenţa unui superb pian cu coadă, într-un colţ al încăperii.

- Este pianul tău? exclamă ea, impresionată de frumuseţea

instrumentului.

El ezită.

- Da, dar nu l-am atins de doi ani.

- Cântă ceva pentru mine, îi ceru ea, cuprinsă de un capriciu brusc.

El o privi cu gravitate. Şi un pic mirat.

- Iţi place muzica?

- Da, deşi nu cunosc mare lucru.

Pe faţa lui se citea o bătălie interioară şi, aproape fără tragere de inimă, se apropie de pian.

- Ce ţi-ar plăcea să asculţi? întrebă el, ridicând capacul pianului. O bucată în ton cu umorul din această seară?

- Ceva romantic? sugeră ea, ezitând.

- Ce înţelegi exact prin asta? întrebă el, atingând clapele şi căutând câteva măsuri dintr-o partitură necunoscută de Polly, înainte de a o privi întrebător.

- Nu este ceea ce aş numi o bucată romantică, este mai curând ceva trist.

- Este opera unuia dintre cei mai mari compozitori ai perioadei romantice, Liszt. O cunoşti pe aceasta?

Din nou, degetele lui dansară pe clape, smulgând instrumentului o melodie pe care Polly o cunoştea, pentru că o ascultase prea des la radio.

Liebestraum. Vis de dragoste.

Trăsăturile lui Christopher trădau o suferinţă interioară care părea să se repercuteze în fiecare notă. Interpretarea lui era chinuitoare, tragică, aproape dureroasă, şi Polly închise ochii,

incapabilă să suporte suferința care o citea pe fața lui. Când îi redeschise, el o observa cu gravitate, degetele lui lungi, imobile şi totuşi atât de vii, pe clapele albe.

- Nu ți-a plăcut? spuse el, schițând umbra unui zâmbet.

- Nu cântat în maniera aceasta.

- Bun, să încercăm ceva mai vesel.

Se lansă într-un ritm sincopat de Scott Joplin, la fel de în largul lui în registrul jazz ca şi în repertoriul clasic.

Dintr-o dată, o mică tuse discretă îi făcu să tresară. Valerie se afla în pragul uşii. Asculta.

- De când eşti aici? întrebă Christopher, închizând brusc capacul pianului.

- De câteva minute, răspunse sora lui Chris; bărbaților le este sete. Vrei să te ocupi tu de umplerea paharelor? Mă duc să fac puțină cafea pentru Fiona.

El ieşi fără un cuvânt şi Valerie, în loc să-l urmeze, veni să se aşeze lângă Polly.

- Este prima dată când îl aud cântând după doi ani, spuse ea. Cum l-ai convins să deschidă pianul?

- I-am cerut pur şi simplu.

- Şi el s-a executat, chiar aşa?

Ea clătină din cap.

- Ai mai multă influență asupra fratelui meu decât aş fi crezut. Polly, îmi pare bine că am ocazia să vorbesc puțin cu tine. Totul este cam delicat, dar Chris ți-a vorbit vreodată de soția lui?

Apoi, continuă, fără a-i aştepta răspunsul la întrebare:

- Ii semeni bine, într-un anumit mod. Părul, talia şi chiar

numele. Numele tău de botez este Marie, nu-i aşa? Este ciudată această coincidență. Ințeleg mai bine acum nervozitatea lui Chris în prima lui săptămână la spital. Trebuie să fi crezut că a venit Marie să-l hărțuiască...

Polly se aplecă uşor în față.

-Această bucată pe care a cântat-o adineauri, Liebestraum, are legătură cu soția lui, nu-i aşa?

- Intr-adevăr. Această bucată a fost cântată în cadrul recitalului unde s-au întâlnit pentru prima oară şi, la cerere, în timpul ceremoniei lor de căsătorie.

Făcu o pauză înainte de a relua, cu privirea tristă şi gânditoare:

- Nu ştiu ce a putut Chris să-ți mărturisească în legătură cu trecutul lui. El poate să se arate extrem de rece şi de distant uneori, chiar față de mine. Imi închipui că nu este uşor în fiecare zi să lucrezi cu el. Dar trebuie să ştii că nu a fost întotdeauna aşa. Este un muncitor îndârjit, meticulos şi perfecționist până la exces. Inainte de întâlnirea cu Marie, când avea douăzeci şi nouă de ani, femeile nu însemnau nimic pentru el. Ea era cu zece ani mai mică decât el şi s-au căsătorit foarte repede. Prea repede.

Scutură încet din cap.

- Cum să ți-o explic pe Marie? Era nepotolită, întotdeauna pândea ocazia unei noutăți, unei schimbări. Căsătoria era pentru ea o închisoare şi încerca fără încetare să scape. Nu ştiu când şi-a dat seama prima dată Chris că-i era infidelă. El credea că s-ar stabiliza dacă ar fonda o familie. Din păcate, ea nu poate să aibă copii. Situația s-a deteriorat treptat, înainte de a deveni total

insuportabilă. Apoi au divorțat...

Păstră tăcerea câteva clipe, cu ochii privind drept înainte, tristă, tulburată.

- Speram ca puțin câte puțin el să-şi revină după această penibilă încercare şi să înceapă o viață normală. Dar în interiorul lui ceva s-a rupt. Este amar, atitudinea lui față de femei s-a schimbat. Mi-e teamă că n-o să poată avea niciodată încredere în nici una dintre ele.

- Dar... şi Fiona? întrebă Polly.

Valerie izbucni în râs.

- O cunoaştem pe Fiona din copilărie. Mamele noastre erau prietene. O iubim mult, dar nu există nimic romantic sau serios între ei. Când vine în zonă, o vedem mult. Este o companie pentru Chris. Şi are atâta nevoie. Este foarte singur, să ştii. Nu, Fiona este foarte frumoasă şi extrem de curtată, dar nu există nici un pic de răutate în ea. Când am plecat din salon, îi făcea ochi dulci lui Alan şi el se topea literalmente de fericire în fața acestei priviri frumoase de păpuşă.

Ridică din umeri, cu un zâmbet indulgent pe buze.

- Cine ar putea fi geloasă pe Fiona?

„Eu, gândi Polly, nefericită. Eu sunt geloasă pe ea".

Valerie se ridică.

- Te-am reținut prea mult timp şi mă scuz. Dar este aşa o uşurare să pot vorbi cu o altă femeie. Sper că nu te-am plictisit. Polly, mai este un lucru...

- Când vorbeam de asemănarea tu cu Marie, făceam referire

doar la înfăţişare. In interior sunteți ca noaptea şi ziua. Aceste lucruri se văd în privirea unei persoane, să ştii.

Polly îi oferi schița unui biet zâmbet. Era o îmbărbătare slabă, comparată cu siguranța că de acum încolo ştia, de fiecare dată când îi va întâlni privirea lui Christopher, că se gândeşte inevitabil, fatal, la cealaltă Marie. „Niciodată nu va mai putea avea încredere într-o altă femeie“ spusese Valerie. Ori, ce este dragostea fără încredere?

Rulau în noapte si Polly, în lumina evenimentelor din acea seară, îşi cerceta sufletul pentru a încerca să găsească adevărul. Cu cât mai mult reflecta, cu atât mai mult îi apărea evidența cu o inconfundabilă limpezime. Nu-l mai iubea pe Ian. Dar îl iubise cu adevărat, în sensul veritabil al termenului? Probabil că nu.

Faptul de a-i vedea pe Ian si pe Christopher aşezați la aceeaşi masă şi a-i putea astfel compara, acționase că un catalizator, provocând o estimare a constiinței la care se pregătea de ceva vveme, fără a reuşi să recunoască realmente. Christopher era bărbatul pe care îl iubea. De la prima lor întâlnire pe plajă, ea nu mai era aceeaşi. îndoielile, resentimentele, trepidațiile inimii ei în prezența lui, totul nu era decât o manifestare evidentă a dragostei sale.

O dragoste care o surprindea prin forța şi violența sa. Era pasiune. Cealaltă Marie lăsase o urmă de neşters. Cum ar putea el să se abandoneze vreodată în brațele unei copii a soției sale?

Scoase un oftat de ți se rupea sufletul.

Ian întoarse capul spre ea.

- De ce acest oftat?

- Poftim?

-Acest oftat. Era groaznic de trist şi de solemn.

- Mă gândeam...

- La seara aceasta? Până la urmă, a fost foarte simpatică. Păcat că partida de bridge s-a terminat atât de brusc. Ce i s-a întâmplat gazdei noastre? In momentul când a început să piardă, a dispărut subit timp de ore.

- Vorbea cu mine, răspunse Polly, care schimbă rapid subiectul. De altfel, nu trebuia să vorbim despre ceva împreună?

- Nimic care să nu poată aştepta, răspunse el evaziv.

Şi se închise în tăcerea lui.

A doua zi, îi anunță mutarea sa într-o filială a companiei sale, la Exeter. Era nervos, încordat, preocupat, fără îndoială, de noile responsabilități care-i reveneau de aici înainte. Când îşi luară rămas-bun, nu mai terminau, ca şi cum şi unul şi celălalt presimțeau că lucrurile nu vor mai fi niciodată ca în acest moment. Şi Polly nu găsi curajul să-i anunțe ruptura. Avea prea multă afecțiune pentru Ian. Cum ar fi putut să-l alunge din viața ei în momentul în care se pregătea să înfrunte o importantă provocare profesională? Ce încurcătură îngrozitoare!

- Nu plânge pentru mine, spuse el tulburat. Nu merit.

- Oh, Ian, când eşti numit director al unei filiale atât de tânăr... Trebuie să fii... foarte mândru de tine.

- Nu mă gândeam la asta...

Ezită.

- Nu sunt prea talentat la vorbire pentru a spune ce simt, Polly, ştii... dar o să-ți scriu.

Trecu o săptămână până să primească prima scrisoare. Câteva

rânduri mâzgălite în grabă, ca să-i explice că era copleşit de muncă şi nu avea timp să se întindă mai mult pe moment.

Scrisorile următoare erau asemănătoare şi trecură săptămâni fără ca nici unul nici altul să menționeze din nou planurile lor de căsătorie. Şi Jane încetase să mai vorbească despre acest lucru. Avea alte griji pe cap.

- Mai ştii ceva de sora ta? întrebă ea într-o seară, când Polly se întorcea de la spital. Nu vine acasă în vacanță, în această vară. S-a hotărât să găsească de lucru. Vrea să câştige bani...

- Şi Roger va munci, mamă, şi asta nu te deranjează.

- Roger va locui acasă şi va lucra la o fermă vecină. Julie pleacă la un hotel, undeva în vestul țării sau în Scoția. Nu a venit să ne mai vadă de săptămâni de zile. Nu înțeleg. Viața noastră trebuie să-i pară prea provincială, comparată cu cea pe care o duce la Londra.

- Julie a fost prea ocupată cu examenele ei, mamă, spuse Polly, împăciuitoare. Şi nu va pleca atât de departe fără a veni mai întâi să ne vadă.

- Nu sunt aşa de sigură, ripostă mama ei, morocănoasă.

Din fericire, Jane fu în curând distrasă de la aceste gânduri, prin vizitele ăEmeroase ale lui Valerie care, cum află despre talentele ei de croitoreasă, aduse o valiză plină cu lucruri de modificat, ca şi țesături pentru confecționarea mai multor rochii pentru Hannah.

Şi astfel află Polly despre plecarea Fionei, care se întorsese la Londra. Dar puțin o mai interesa, de aici încolo. De la cina la Apple Acre, umbra celeilalte Marie îi hărțuia mintea chinuită.

Totuşi, din acea seară, atitudinea lui Christopher în privința sa

se schimbase sensibil. Devenise mai îngăduitor, mai puțin agresiv, îndreptându-i greşelile cu blândețe. Intr-un asemenea grad, încât Neville îi găsise o altă poreclă. Doctorul Placebo.

Şi zilele la spital treceau, haotice sau liniştite.

Intr-o dimineață în care Polly studia în bibliotecă, doctorul Marlowe îşi făcu brusc apariția.

- Te căutam, spuse el. Am nevoie de cineva la radiologie ca să mă secundeze la trei consultații la domiciliu pe care trebuie să le fac astăzi. Plec mâine la Copenhaga, ca să particip la un congres şi țin neapărat să fac această treabă înainte. Accepți să mă însoțeşti?

Polly îl privi o clipă, vizibil surprinsă.

- Adică... mi-e teamă să nu fiu la înălțime. Eu, niciodată...

- Polly, am încredere în tine. Ştiu că vei fi perfectă. In plus, eşti singura tehniciană disponibilă în dimineața aceasta. Este vorba de mers şi de examinat pacienți care nu se pot deplasa. O să-ți explic treptat, tot ce va trebui de făcut.

Ea clătină din cap, cu inima bătându-i repede. Nu vroia să spună implicit că avea nevoie de ea?

- Dacă mă credeți în stare...

- Nu mă îndoiesc nici o secundă. Ne întâlnim la maşina mea, în zece minute.

Prima lor pacientă era o doamnă bătrână, domnişoara Daniels, care locuia închisă la etajul al treilea al unui imobil fără ascensor. Ea îi aştepta, lungită în patul ei şi Polly îi remarcă imediat mâinile deformate de artrită. In ciuda suferințelor, îi primi veselă şi o prezentă pe nepoata sa, care avea grijă de ea cu devotament. Aceasta dispăru imediat în bucătărie pentru a le pregăti câte o

ceaşcă de cafea.

- Dacă ar fi ținut de mine, nu v-aş fi obligat niciodată să faceți o astfel de deplasare, spuse domnişoara Daniels, când remarcă aparatul pe care Polly şi Christopher trebuiseră să-l transporte până acolo. La vârsta mea, este normal să sufăr de spate. Degeaba i-am explicat Suzannei că o radiografie nu-mi va reda tinerețea, nu a vrut nimic să audă.

- Vom putea cel puțin să determinăm dacă artrita de care suferiți a atins coloana vertebrală, explică doctorul Marlowe cu blândețe. Acum, domnişoara Wilcox vă va ajuta să vă aşezați pe perne ca să pot să vă fac o radiografie a spatelui. Apoi, va trebui să vă lungiți pe o parte. Dar mai întâi trebuie să găsesc o priză de curent. Ah, iată una! Este perfect.

Domnişoara Daniels era atât de slăbuță şi fragilă că lui Polly îi fu frică să n-o rupă. Dar examenul se petrecu rapid şi fără incidente.

- Petreceți mult timp în pat? întrebă Christopher, în timp ce-şi aranja din nou echipamentul portativ.

Bătrâna doamnă scoase un oftat.

- Ce-aş putea face altceva? Mi-ar plăcea să pot ieşi mai des, dar este o întreagă expediție de fiecare dată când sunt ajutată să cobor aceste trei etaje. Nu îndrăznesc să-i pretind prea des bietei mele Suzanne.

- V-ați gândit vreodată să vă instalați într-un loc mai adaptat, mai comod pentru dumneavoastră? Există un grup de case pentru bătrâni, foarte drăguțe, nu departe de aici. Există un director, toată

asistența medicală necesară, o casă comună unde puteți întâlni persoane de vârsta dumneavoastră...

- Oh, doctore, ar fi minunat. M-am gândit adesea. Dar nu pot s-o oblig pe mica mea Suzanne să trăiască în mijlocul unor persoane bătrâne ca mine.

In același moment, Suzanne intră în încăpere cu cafeaua.

- Nu pot să vă dau încă rezultatul, spuse doctorul Marlowe în timp ce ea îi conducea, puțin mai târziu. Dar sunt aproape sigur că nu a fost atinsă coloana vertebrală. Nu am văzut nici un semn de rigiditate sau chiar de spasm muscular.

- Slavă Domnului! exclamă ea ușurată. A suferit destul deja. Dar, doctore, nu m-am putut împiedica să nu aud sfârșitul conversației de adineauri. Dacă ea ar ști cât de tare aș vrea să părăsesc acest apartament vechi. Dar nu îndrăznesc să-i vorbesc. Ințelegeți, a locuit întotdeauna aici. Mobilele sunt cele ale părinților ei și nimic nu s-a schimbat cu adevărat de la acea vreme. Eram convinsă că o mutare ar distruge-o. Dacă am găsi un loc mai modern, cu cineva care s-ar putea ocupa de ea în absența mea, aș putea să găsesc o slujbă cu jumătate de normă, ar ieși un pic...

- Atunci, spuse Christopher, întrerupând acest șuvoi de vorbe, îți sugerez să te duci să discuți imediat cu mătușa dumitale.

- Ce crezi de prima noastră vizită la domiciliu? întrebă Chris, în mașină.

- Cred că era minunat de văzut fața domnișoarei Daniels, când i-ai sugerat să se instaleze într-un centru pentru bătrâni și privirea nepoatei sale, la sfârșit. Era ca și cum dorința lor cea mai dragă și

mai secretă s-a realizat subit.

Era atâta pasiune şi fervoare în vocea tinerei, încât radiologul se întoarse spre ea, studiind-o cu curiozitate.

- Ai cumva vreo dorinţă secretă, Polly?

- Nu avem toţi? răspunse ea plecându-şi ochii.

Câteva minute mai târziu, ajunseră la casa celui de-al doilea pacient. Un bungalou modern instalat într-o parcelă vizibil recentă.

Domnul Billings era un bărbat solid, în vârstă de cincizeci de ani, care în urma unui atac de apoplexie, se văzuse privat de braţul şi de piciorul stâng. De atunci, suferea de probleme enorme de vorbire şi nu se deplasa decât cu mare dificultate.

Soţia lui le explică cum îl găsise zăcând pe podeaua bucătăriei, cu braţul drept răsucit. Imediat chemase medicul care ordonase o serie de radiografii. Cu ajutorul lui Christopher, îi ridicară cămaşa şi, cu precauţie infinită, specialistul palpă braţul vătămat.

- Nici un os rupt, la prima vedere, spuse el. Dar radiografia ne va arăta dacă există vreo fractură. Cum aţi căzut?

Intrebarea se adresa domnului Billings, dar soţia sa răspunse că se urcase pe un taburet pentru a lua cutia de ceai şi taburetul cedase sub greutatea lui.

- Intenţionat am pus cutia sus, spuse ea. El vrea întotdeauna să mă ajute şi mi-e atât de teamă să nu se opărească încercând să-mi pregătească ceai.

- De ce să-l împiedicaţi dacă asta îi face plăcere? întrebă Christopher.

- Nu vreau să i se întâmple ceva. Poftim rezultatul.

Odată examenul terminat, doctorul Marlowe luă un scaun şi se aşeză în faţa pacientului.

- Acest braţ va trece prin toate culorile, vreme de câteva zile. Apoi, totul va trebui să intre în ordine. Presupun că medicul dumneavoastră generalist v-a prescris analgezice deja? Bun. Va trebui să faceţi şi şedinţe de fizioterapie. Va veni o ambulanţă să vă ia şi să vă aducă înapoi după aceea. Dar înainte, o să fac să vă ajungă rezultatele radiografiilor.

Se ridică şi puse o mână pe umărul domnului Billings.

- Aveţi grijă de dumneavoastră. Şi mai ales, fără urcări pe taburetele din bucătărie.

Rănitul răspunse printr-un zâmbet trist.

Capitolul 8

Ultima vizită a dimineții îi conduse până la un mic pavilion, într-o comunitate agricolă din afara orașului. Parcelarea, construită cu o sută de ani în urmă, era sortită unei demolări iminente. Toate locuințele erau părăsite cu excepția uneia, la a cărei ușă bătură.

- Se pare că domnul Abbott suferă de un rău misterios care îl împiedică să părăsească patul, explică Christopher, în timp ce așteptau în fața pavilionului. Doctorul lui estimează că este de natură pur psihosomatică, dar este mai bine să ne asigurăm, nu-i așa?

O femeie cu ten livid apăru brusc și-i privi bănuitoare.

- Ce este? întrebă ea, agresivă.

- Bună ziua doamnă Abbott, spuse Christopher, foarte politicos. Sunt doctorul Marlowe și ea este asistenta mea, domnișoara Wilcox. Suntem aici să facem radiografii soțului dumneavoastră și să ne asigurăm că starea lui nu este serioasă.

- Ca și cum, o singură zi în viața lui, a fost serios! ripostă femeia cu voce încărcată de amărăciune.

Se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre.

- O să vă explic ce are soțul meu. Nu este decât un capriciu. Ni se oferă să fim instalați într-o casă de bătrâni, un apartament drăguț cu baie și bucătărie proprie. Mai mult decât avem aici. Și un loc unde s-ar putea mânca dacă n-am chef să gătesc. Dar 'mnealui nu vrea să-și părăsească grădina. Grădina lui! S-ar spune mai curând un depozit de fiare vechi. Când am primit ultimul aviz de evacuare, s-a dus să se culce și de atunci nu mai mișcă. Vă spun eu. O face

intenționat, ca să i se dea atenție. Fiindcă ştie foarte bine că până la urmă, va trebui să plecăm.

Doamna Abbott îşi suflă nasul într-o cârpă imensă de o curățenie dubioasă şi reluă recitalul nenorocirilor ei.

- De multă vreme mi s-a spus că ar trebui să plecăm. Toată lumea era mulțumită să schimbe acest loc. Dar Fred, vrea mereu să facă altfel decât ceilalți. Este în camera lui în susul scărilor. Imi pare rău că nu pot urca. Trebuie să termin mâncarea pentru prânz.

Şi se îndepărtă, mai lugubră chiar decât decorul în care evolua.

Pătrunseră într-o încăpere minusculă şi îngrozitor de mirositoare. Aşezat în pat şi înconjurat de un nor de fum, Fred Abbott, cu pipa în mână îi examina cu ochii lui mici şi răutăcioşi.

Polly îşi ținu răsuflarea şi făcu un pas înapoi, dar Christopher, în ciuda mirosului de murdărie, înaintă spre pacient.

-Ei bine, domnul Abbott, ce pot face pentru dumneavoastră? Se pare că vă plângeți de o durere în partea stângă.

- Nu mă plâng. Este un fapt, mormăi bătrânul, puțin amabil. Nu trebuie ascultată nevasta mea care crede că joc teatru. Am căzut şi mi-am spart trei coaste, le-am auzit chiar trosnind.

-Vă doare în special când inspirați profund, sau când râdeți?

-Nu râd niciodată şi nu inspir adânc dacă nu sunt obligat.

Polly se întreba cum reuşeşte Christopher să-şi păstreze seriozitatea. Ea însăşi de-abia se abținea să nu izbucnească în râs.

-Vom avea nevoie de alte filme. In timp ce eu mă duc la maşină să le iau, vrei să instalezi aparatul, Polly?

Clătină din cap, executându-se fără prea mare entuziasm, în timp ce bătrânul arțăgos îi urmărea fiecare mişcare.

Un mic televizor alb-negru era branşat într-un colţ, la singura priză de acolo. Ea se aplecă pentru a-l debranşa, dar imediat, domnul Abbott îşi lăsă pipa şi începu să vocifereze furios.

- Lasă în pace televizorul. Mă uit la program, fir-ar să fie! urlă el ieşindu-şi din fire.

Polly ascultă cât de repede putu. Exista un adaptor în geanta doctorului Marlowe. Il găsi, se întoarse la televizorul pe care-l debranşă şi, fără a-i lăsa domnului Abbott timp să urle, instală adaptorul, apoi televizorul şi în cele din urmă aparatul portativ de raze X.

Toate aceste gesturi fură realizate în câteva secunde, aşa că Polly nu realiză imediat ceea ce urmă.

Se făcu o scânteie de o putere extraordinară, un zgomot mare de explozie, ecranul televizorului deveni negru... şi ţipătul scos în spatele ei fu imediat reluat de un urlet, în josul scărilor.

Bătrânul domn Abbott sări din pat în secunda în care Christopher năvălea în cameră.

- Ce dracu se întâmplă?

- O să vă spun eu personal, ce se întâmplă! urla domnul Abbott, tot sărind în sus ca un drac pe arcuri. Această tâmpită a făcut să sară siguranţele şi nu mă mai pot uita la televi...

Intră şi nevasta lui, gâfâind.

- Ce se întâmplă? Nu mai am lumină şi nu pot să văd nimic în acea gaură neagră care-mi serveşte de bucătărie. Ce a fost cu zgomotul dsta?

Ea îi privea fix, pe rând, până când atenţia îi fu atrasă de fumul care se ridica din pat.

- Şi tu ai dat foc la pat, dobitocule! Sunt ani de când îţi spun că

o să dai foc la coşmelie!

- Şi ce-i cu asta? ripostă acesta. Poți să fii mulțumită, aşa, o să te poți duce să locuieşti la casa ta de bătrâni...

Christopher şi doamna Abbott nu-l mai ascultau, prea ocupați să stingă focul. Polly îi privea, înmărmurită.

- Gătiți la maşină electrică, doamnă Abbott? se interesă Christopher.

- Nu, la gaz.

- Atunci, vă propun să coborâți cu soțul dumneavoastră. Pregătiți-i o ceaşcă bună de ceai. A primit un şoc suficient de violent. Noi o să aranjăm aparatul şi dacă îmi arătați unde este contoarul, o să văd dacă pot repara stricăciunea.

Polly începea să-şi recapete culoarea.

- Imi... îmi pare rău, spuse ea slab, după ce soț şi soție dispăruseră. Nu înțeleg ce s-a întâmplat...

- Eu da. De ce nu ai debranțat televizorul înainte de a branşa aparatul? Ti-am spus doar să nu supraîncarci aceste prize vechi de curent.

- Nu mă lăsa să debranşez televizorul... acel bătrân îngrozmtor, vroia să se uite în continuare la televizor.

Vocea îi tremura, se împiedica în cuvinte.

Christopher îşi reținu un zâmbet.

- O să pretind că nu am auzit aceste cuvinte. Nu cred că doamna Brooke s-ar arăta prea indulgentă dacă ar auzi o studentă tratând un pacient de „bătrân îngrozitor“.

- El m-a tratat de idioată şi avea dreptate. Mă simt atât de

proastă! murmură ea, abia reţinându-şi o dorinţă teribilă de râs şi de plâns în acelaşi timp.

- Nu proastă, dar necugetată. Iţi dai seama că te-ai fi putut electrocuta?

Ea începu să râdă nervos.

Revedea brusc imaginea domnului Abbott sărind din pat şi ţopăind ca şi cum ar fi mers pe jăratic. Din nervos, râsul deveni disperat, isteric. Nu se mai putea opri. Dintr-o dată, absurditatea vieţii ei i se arăta într-o lumină proastă, insuportabilă. Logodită cu un bărbat căruia nu ştia cum să-i anunţe ruptura, îndrăgostită nebuneşte de un altul care nu-i împărtăşea sentimentele. Acesta din urmă stătea în faţa ei şi o scutura de umeri, cu o privire îngrijorată.

Apoi, fără să-şi dea seama cum, se trezi în braţele lui. Dar de acestă dată nu mai râdea. Hohotea pe umărul lui şi el îi mângâia părul.

- Ti-am cerut prea mult pentru o primă ieşire, murmură el blând. Eşti atât de vitează, dedicată muncii. Eşti epuizată, surmenată. Cum terminăm aici, te duc să mâncăm undeva. De acord? Nimic pretenţios, doar o gustare într-un bar. Nu o să refuzi, nu?

Ea îşi şterse ochii.

- Ce vom face în legătură cu domnul Abbott?

- Mai întâi, o să încerc să repar siguranţele. După aceea, mă voi duce să-i vorbesc. Trebuie chemată o ambulanţă şi dus la spital. Nevastă-sa are dreptate, acest loc este periculos şi el poate da foc

oricând. Te simți în stare să aranjezi aparatul?

In interval de o oră, totul era reglat. Ambulanța veni după un domn Abbot puțin mai calm. Christopher folosise numeroase argumente pentru a-l convinge să accepte mutarea într-o casă de bătrâni, dar doar perspectiva de a privi la televiziunea în culori şi posibilitatea de a juca table, remy, cu alți locatari putuseră să-l facă să se înmoaie. Cât despre soția sa, aceasta nu-şi putea ascunde bucuria.

- Draga mea Polly, spuse Christopher urcând în maşină. Era cât pe ce să ne faci pe toți să sărim în aer, dar a meritat oboseala. Mă voi prăpădi de râs în fiecare seară când mă voi gândi la maniera radicală şi expeditivă în care ai vindecat coastele rupte ale acelui bătrânel Abbott. Cred că n-am mai râs atât de ani de zile. Ce păcat că nu te pot lua în bagajele mele la Copenhaga. Ti s-a mai spus deja că este foarte agreabilă compania ta, domnişoară Wilcox?

Ea se înroşi. El glumea, desigur. Nu trebuia să dea nici cea mai mică importanță cuvintelor pronunțate astfel, spontan, ca urmare logică a unui râs nebun împărtăşit. In ciuda acestui fapt, savura fiecare intonație, imaginându-şi deja un oarecare viitor idilic...

Se opriră într-un bar şi comandară două cafele şi două sandvişuri.

- Nu o să pot întârzia prea mult, reluă Christopher. Sunt de gardă în această după-amiază. Sper totuşi să am timp, înainte de plecarea mea la Copenhaga, să vizitez două case pe care le-am văzut că sunt de vânzare. Căsuța lui Valerie este atât e mică încât îmi este din ce în ce mai greu să mă fac mititel, când Alan îi

telefonează sau vine în vizită la sora mea. Ştii că cei doi sunt profund îndrăgostiţi?

- Chiar? exclamă Polly. Imi place mult de Alan. Pare un om de nădejde şi un tovarăş foarte plăcut.

- Intr-adevăr. Un singur lucru îi împiedică să se căsătorească. Nu o să ghiceşti niciodată.

- Nu poate să fie Hannah.

El râse.

- Nu, sigur că nu Hannah. Ea îl adoră. Este căsuţa, pur şi simplu.

- Glumeşti! se minună Polly.

- Absolut deloc. Valerie nu suportă ideea de a se separa de ea şi Alan simte că devine claustrofobic doar la ideea de a trebui să locuiască în această căsuţă de păpuşi. Ar vrea ca sora mea şi cu Hannah să se instaleze la el, ceea ce mi se pare cea mai bună soluţie. El are o casă foarte frumoasă, la ieşirea din sat, aproape de cabinetul lui şi nu departe de şcoală. Dar Valerie pare să nu se poată hotărî.

- Dacă ea nu vrea să vândă, de ce nu se gândeşte să închirieze unor persoane care vor şti să aprecieze frumuseţea şi farmecul lui Apple Acre?

- Acei oameni ar trebui mai întâi să răspundă la toate exigenţele pe care le inventează ea treptat, precum şi scuze bune. A primit deja mai multe oferte pe care le-a refuzat. Nu pentru că acele persoane nu aveau referinţe bune, ci pur şi simplu fiindcă le găsea că nu se potrivesc cu cadrul. Valerie spune că nu simţise nici

un fel de afinitate din partea lor. Nu erau „suflete surori“ cum spune ea.

- Cred că înțeleg ce simte. Are impresia că acei oameni nu ar iubi casa atât cât o iubeşte ea.

- Personal, cred că ar trebui să se lase examinată de un psihiatru, spuse el pe un ton de o severitate afectuoasă. Şi îl admir pe Alan că-i suportă toate capriciile fără să clintească.

Se uită la ceas.

- Imi pare rău că trebuie să ne grăbim, dar trebuie neapărat să mă întorc la spital. De fapt, vei fi încântată să afli că doctorul Andrews îmi va ține locul timp de câteva zile.

Polly clătină din cap. Işi amintea acea primă zi la spital, când doctorul Marlowe i se păruse un uzurpator nedorit. Ce schimbare se operase în inima ei de la acea vreme foarte recentă!

Sosind la spital luni dimineața, ea se duse direct la biroul doctorului Marlowe unde spera să-l găsească pe doctorul Andrews. Acesta o întâmpină cu obişnuitul lui zâmbet zeflemitor.

- Surpriză, surpriză! Nu te aşteptai să mă găseşti aici, nu-i aşa?

- Dimpotrivă. Veneam să vă spun că suntem încântați de întoarcerea dumneavoastră printre noi.

Bătrânul radiolog scutură din cap, privirea lui sclipind de maliție mai mult ca oricând.

- Doar nu crezi că o să mă păcăleşti cu cuvintele tale frumoase! Văd bine că eşti dezamăgită că nu-l găseşti pe frumosul doctor Marlowe. Eu care mă bucuram atât să te revăd.

- Doctore Andrews, ştiți foarte bine că am venit aici cu singurul scop să vă salut, ripostă Polly, care simțea că o apucă țâfna.

Şi sunt absolut încântată să vă revăd în serviciul nostru.

Aceste câteva cuvinte, erau cele pe care le aştepta doctorul Anrews şi el scoase un oftat de satisfacție, fericit să constate că nimic nu se schimbase în absența sa. Şi precis nu comportamentul uşor dulceag al micii lui favorite.

- Atunci, să nu mai pierdem timpul şi să trecem la treabă, copila mea. Vacanța este suspendată pe moment. Bătrânelul Andrews s-a întors.

In acea seară, Polly nu-şi putu găsi somnul. Nu înceta să se tot întoarcă în pat. In ciuda bucuriei reale de a-l regăsi pe medicul lângă care făcuse primii paşi în radiologie, simțise de-a lungul zilei absența lui Christopher ca o crudă tortură şi realizase importanța pe care o căpătase în viața ei acest om chinuit de trecutul său, care nu făcea decât să înzecească sentimentul de vinovăție care o încerca față de Ian.

Trebuia să acționeze. Nu putea tergiversa mai mult timp. Din respect pentru Ian, trebuia să-i mărturisească adevărul. Nu se mai putea preface că-l iubea, când inima şi sufletul ei aparțineau altcuiva. Faptul că doctorul Christopher nu-i împărtăşeşte sentimentele nu schimba cu nimic situația că trebuia să fie loială cu Ian.

Brusc, se ridică în capul oaselor. Hotărârea ei era luată. O să-i scrie o scrisoare în care îi va explica adevărul.

Se ridică, îşi puse un capot şi se aşeză la biroul ei, cu o foaie albă în față. Să găsească acele cuvinte care să menajeze sensibilitatea destinatarului se dovedi o sarcină mai delicată decât îşi imaginase, dar o oră mai târziu, când se strecură în aşternut,

avea sentimentul datoriei împlinite până la urmă, o datorie prea multă vreme amânată.

A doua zi dimineață, în momentul plecării la spital, privirea îi căzu pe titlurile mari din ziarul local, primit cu câteva minute mai devreme.

Păli subit şi desfăcu prima pagină, cu mâinile tremurânde şi inima bătându-i tare...

Un radiolog din Norfolk la congresul de la Copenhaga.

Literele se întindeau în fața ochilor ei, indecente, ucigătoare. Dedesubt, o fotografie îl arăta pe doctorul Marlowe surâzând. La brațul lui era atârnată fermecătoarea Fiona Young, toată numai zâmbet.

„Doctorul Christopher Marlowe, la Copenhaga pentru câteva zile, cu ocazia congresului de radiologie care se ține această săptămână în Danemarca, a reuşit totuşi să se elibereze pentru a petrece un moment în compania minunatului nostru manechin Fiona Young. Cum cititorii noştri probabil ştiu, domnişoara Young era la la Norwich pentru turnarea unui film publicitar".

Polly se prăbuşi mai mult decât se aşeză pe primul scaun pe care îl găsi. Cuvintele îi jucau în fața ochilor, hohote de furie şi de disperare i se înghesuiau în fundul gâtului şi tremura, ca şi cum un frig interior îi îngheța subit inima.

De furie, făcu ziarul bucățele.

Cum îndrăznea? Trădătorul! Infamul! Şi toate acele cuvinte despre singurătate! Şi aşa-zisul lui regret că nu o putea lua în valiza lui, la Copenhaga! Şi în tot acest timp plănuise s-o întâlnească pe Fiona! O testa din nou, ca pe malul râului?

Işi şterse iritată lacrimile care-i curgeau pe obraji şi vru să ia o batistă din buzunarul mantoului. Acolo, simţi grosimea unui plic.

Scrisoarea pe care o scrisese în timpul nopţii. Această scrisoare destinată lui Ian nu mai avea motiv să existe. O rupse şi aruncă bucăţile în tomberon, împreună cu resturile din ziar.
Bietul Ian. Îl ştersese atât de rapid din viaţa ei, îl schimbase contra unui biet vis irealizabil, un vis care se transforma în coşmar.

Cum putuse fi atât de proastă? Ea singură interpretase cuvintele doctorului Marlowe aşa cum le auzise. El nu-i datora nimic. Şi nu avea nici un drept să judece modul în care el îşi conducea viaţa particulară.

Puţin câte puţin, furia i se potolea. Nu mai simţea decât o imensă tristeţe şi o dorinţă incredibilă de a se întoarce spre o faţă, o voce prietenoasă.

Se îndreptă spre telefon şi formă numărul lui Ian, instalat într-un nou apartament din Exeter, acum.

- Alo? răspunse în cele din urmă o voce somnoroasă.

- Ian, eu sunt.

- Polly? Polly, dar ştii cât este ora? Şapte şi jumătate!

- Imi pare rău, Ian, aveam atâta nevoie să-ţi vorbesc, spuse ea insistent.

- De ce? Ce se întâmplă? O problemă?

- Nu, doar că... Oh, Ian, eşti aşa departe şi sunt atâtea lucruri pe care ar trebui să le discutăm, căsătoria noastră, să...

De cealaltă parte a firului se lăsă o tăcere nesfârşită.

- Ian, continuă Polly, trebuie să ne amânăm iar căsătoria? De ce să mai aşteptăm? Mi-ai spus doar tu că apartamentul tău este

drăguț. Spune-mi un singur cuvânt şi vin imediat.

- Polly, ce te-a apucat? Pari tulburată... Eşti sigură că te simți bine?

- Credeam că erai grăbit să te instalezi, să mă iei de nevastă...

- Nu pot să-mi abandonez pur şi simplu responsabilitățile ca să mă lansez în pregătiri pentru căsătorie. Mai ales în acest moment, Polly. Şi de altfel, ce se va alege din planurile tale? O să-ți părăseşti studiile de radiografie?

In supărarea ei, uitase tot ce însemna să fugă departe de Norwich, de Apple Acre şi de frumosul doctor Marlowe.

- Presupun că aş putea obține un transfer într-un spital din Exeter, răspunse ea cu mare convingere. Oh Ian, dacă măcar nu ai fi atât de departe! Nu te-am văzut de o eternitate, nu-mi mai telefonezi. Doar dacă primesc câteva rânduri din când în când.

Ian acceptă reproşul fără să protesteze.

- Ştiu, murmură el, vădit stânjenit. M-am lăsat copleşit, dar promit să încerc să-ți scriu mai des, Polly şi eu am nevoie să vorbesc cu tine... despre noi.... dar nu acum. Nu la telefon. O să-ți scriu, Polly. La revedere, draga mea. Ai grijă de tine.

El închise şi ea rămase un moment lung nemişcată, cu receptorul în mână.

Viața continua. Trebuia să înfrunte o zi la spital, să suporte cu zâmbetul pe buze glumele care circulau mereu de la un serviciu la altul. Măcar de ar putea să se dea drept bolnavă. Dar ce să spună?

- Sufăr de un acces de febră amoroasă, scuzați-mă, dar nu sunt în stare să lucrez?

Caraghios!

La ora prânzului, primi vizita fulger a Valeriei, care o invită la ea în acea seară.

- Va fi Alan. Şi la fel şi Hannah. Va fi atât de încântată să te vadă. De fapt, ai văzut ziarul de dimineață? Ce coincidență, să se întâlnească amândoi în Danemarca! Diseară, vino direct de la spital!

Şi dispăru, lăsând în urma ei acea bună dispoziție care părea s-o împrăştie în jur.

Seara fu plăcută.

Valerie puse masa pe terasă şi Hannah, mândră nevoie mare că obținuse permisiunea să mănânce cu cei mari, strălucea de bucurie.

Copilul avea o mină mai bună decât în timpul scurtei şederi la spital. Soarele îi colorase obrajii şi deborda de sănătate.

I se întâmpla din când în când să se plângă de dureri de cap. Dar Valerie nu mai dădea nici cea mai mică atenție. Christopher considera că acele migrene erau o modalitate de a obține din nou toată atenția de care se bucurase când căzuse.

- Arată splendid, nu-i aşa? spuse Valerie. Dar ghiciți ce mi-a spus azi dimineață. „Mamă, pot lua una dintre aspirinele tale“? Ce fetiță nostimă!

Odată cina terminată, Polly insistă să strângă masa şi dispăru în bucătărie cu micuța Hannah în urma ei, lăsându-i pe Valerie şi pe Alan singuri.

- Dacă te ajut, îmi spui o poveste inventată de tine? întrebă copilul cu o mică voce rugătoare.

- Bineînțeles, draga mea. Dar nu este nevoie să mă ajuți pentru asta. Imi place să inventez poveşti şi să le spun fetițelor cuminți.

- Atunci, pot să mă duc să cânt la pian până termini?

- Da. Vin să te caut imediat ce voi fi gata cu bucătăria.

Aproape imediat, melodia „Fratele Jacques“, simplificată şi cântată cu un singur deget, răsună, înăbuşită puțin de distanță.

Un moment mai târziu, Valerie pătrunse în bucătărie.

- Polly, pot să te rog să o culci pe Hannah în locul meu? Alan ar vrea să facă o mică plimbare nocturnă. Cred mai ales că vrea să-mi pună marea întrebare, încă o dată.

- Incă o dată? repetă Polly mirată.

- In fiecare lună, în general pe lună plină, mă cere în căsătorie. Cred că-mi va înfrânge rezistența.

- Va reuşi?

Valerie lăsă să-i scape un oftat.

- Işi atinge ținta. Nu cred că voi avea puterea să-l refuz multă vreme. Ador această căsuță, Polly. Mi s-ar frânge inima, dacă ar trebui într-o zi să mă despart de ea. Ştii, Ben obişnuia să conducă până la capătul drumului ca să poată vedea casa din exterior. Incă nu ne aparținea, dar el spunea deja“ „Iată locul unde vom trăi, când vom fi bătrâni şi obosiți. Este suficient de mare pentru noi doi“.

Vocea Valeriei tremura de emoție, în timp ce retrăia acele amintiri din altă viață.

- Era un om minunat, Polly. Un avocat de țară calm şi fără pretenții. Infățişarea lui era foarte diferită de a lui Alan, dar ca şi el, era un om profund bun: pe care se putea conta. Căsnicia mea cu Ben a fost foarte fericită. Singurul meu regret este că n-am avut-o pe fiica mea Hannah puțin mai devreme. Mi-ar fi plăcut atâta să-i dau un frățior sau o surioară. Măcar de n-aş fi obsedată astfel de

această căsuță...

- Christopher spunea că ai consimți poate s-o închiriezi, spuse Polly.

- Da. Dar ar trebui să găsesc locatarul în care să am suficientă încredere. Speram s-o ia Christopher, dar este puțin cam departe de spital. Oh, îl aud pe Alan care mă cheamă. Pe curând, Polly şi mulțumesc...

Dură mult până când Hannah adormi în acea seară, cerând mereu şi mereu altă poveste şi era aproape ora zece când Polly coborî scara care ducea la cămăruța de deasupra bucătăriei.

Ziua la spital fusese deosebit de încărcată. Aşa că nu avusese timp să reflecteze la evenimentele dimineții. Dar în această secundă, simți că o lasă nervii şi energia care îi permiseseră să treacă prin toate aceste ore. Gelozia, chinul, durerea îi luau în stăpânire trupul şi sufletul. Şi-l închipuia pe Christopher în brațele Fionei şi se abținu să nu urle de furie şi de fustrare. Mai ales, îşi reținea lacrimi amare. Lacrimile unei dragoste fără speranță...

Capitolul 9

Una dintre cele mai importante zile ale anului era împărțirea premiilor studenților de la radiologie, la sfârşitul lunii iulie. Era vorba întotdeauna de o treabă de familie, cum le plăcea s-o numească membrii serviciului de radiologie.

Din cauza pensionării recente şi a vechimii în spital, doctorul Andrews fusese ales să prezideze deschiderea ceremoniei care se încheia într-o veselie generală şi în jurul unui bufet somptuos compus exclusiv din fructul rege al zilei, aşa cum impunea tradiția.

De dimineață, studenții petrecuseră un timp lung pentru a culege fragii pe câmpul fermei din vecinătatea spitalului.

Apoi, Polly alergase să se schimbe în vestiarul personalului şi reapăru imediat îmbrăcată cu o rochiță verde. Se strecură în fundul sălii şi găsi un scaun lângă uşă, ceea ce îi permitea să dispară discret dacă ar fi devenit căldura insuportabilă. Simțea deja primele simptome ale unei migrene îngrozitoare.

Primele rânduri fuseseră rezervate invitaților şi familiilor premianților. Brusc, apăru Valerie, abordând o rochie încântătoare cu motive roşii şi gri. Părul era tăiat foarte scurt pe gât şi strălucea de frumusețe şi eleganță.

- Valerie! exclamă Polly. Eşti magnifică. Unde ai găsit această minunăție?

- Sst! răspunse asta înclinându-se uşor. Face parte din trusoul meu, dar nu m-am putut împiedica să n-o încerc.

- Şi pe când ziua cea mare?

- Cred că de Crăciun.

Din adunare se ridică un murmur.

- Oh, sosesc. Alerg să mă aşez, să nu mă mai fac remarcată. Pe curând, Polly.

Doctorul Andrews, domnişoara Brooke, domnul Denvers şi doctorul Marlowe îşi făceau într-adevăr intrarea pe estrada instalată pentru ocazie şi luau loc în spatele unei mese pline de cărţi.

Polly nu-l mai văzuse pe Christopher de trei săptămâni. De-abia întors de la Copenhaga, acceptase să înlocuiască un radiolog al prietenilor lui din Lincolnshire. Se întorsese în ajun. Toată ziua reuşise să-l evite şi acum, în ciuda caracterului eminamente impersonal al acestei seri, singura lui prezenţă acolo, pe acea scenă improvizată unde nu-l vedea decât pe el, era suficientă să deschidă rănile pe care le spera totuşi, dacă nu cicatrizate, cel puţin mai insensibile.

- Doctorul Vedetă al nostru nu pare a suferi peste măsură de absenţa dulcineei sale, şuşoti o voce ironică la urechea lui Polly.

Neville se aşeza pe un scaun lângă ea şi se deda unei ocupaţii favorite.

- Nu înţeleg insinuările tale, murmură Polly, sătulă de bârfele lui.

- Nu citeşti ziarele? Frumoasa Fiona Young este la Hollywood, unde turnează un serial pentru televiziunea americană. Este şansa vieţii ei, spune articolul. Ce păcat că sfărâmătorul nostru de inimi local nu a găsit pe cineva care să-l înlocuiască în California în loc de Lincolnshire. Ar fi fost mai amuzant...

Dar Polly nu-l mai asculta. Deci, Fiona turna un film la Hollywood. Nu se va întoarce prea curând. Ce semnificaţie să dea acestei vieţi tulburătoare? Era posibil să se fi înşelat? Trăsese prea grăbită concluzii? Disperarea şi gelozia care o măcinau de săptămâni nu erau decât rezultatul unei imaginaţii fertile şi iraţionale?

Trecu prin restul serii ca un automat. însărcinată să distribuie răcoritoare, ca majoritatea studentelor care nu absolveau încă, îşi plantase pe buze un zâmbet de circuestanţă şi executa gesturile care se aşteptau de la ea, maşinal.

Dintr-o dată, Neville se propti în faţa ei.

- Crezi că-mi poţi găsi pe undeva o porţie din această excelentă tartă cu fragi? întrebă el întinzând farfuria goală.

O privi mai atent.

- Ce se întâmplă, Polly? Ai mâncat prea mulţi fragi? Văd că te-ai făcut verde la faţă, brusc.

Ea nu auzi continuarea. Fu conştientă de privirea alarmată pe care el i-o arunca, de un braţ care o reţinea... şi totul deveni negru.

Când deschise ochii, trei feţe neliniştite erau aplecate asupra ei. A lui Christopher, a domnişoarei Brooke şi a Sarei Lorrimer.

- Işi revine, spuse o voce care i se păru incredibil de îndepărtată.

Vru să se îndrepte, dar o pereche de mâini blânde şi ferme o obligară să rămână lungită.

- Este un animăluţ plin de forţă, spuse Chris, luându-i pulsul.

- Este vorba în mod sigur de o mică insolaţie, declară

domnişoara Brooke pe un ton sentențios. Toată dimineața sub acel soare de foc să culegi fragi... Acum are o mină mai bună, când culoarea îi revine în obraji. Cum te simți, copila mea?

Polly vru să vorbească, dar avea gâtul îngrozitor de uscat. Sara se aplecă asupra ei.

- Vrei o ceaşcă de ceai? Bineînțeles, ce întrebare! Revin imediat.

Ea dispăru, urmată de domnişoara Brooke.

- Cred că o ceaşcă de ceai mi-ar face cel mai mare bine şi mie. Tot acel vin cu fragi mi-a făcut sete.

Christopher trase un scaun şi se aşeză la căpătâiul tinerei. O privea, scuturând din cap cu resemnare.

- Ce spaimă ne-ai tras, draga mea Polly! Mai ales doamna Andrews, care nu văzuse niciodată o persoană leşinând în fața ei, era întoarsă pe spate.

- N-am mai leşinat până acum, spuse Polly, contrariată.

- Ei bine, să nu-ți faci un obicei, răspunse el cu un zâmbet.

Apoi, tonul lui deveni mai grav.

- Ai fi putut să te loveşti şi să te răneşti în cădere.

Privirea lui era plină de solicitudine şi Polly uită instantaneu suferințele, agonia acestor ultime săptămâni.

- Este vorba chiar de o insolație? întrebă ea.

- O mică insolație, cum spune domnişoara Brooke. Stai la umbră şi la răcoare timp de câteva zile şi nu va rămâne decât o vagă amintire. Cum o să te simți mai bine, o să te conduc acasă.

- Dar am maşina mea şi... mă simt bine acum.

- De când se discută ordinele medicului? Hai, stai liniştită şi lungită până când îți soseşte ceaiul. Apoi, mă aştepți cuminte.

El se ridică şi ieşi.

Un moment mai târziu, era aşezată în Rover-ul doctorului Marlowe şi rulau în întuneric.

- Nu te nelinişti pentru maşina ta, spuse Christopher. Voi face în aşa fel încât s-o recuperezi mâine. Din nefericire, nu voi putea conduce până acasă la tine. Am promis doctorului
Andrews să merg la pescuit cu el. Avem toți întâlnire la sase dimineața. Nu mi-am dat seama că ar fi asa devreme când am promis să fiu prezent. Dar voi găsi un mijloc pentru maşina ta, promit.

Polly se simțea teribil de istovită. Dar în acelaşi timp, amabilitatea şi atenția cu care o înconjura Christopher erau suficiente să facă această seară de neuitat. Se cuibări mai bine pe locul din față şi închise ochii, doar o secundă...

Când îi deschise din nou, soseau la Flint House.

- Deja! exclamă ea, uimită. Trebuie să fi adormit un moment.

- Intr-adevăr. Dar nu te nelinişti, este normal. Ceea ce ai nevoie acum, este multă odihnă. Dacă luni nu te simți înzdrăvenită, nu vreau să te văd la spital. Bine?

O conduse până la uşă şi strecură cheia în uşă pentru ea.

- Vrei o cafea? spuse Polly.

- Nu în seara aceasta, Polly. Mai întâi, aş vrea să urci să te culci imediat. Apoi, şi eu trebuie să mă scol mâine în zori. Eşti sigură că te simți bine?

- Da, da. Mulțumesc. Mă simt aşa de prost. Toate aceste precauții pentru un mic leşin.

- Este mai bine să previi, decât să vindeci, Polly. Odihneşte-te bine.

Casa era cufundată în întuneric.

„Mama trebuie să fi ieşit" îşi spuse Polly, în timp ce aprindea luminile. Când intră în salon, o siluetă întinsă se ridică.

- Mamă! Dormeai...

- N-am ațipit decât câteva minute, răspunse Jane căutându-şi ochelarii printre perne, înainte de a-i pune pe vârful nasului.

Polly o privi fix.

- Mamă, ai plâns. Ai ochii roșii. S-a întâmplat ceva?

- Tot o să afli mai, devreme sau mai târziu, aşa că o să-ți spun acum.

Jane oftă. Părea foarte abătută.

- Julie nu va veni în acest weekend.

- Oh! De ce?

- Pretinde că nu are suficienți bani să ia trenul până aici. A acceptat să lucreze la Torquai, de fapt! Se pare că Louise dorea să plece în Scoția. Mă bucuram atât s-o revăd. I-aş fi plătit eu trenul pentru a avea plăcerea să ne vedem cu toții, cel puțin două zile.

- Când începe munca la hotel?

- Luni.

- Asta nu-i lasă deloc timp să vină aici, mamă. Ascultă, nu este sfârşitul lumii. In şase săptămâni îşi va onora contractul şi va fi încântată să vină să stea câteva zile cu noi, înainte de a-şi relua

cursurile l

- a Londra. O să-mi iau şi eu concediul atunci şi o să fim cu toţii împreună, ca pe vremuri. Ce părere ai?

- Mă simt deja mai bine. Polly, draga mea, eşti atât de pozitivă... Nu ştiu cum m-aş descurca fără tine.

In mijlocul nopţii, un bubuit de tunet sfâşie aerul şi ploaia începu să bată în geamuri. Polly zâmbi în somnul ei. In sfârşit, un pic de apă care să stropească grădina uscată. Readormi fericită.

Când se trezi din nou era ora nouă dimineaţa şi leşinul din ziua trecută îi părea o amintire veche. Câmpul din jurul ei strălucea de prospeţime şi răspândea peste tot un miros minunat de iarbă umedă.

Polly, într-un elan de energie, simţi un chef nebun să alerge pe peluză, unde încă mai erau picături de ploaie. Dorinţa de a simţi prospeţimea acestei dimineţi revigorante, ca să şteargă definitiv căldura sufocantă din ajun.

- Polly! strigă Jane care coborî în acest moment. Ai înnebunit? Să alergi cu picioarele goale prin iarba udă! O să mori. Vino repede să-ţi iei micul dejun.

- Mă simt aşa de bine, mamă. Ca acel arbust de acolo. Ieri, era pe punctul de a muri şi astăzi stă ţanţoş şi mândru.

- Polly, te rog, calmează-te! Parcă ai fi o fetiţă care nu a mai văzut ploaie înainte. Eşti cam veselă, în dimineaţa asta.

- Mă simt fericită. Ca şi cum toată această apă m-a curăţat. O să plec de la zero.

Şcoala de radiografie îşi întrerupsese cursurile pentru vacanţa

de vară. Dar dacă lecțiile teoretice erau suspendate până în septembrie, munca practică nu lipsea în spital. Studenții erau deci invitați, dacă doreau, să-şi continue învățătura. Şi Polly avea intenția să se ducă în serviciul de radiologie ca de obicei. Viața ei evolua în jurul muncii, de acum înainte. Ii plăcea această senzație a datoriei împlinite care o însoțea în fiecare seară, când părăsea clădirea mare din cărămidă, după o zi plină. Şi posibilitatea de a-şi învăța meseria lângă un specialist devotat şi competent ca doctorul Marlowe îi mărea satisfacția.

In viitor, va înceta să se comporte ca o adolescentă caraghioasă, care se amorezase de profesorul său. Oh, nu pretindea să nege dragostea pe care o simțea pentru frumosul radiolog. Totuşi, această dragoste era fără speranță. El avea afecțiune pentru ea. De acest lucru era sigură. Se va mulțumi cu această prietenie sinceră şi va rămâne în umbră pentru a învăța tot ce putea de la el pe plan profesional.

Această hotărâre era de departe cea mai satisfăcătoare. In acelaşi timp, trebuia să se gândească la Ian. Dragul de Ian. Nu va şti poate s-o facă să vibreze la sunetul viorii lui, viața lor poate nu va fi spumoasă ca şampania, dar el va fi întotdeauna acolo pentru a o ajuta să nu-şi piardă echilibrul, sigur şi solid ca o stâncă.

Dintr-o dată, un zâmbet larg îi lumină fața. Ce idee minunată! De ce nu şi-ar lua ea şi cu Jane câteva zile de vacanță să se ducă să-l vadă pe Ian la Exeter? Va avea astfel ocazia să discute serios despre viitorul lor. Şi Jane va putea s-o viziteze pe Julie. Torquay nu era foarte departe de Exeter.

Telefonul îi întrerupse şirul gândurilor. O zbughi pe scări, dar Jane ajunsese înaintea ei.

- Este Valerie, spuse ea, cu mâna pe microfon. Spune că îți aduce maşina. Domnul Vickers şi Hannah vin şi ei. Ce să mă fac? Nu am decât două cotlete de oaie în congelator...

Polly luă telefonul.

- Valerie?

Aceasta râdea în hohote de cealaltă parte a firului.

- Am auzit totul! Spune-i lui Jane să se liniştească. Aducem noi un coş de picnic pentru prânz. Este suficient să hrăneşti o întreagă armată. Vom fi la voi în jur de o oră.

Valerie ajunse prima la volanul maşinuței lui Polly, urmată aproape imediat de Alan în Land Rover-ul lui, având-o pe Hannah ca pasageră.

- Priviți acest îngeraş, exclamă aceasta, ridicând-o în brațe. Parcă ar fi Scufița Roşie.

- Alan spune că semăn cu un cățeluş, răspunse fetița, solemnă.

Un moment mai târziu, mica trupă mergea prin nisip până la locul recomandat de Polly, suficient de îndepărtat de accesul la plajă, pentru a obține un pic de linişte. Marea se retrăsese şi trebuia să parcurgi un drum lung: un drum lung înainte de a găsi puțină apă pentru a te scălda.

- Nu-ți face probleme, spuse Jane micuței Hannah. Când o să terminăm de mâncat, marea se va ridica suficient pentru a ne permite să ne scăldăm puțin.

Copilul zâmbi politicos. Părea îndepărtată, ciudat de calmă şi se mulțumea să se joace cu nisipul pe care-l privea cum i se strecoară printre degete.

Ceilalți, prea ocupați să aranjeze masa în mijlocul comentariilor sarcastice ale lui Alan, care ca majoritatea oamenilor de la țară detesta picnicurile, nu remarcară atitudinea ciudat de pasivă a fetiței.

Alan fu primul care se nelinişti de tăcerea ei. Masa terminându-se, Valerie şi Jane se aşezaseră puțin mai departe, la umbră. Hannah adormise cu capul pe genunchii maică-sii.

- Acest copil nu este bine, spuse el brusc.

Polly, care contempla marea din fața ei, își înălță capul.

- Hannah?

- Cine altcineva?

Alan o privea cu gravitate şi pentru prima oară, tânăra remarcă intensitatea privirii lui albastre. O privire căreia nimic nu-i scăpa.

- Nu am găsit-o în formă, ieri, dar m-am gândit că era căldura, soarele. Speram să vorbesc cu Chris astăzi, dar nu ştiam că se duce la pescuit. Şi azi dimineață, părea un pic prea agitată. Am preferat să aştept, înainte de a vorbi cine ştie ce. Nu-mi place asta, Polly. Nu-mi place deloc.

Polly se încruntă.

Nu înțelegea neliniştea veterinarului. Hannah dormea liniştită la umbra falezei.

- Ce vrei să spui?

Alan se îndreptă uşor.

- Pacienții mei nu pot să-mi explice verbal simptomele lor. Am învățat să descifrez unele semne pentru a pune diagnosticele. O observ pe Hannah de zece minute şi în tot acest timp, nu a mişcat nici măcar o singură dată.

- Doarme.

Alan scutură din cap.

- Ai observat un animal tânăr în timpul somnului? Modul în care se mişcă, cum îi tresar pleoapele. Din când în când, scoate mici țipete. Nu este mare diferență între un copil şi un animal tânăr. Somnul lui Hannah nu mi se pare foarte firesc.

- Ai o explicație? întrebă Polly, din ce în ce mai îngrijorată.

- Nu ştiu cu adevărat. Poate să fie căldura sau o ilFecție. Bolile nu sunt rezervate doar iernii, să ştii.

- Cred că trebuie să-i spunem Valeriei.

Ea se apropie cu fața gravă de cele două femei.

- Valerie, spuse ea cu precauție. Crezi că Hannah suferă de căldură?

- Nu cred. Special m-am aşezat aici, la adăpost de soare. De ce?

Puse o mână pe fruntea copilului.

- Este un pic caldă. Ce crezi, Polly?

Tânăra atinse şi ea fruntea copilului, apoi aprobă.

- Nu cred că are febră. Doar că Alan se îngrijorează în privința ei.

Valerie înțepeni şi ochii i se măriră.

- De ce nu mi-a spus nimic?

O ridică pe Hannah pe genunchi şi-şi apropie fața de cea a

fetiței.

- Este caldă! Are febră! O simt! Oh, Polly!

Alan se ridică şi se apropie rapid.

- Nu intra în panică, Valerie. Ştiam cum o să reacționezi. Din acest motiv nu am vrut să-ți spun nimic. Poate că suferă de o uşoară insolație, ca Polly. Cred c-ar trebui să ne întoarcem acasă.

Cu ajutorul lui Jane, Valerie se ridică, ținând încă strâns lângă ea micul trup inert. Şi pentru prima dată, Polly înțelese exact ce vrusese să spună Alan când vorbise despre somnul anormal de greu al copilului. Nici strigătele mamei sale, nici modul în care era transportată în acea secundă, nu păreau să poată s-o trezească.

- Am putea să ne întoarcem la Flint House. Hannah s-ar putea odihni acolo, sugeră ea.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar ar fi mai bine să ne întoarcem la Apple Acre, spuse Alan.

Vocea lui era calmă, dar ca şi Polly, se gândea la durerile de cap de care se plânsese fetița în ultima vreme, dar care nu fuseseră luate în serios.

Merseră în tăcere până la maşini şi Alan întinse copilul pe bancheta din spate de la Land Rover.

Valerie era lividă.

- Polly, te rog, vrei să ai amabilitatea să telefonezi la familia Andrews? Chris poate s-a întors de la pescuit. In acest caz, spune-i să vină imediat acasă.

- Cred c-ar fi mai prudent să chemi medicul tău curant, interveni Alan.

In mai puțin de zece minute, Polly îşi gara maşinuța în față la Flint House şi se năpusti înăuntru, pentru a telefona.

Jane, cu fața gravă, se îndreptă spre bucătărie pentru a pregăti ceai.

- Doamna Andrews? Polly Wilcox la aparat.

- Polly! Eram aşa de îngrijorată pentru tine. Cum te simți? Am încercat să te sun un pic mai devreme, dar nu a răspuns nimeni.

- Doamnă Andrews, doctorul Marlowe este acolo?

- Pescarii s-au întors chiar acum, draga mea. Toți trei. Plecați de la ora şase dimineața, s-au întors cu două macrouri şi doi țâri minusculi.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs amuzat.

- Mă rog, ce importanță are dacă s-au distrat. Sunt radioşi. Numai că acum mă cheamă să le pregătesc de mâncare. Fiindcă sunt morți de foame, cu atâta aer curat. Eu care contam să-i hrănesc cu fructele muncii lor...

- Doamnă Andrews, pot să vorbesc cu doctorul Marlowe? Este foarte urgent, vă rog... o întrerupse tânăra.

Câteva secunde mai târziu, Christopher era la telefon.

- Ce se întâmplă, Polly? Doamna Andrews vorbeşte de o urgență.

- Este Hannah. Ne-am dus să facem picnic pe plajă. Hannah era foarte calmă, nu-i era foame, dar nu mi s-a părut nimic anormal. Alan a fost cel care a dat alerta. Nu-i plăcea acel mod pe care-l avea de a dormi atât de profund şi...

- Polly, ce încerci să-mi spui?

Vocea lui era tăioasă, presantă.

- Nu ştiu cum să-ţi explic, Christopher. Nu este nimic sigur. Suntem doar îngrijoraţi. Alan a dus-o pe Hannah până la maşină şi ea n-a mişcat nici măcar o dată. Nu s-a sculat. Chiar când a lungit-o pe bancheta din spate a maşinii. Este ciudat, acest mod al ei de a dormi...

- Oh, Dumnezeule! murmură Christopher. O să-ţi telefonez, Polly. Vin imediat acolo.

Se scurse o oră, încet, interminabil. Polly se învârtea pe lângă telefon numărând secundele, minutele. In cele din urmă, telefonul sună.

- Christopher, tu eşti?

- Nu, Polly, sunt Valerie. Polly, poţi să ne întâlnim la spital? Polly, mi-e teamă să nu fie ceva foarte serios. Sunt în biroul lui Chris. Te rog, vino imediat...

Capitolul 10

Polly traversă în grabă culoarul lung al spitalului. Tăcerea era ameninţătoare, atmosfera grea şi irespirabilă.

Valerie stătea în picioare, în faţa ferestrei biroului lui Christopher. Era lividă, avea cearcăne mari.

- Mulţumesc că ai venit, îi spuse ea lui Polly.

- Ce face Hannah? întrebă tânăra.

- Este în comă! Dumnezeule! Ştii că una dintre simptomele care apare în cazul unei tumori a creierului este coma? Oh, Polly, mă simt atât de inutilă, nu ştiu ce să fac! Ce fel de mamă sunt ca să nu remarc că fiicei mele nu-i era bine? Ce-o să fac? Ce pot să fac?

Valerie tremura, pradă unei disperări care îți făcea rău s-o vezi. Tulburată, cuprinsă de remuşcări, mergea în lung şi-n lat, proferând invective la adresa ei şi a fratelui său. El ar fi trebuit să observe simptomele mai devreme. In fond, era medic. Şi Alan! De ce nu-i comunicase bănuielile lui, în ajun? De ce nu o avertizase?

- Nu vroia să te îngrijoreze, îi explică Polly.

- Şi aşa, uite ce a ieşit!

Se aşeză în fotoliul lui Christopher şi-şi puse capul în mâini.

- Imi pare rău. Nu-mi da atenție. Nu mai ştiu ce spun.

- Povesteşte-mi ce s-a întâmplat când v-ați întors la Apple Acre.

- Hannah nu a mişcat pe tot parcursul drumului. Incercam să mă conving că are o mică insolație, dar ştiam deja că era ceva mai grav. Alan a dus-o până în patul ei, apoi a trebuit să absenteze. Era de gardă azi după-amiază şi avea mai multe întâlniri. I-am telefonat medicului meu şi am rămas lângă patul lui Hannah în care ea dormea în continuare. A sosit la scurtă vreme, urmat aproape imediat de Chris. Ei nu voiau ca eu să rămân în cameră. Ii auzeam vorbind cu voce joasă. Câteva minute mai târziu, Chris chema o ambulanță...

Vocea i se frânse.

- Şi atunci a început coşmarul. Chris a început să-mi spună că Hannah era în comă şi că nu... că nu trebuia înlăturată posibilitatea unei tumori pe creier. Dacă ai fi văzut-o, Polly. Devenise dintr-o dată palidă. Buzele îi erau albastre, respirația şuierătoare. Am crezut că era pe cale să moară. Nu ştiu ce m-a apucat în acel moment, dar brusc, Chris mă scutura violent, ordonându-mi să-mi vin în fire. Nu ştiu exact ce s-a petrecut după aceea. A sosit ambulanța, am venit aici cu maximum de viteză şi au adus-o pe fetița mea. Chris i-a urmat şi eu ți-am telefonat...

Işi plecă fața.

- Cine o examinează? întrebă Polly.

- Chris a insistat s-o facă el însuşi. Nu sunt sigură că este o idee bună. Mi-e teamă să nu fie insuficient de obiectiv, diagnosticul să nu fie precis. Dar pretinde că prezența lui acolo va face ca toată lumea să câştige timp. Cred mai ales că se simte vinovat. Ii pare teribil de rău că n-a înțeles mai devreme că mica noastră Hannah era bolnavă. Nu lua în serios durerile ei de cap şi nu vroia să mă neliniştească.

Tăcu şi în cameră se instală tăcerea. Cele două femei numărau minutele, pradă unei temeri indescriptibile.

In cele din urmă, un zgomot familiar răsună pe culoar şi Christopher apăru în uşă. Expresia feței sale era gravă, îngrijorată.

- Imi pare bine că ai putut veni, îi spuse el lui Polly.

Apoi, se întoarse spre sora lui.

- Totul este gata pentru arteriografie şi chirurgul neurolog va fi prezent pentru cazul în care va trebui să operăm. Valerie, te rog, nu intra în panică! Trebuie să facem față oricărei eventualități. Polly, fiindcă eşti aici, ai accepta să ne ajuți? SubT sigur că Sara va fi încântată să te aibă lângă ea pentru a o secunda.

- Chris, chiar crezi că este vorba de o tumoră? întrebă Valerie tremurând de groază.

- Este o eventualitate pe care nu trebuie s-o înlăturăm. Dar asta nu înseamnă neapărat că este malignă, sau fatală. Cu tehnicile chirurgiei moderne, avem toate speranțele.

Polly i se alătură Sarei în sala de operații. Aceasta se îmbrăcase deja în ținuta regulamentară.

- Nu prea arăți rău pentru cineva care a suferit de o insolație, îi spuse ea. Cum te simți?

- In acest moment, nu mă simt prea fericită.

- Nu, ce chestie îngrozitoare, nu-i aşa? Ar trebui să te grăbeşti să-ţi pui hainele septice, ceilalţi sunt gata.

Uşa dublă care ducea în sala de anestezie se deschise şi brancarda cu Hannah, micuţa păpuşă palidă şi fragilă, sub cearşaful imaculat, fu împinsă până la masa de operaţie. Christopher şi doctorul Grindley, anestezistul de gardă, urmau îndeaproape micul convoi.

Christopher o căuta din ochi pe Polly şi-i făcu un mic semn din cap peste masă. Adesea, se întrebase dacă un medic aflat în situaţia teribilă de a trebui să îngrijească un apropiat, nu-şi pierdea o parte din calităţi. In cazul doctorului Marlowe, întrebarea era de prisos. Era radiologul care se apropia de micuţa bolnavă, nu unchiul ei. Valerie greşea că se îndoia de el.

Polly îl observă cu atenţie când injecta un fluid opac în artera carotidă a copilului, lichid care va circula de-a lungul vaselor şi capilarelor creierului, dezvăluind astfel orice anomalie. Toţi observau înaintarea lichidului pe ecranul monitorului.

Dintr-o dată, Chris lăsă să-i scape un strigăt.

- Iată! Vedeţi? O deplasare a vaselor. Chiar un defect pe partea stângă. Mulţumescu-ţi ţie Doamne, nu este o tumoră. Este un hematom, un cheag de sânge!

Nici o secundă nu încercă să-şi ascundă sentimentele. Comportamentul său nu mai era detaşat şi strict profesional. Ochii lui, deasupra măştii, străluceau de lacrimi reţinute cu greu. Şi Polly trebui să se abţină pentru a nu izbucni în hohote de plâns. Imprejurul lor tensiunea scăzuse, uşurarea era generală.

Christopher retrase cateterul de la gâtul lui Hannah, înainte de a închide rana cu grijă. Doar doctorul Marlowe păstra tăcerea. Era fericit, dar stresul infernal al acestor ultime ore era încă prea prezent ca să se poată destinde instantaneu.

Se apropie de Polly.

- Putem respira cu toţii, spuse el cu un zâmbet. Doreşti cu siguranţă să-i anunţi vestea cea bună Valeriei. Spune-i că n-are nici un motiv de îngrijorare. O să vin şi eu în câteva minute. Dar mai întâi aş vrea să vorbesc cu doctorul Stratton.

Polly credea că o s-o găsească pe Valerie în faţa ferestrei, privind drept în faţa ei. Dar era cu Alan. Se ridicară amândoi dintr-o singură mişcare.

- După cum vezi, nu am putut rămâne la clinica mea, spuse el. Am chemat pe cineva să mă înlocuiască şi am alergat până aici.

Valerie se apropie de ea şi-i luă mâinile.

- Spune-mi adevărul. Oricare ar fi, vreau să cunosc adevărul.

- Veşti bune, Valerie. De departe nu atât de serioase cum am crezut la început.

Polly nu ştia în ce grad prezenţa unui cheag de sânge în creierul micuţei Hannah putea fi considerată fără gravmtate. Aşa că alese să rămână evazivă.

- Christopher va fi aici dintr-un minut într-altul

- Slavă Domnului! exclamă Alan, lăsând să-i scape un oftat enorm de uşurare. Am îmbătrânit cu cincisprezece ani în curs de câteva ore.

Christopher sosi aproape imediat şi se îndreptă repede spre sora lui.

- Ți-a explicat Polly?

- Spune că nu este atât de grav precum credeam.

Christopher își dădu capul pe spate și începu să râdă.

- Draga noastră Polly este puțin circumspectă. Precis nu vroia să dea prea mari speranțe. Valerie, totul este în regulă! Hannah va trebui să suporte o intervenție minoră. Este vorba pur și simplu de extragerea unui cheag de sânge. Dar nu există tumoră.

Valerie își trecu o mână tremurătoare peste față.

- Care este cauza cheagului? A apărut brusc?

- Căzând de pe scrânciob, Hannah s-a lovit la cap. Această cădere este singura cauză a problemei. Acea rană la tâmplă a dus la un început de sângerare care este la originea formării unui cheag de sânge. Care cheag este responsabil de durerile de cap de care se plângea ea, de aceea moleșeala latentă și până la urmă coma. Trebuie mai întâi să studiez radiografiile, înainte de a determina importanța vătămării, dar nu cred că este ceva de îngrijorat. Orice ar fi, domnul Stratton este gata să opereze și i-am promis să mă întorc în blocul operator. Doresc neapărat să asist la intervenție.

- Pot să rămân la spital? întrebă Valerie, insistentă. Vreau să fiu alături de Hannah când se va trezi.

- Bineînțeles, draga mea. Mă însărcinez eu cu totul.

De cum dispăru, Alan decretă că nu mai aveau ce face în incinta spitalului, pe moment.

- Hai să sărbătorim vestea bună în jurul unei cine copioase, sugeră el cu jovialitatea obișnuită. Mor de foame, brusc.

Polly invocă o scuză pentru a nu li se alătura. Nu vroia să-i

deranjeze. Cei doi aveau prea multe de discutat în particular. Erau în dispoziție bună ştiind-o pe fetiță în afară de pericol. Cum ar fi putut să le strice plăcerea?

Pretextă că-i promisese lui Jane să se întoarcă acasă cât de repede posibil, şi-i privi îndepărtându-se, ținându-se de braț.

Simțea urmarea încercărilor acestei după-amiezi. Şi în timp ce mergea pe culoarul pustiu al serviciului de radiologie, amintindu-şi încordarea şi zumzetul de activitate al acestor ultime ore, se simți ciudat de goală şi de singură.

***

Luni dimineața, Polly luă drumul spitalului ca de obicei, în ciuda protestelor lui Jane care încercă, în zadar, s-o convingă că avea nevoie de o zi de odihnă.

- După insolația de vineri şi neliniştea din weekend, pe cine ar mira absența ta astăzi? Ți s-a spus să fii atentă.

Mamă, sunt neliniştită din cauza lui Hannah. Vreau să ştiu dacă intervenția chirurgicală s-a petrecut cu bine.

- Meriți un pic de odihnă, Polly. Câteva zile de concediu ți-ar face cel mai mare bine.

Când a fost asta? Cu patruzeci şi opt de ore mai devreme, plănuia o vacanță cu mama ei pentru a se duce în vizită la Ian.

Oftă. Cum putea părăsi Norwich după tot ce se petrecuse? Singura ei grijă, pe moment, era să afle ultimele noutăți în privința micuței.

Hannah era în continuare la reanimare şi nimeni nu era autorizat s-o vadă. De-abia primise acest refuz când apăru Christopher. Acesta zâmbi văzând-o pe Polly. Părea foarte obosit.

- Veştile sunt bune, Polly. Era vorba de un cheag de sânge minuscul. Dacă totul merge aşa cum sperăm, ar trebui să meargă în salonul său, mâine. Dacă doreşti, îți pot arăta radiografiile. Sunt în biroul meu.

Deschise un dosar şi luă negativul pe care-l pusese pe negatoscop.

- Aici, vezi cheagul? spuse el. Acelaşi unde artera cerebrală a fost deplasată. Fluidul opac pe care l-am injectat nu a putut trece peste. De ce, după părerea ta?

Un blocaj? sugeră Polly.

- Exact. Un blocaj şi acolo un hematom, numit şi cheag de sânge.

Părea bine dispus în această dimineață. Şi-i plăcea să-l vadă zâmbind.

- Ce o să faci acum, când cursurile s-au terminat? întrebă el, punând radiografia la loc în dosar.

- Oh, îmi rămân atâtea lucruri de învățat. I-am promis Sarei să vin s-o ajut pe cât de des posibil.

- Dacă ai câteva minute, fii drăguță şi du-te s-o vezi pe Valerie. O vei găsi în sala de aşteptare. Este într-o dispoziție îngrozitoare, astăzi. Gândeşte-te, nu i se permite să se ducă s-o vadă pe Hannah.

Acea dimineață fu ca o repetiție a săptămânii care urmă. Polly îşi împărțea timpul între mica pacientă care fusese adusă în salon de a doua zi, şi maică-sa. Valerie alerga fără încetare între spital şi căsuța ei, şi pentru că nu putea sta lângă fiica ei, Polly o înlocuia foarte firesc.

Copilul îşi revenea după operație cu o viteză extraordinară şi

tot personalul era la picioarele ei.

Ca majoritatea micilor convalescenți, se plictisea uşor şi cerea atenție. Să stea lungită astfel în pat, zile întregi, era mai mult decât putea suporta şi consuma în neştire poveşti „inventate din cap".

- Am folosit toate poveştile înmagazinate în capul meu, îi spuse Polly într-o dimineață, când se simțea deosebit de obosită. N-a mai rămas nimic în raioane.

Hannah pufni în râs.

- Vorbeşti despre capul tău de parcă ar fi un supermarket.

- Dacă ai auzi tot vacarmul din interior, cu toate cutiile de conserve care se ciocnesc între ele, bang-bang!

Zâmbetul lui Hannah dispăru.

- Nu cumva te-ai molipsit de una din blestematele mele dureri de cap? întrebă ea îngrijorată.

Polly se aplecă spre fetiță şi-i depuse un sărut pe vârful nasului.

- Nu, scumpa mea. Nu o să am nici una din durerile tale de cap. Şi nici tu. S-au dus, au dispărut pentru totdeauna, s-au evaporat. Ca prin farmec.

Hannah nu era genul care să lase o astfel de oportunitate să treacă.

- Oh, Polly, te rog, spune-mi povestea unei fetițe care se numea Hannah şi durerile ei de cap care s-au evaporat ca prin farmec...

Sosirea lui Christopher îi întrerupse elanul.

- O să-ți spun o altă poveste, spuse el vesel. Aceea a unei fetițe care se cheamă Hannah şi care, dacă este cuminte şi le ascultă pe asistente, se va putea duce acasă începând de mâine. Ce părere ai despre această întorsătură a magiei?

Hannah nu era deloc convinsă.

- Cine o să mă mai viziteze, să-mi aducă bomboane şi jucării şi să-mi spună poveşti? întrebă ea cu o voce plângătoare.

Christopher schimbă un zâmbet cu Polly.

- Cred că această tânără persoană a fost prea răsfăţată în ultimul timp. Un pic de linişte acasă, iată ce îi trebuie. Ah, uite-o pe Valerie. O să-i putem anunţa vestea cea bună.

Un moment mai târziu, Christopher şi Polly mergeau liniştit spre serviciul de radiologie.

- In toată această poveste rămâne cel puţin un aspect pozitiv. Hannah pare să se fi descotorisit pentru totdeauna de frica sa de spitale, remarcă el.

Polly încuviinţă cu un semn din cap.

- Cel puţin aşa se pare.

- De fapt, nu am avut ocazia să-ţi anunţ vestea bună. Am găsit în fine un apartament. La un sfert de oră cu maşina de aici.

- In oraş?

- Da. Iţi aminteşti de Highbury Mansions? In acea sâmbătă dimineaţa când am efectuat vizite la domiciliu? Prima pacientă se numea domnişoara Daniels. O ştii pe acea bătrânică drăguţă care locuia cu nepoata ei şi visa să se instaleze într-un centru pentru bătrâni. Dorinţa i s-a împlinit, s-a mutat într-un pavilion şi apartamentul este de vânzare. M-am dus să-l vizitez ieri şi este exact ce căutam. Incăperi mari, spaţioase, plafoane înalte, construcţie solidă. Bineînţeles că se impun modernizări. Am întâlnire mâine cu un antreprenor. Dacă voi avea timp, voi

participa voluntar la lucrări.

Polly zâmbi. El se arăta egal cu sine însuşi, om de idei gata întotdeauna să înfrunte o nouă provocare.

- Şi altă idee bună este că voi lua Apple Acre. O să i-l închiriez Valeriei, pe moment, fiindcă nu vrea să audă de vânzare. Dar nu disper că nu o s-o conving. Va fi un mic refugiu unde să te poți ascunde în timpul weekendului.

Era radios. Ochii îi străluceau de bucurie.

- Se pare că până la urmă ai tot ce-ți doreşti, spuse Polly.

La aceste cuvinte, privirea lui Christopher se umbri uşor.

- Nu tot, dar cine se poate lăuda că are tot ce-şi doreşte? răspunse el, visător.

Dintr-o dată, Polly îşi dădu seama de acea teribilă singurătate despre care îi vorbiseră Valerie şi mama ei. Dar în acelaşi timp, se simțea exclusă. Ce departe era el...

La întoarcere, în acea după-amiază, găsi casa goală. Jane asista la una din reuniunile ei de broderie şi Roger probabil nu va fi înainte de începerea serii.

Fuseseră primite două scrisori. Una de la Ian şi alta de la Julie, adresată mamei sale. Polly o puse pe prima în buzunar şi pe a doua pe consola de la intrare. Apoi urcă să se schimbe.

O jumătate de oră mai târziu, se instala pe pat şi rupea plicul, mirată să simtă conținutul mai subțire ca de obicei. Ian urma până la urmă să se hotărască să-i povestească noua lui viață la Exeter. Se părea, în ultimul timp, că scrisorile lui se făceau din ce în ce mai scurte şi mai evazive.

„Dragă Polly,

Cuvintele care vor urma sunt cele mai grele din care am scris vreodată. Am început această scrisoare de multe ori, fără a reuşi s-o termin. Cuvintele îmi lipsesc. Aşa că, cea mai bună soluție este poate să-ți anunț ştirea fără înflorituri. Julie şi cu mine o să ne căsătorim. Nu voi încerca să găsesc scuze pentru unul sau altul. Ne-am îndrăgostit, sau mai curând, eu m-am îndrăgostit profund de ea când am început să ne întâlnim la Londra. Eram singur şi bucuros să petrec momente lungi în compania ei. Mai întâi, am crezut că era un gen de înlocuitoare. Un mod de a petrece timpul cu tine, indirect, printr-un intermediar al familiei tale. Apoi, am înțeles că sentimentele mele pentru ea erau mult mai puternice. Când mi-a mărturist că fusese întotdeauna îndrăgostită de mine, de la prima întâlnire la Flint House, când mi-ai prezentat-o pe mama ta, nu am mai putut rezista.

Este mult timp de când ar fi trebuit să-ți împărtăşesc adevărul. Am încercat în numeroase rânduri, dar fără să pot pronunța cuvintele fatidice. Nu vroiam să te fac să suferi, să te văd suferind din vina mea. Şi, să fim cinstiți, sunt laş. Ingrozitor de laş.

Nu am mai putut întârzia lucrurile. Julie este însărcinată.

Avea intenția să meargă la Norfolk pentru a te anunța personal, dar în ultimul minut, n-a avut curajul să înfrunte o asemenea încercare. Te imploră s-o ierți. Nu suntem prea mândri de noi. Singura noastră scuză este că ne iubim.

O scrisoare de la Julie va ajunge la mama ta în acelaşi timp cu a mea. Ii este foarte teamă să nu vă întoarceți cu toții împotriva ei. Mai mult ca orice, îi este frică de o ruptură în sânul familiei“.

Polly nu-şi continuă lectura mai departe. La ce bun? Restul scrisorii nu era decât o repetiție a ceea ce citise. Niciodată Polly nu l-ar fi crezut pe logodnicul ei în stare să scrie o scrisoare debordând se sentimente, atât de clar.

- Ar trebui să fiu satisfăcută, îşi spuse ea. Este tot ceea ce-mi doream, în sinea mea.

Dar nu simțea nimic. Era stupefiată, amorțită, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de o adâncă moleşeală.

Merse până la oglinda agățată pe un perete al camerei şi privi fix în adâncul ochilor ei verzi. Era năucită, dezorientată.

- Ar fi trebuit să bănuiesc, îşi spuse ea, gândindu-se cu voce tare. Era evident. Dacă l-aş fi iubit cu adevărat, aş fi înțeles mai devreme.

Ce răsturnare ciudată a situației. Incepu să râdă. Un râs trist. Nu simțea nici o ranchiună. Poate doar un pic de gelozie. Ian şi Julie se iubeau. Ea era singură, incapabilă să aprindă pasiunea în ochii sau în inima unum bărbat.

Acest gând fu cel care declanşă în cele din urmă un torent de lacrimi.

Auzi un motor de maşină, apoi vocea lui Jane.

- Mulțumesc că m-ați condus până aici, doamnă Arthur. Sper că nu v-am făcut să pierdeți mult timp.

Uşa se trânti, în hol răsună zgomot de paşi.

- O să-i las zece minute să citească şi să digere scrisoarea lui Julie, îşi spuse Polly.

Se duse în baie şi se spălă pe față. Apoi coborî în bucătărie, unde mama ei pregătea o salată pentru cină. Jane avea obrajii roşii şi buzele strânse.

- Ai primit o scrisoare de la Ian? întrebă ea cu precauție.

- Da. Presupun că a fost pusă la poștă în același timp cu cea a lui Julie. Mamă, cred că dacă nu încetezi să te mai înverșunezi asupra bietei lăptuci, în câteva secunde nu va mai rămâne nimic din ea.

Jane dădu la o parte restul salatei.

- Trădătorii! strigă ea. Cum au putut face un astfel de lucru? Și această Julie! Ce mică intrigantă! Totdeauna să-mi spună minciuni sfruntate. „Louise vroia să meargă în Scoția, atunci am acceptat să muncesc în Torguay".

Imita vocea fiicei sale.

- Și în tot acest timp, avea intenția să meargă la Torquay pentru a fi mai aproape de Ian!

- Mamă, o întrerupse Polly. Nu putea să se împiedice. Il iubește pe Ian. Este mai mult decât pot eu pretinde.

Jane își scoase ochelarii și și-i șterse automat, înainte de a-i pune la loc pe nas. Işi privea fiica, nevenindu-i să creadă.

- Vrei să spui că nu ești tulburată de toată această poveste?

- Ba da. Sigur. Consider că ar fi trebuit să ne spună mai devreme. S-ar fi evitat multe încurcături.

Schiță umbra unui biet zâmbet.

- Ceea ce ne trebuie acum este un pahar bun de scotch.

Se îndreptă spre camera de zi, urmată imediat de maică-sa. Oricum, nici uneia nici celeilalte nu-i era prea foame.

- Dar tu, nu simți nimic? Vreau să spun, nu te simți lovită, umilită sau disperată? insistă Jane. Ca să-ți spun drept, Polly, nu am crezut niciodată că Ian și cu tine erați făcuți unul pentru altul. De altfel, am avut ocazia să vorbesc cu Valerie și ea împărtășea în

întregime punctul meu de vedere. Totuşi, cum a putut el...? Spune-mi adevărul, Polly. Nu eşti un pic rănită în mândria ta?

Tânăra clătină din cap.

- Aş minţi dacă ţi-aş spune contrariul. Nimănui nu-i place să fie aruncat aşa. Dar mamă, aş fi şi mai ipocrită dacă l-aş condamna pe Ian pentru ceea ce face. M-am jucat cu răbdarea lui luni întregi. Eu sunt cea care amânam mereu data eventuală a căsătoriei noastre. Intr-un fel, eu l-am aruncat în braţele lui Julie. O dată, chiar am fost pe punctul de a o rupe cu el. I-am scris o scrisoare, explicându-i că nu-l iubeam suficient...

Polly se întrerupse. Nu vroia să spună mai mult. Deja, simţea privirea scrutătoare a maică-sii asupra ei.

- Apoi, m-am răzgândit. Dar nici un moment nu m-am gândit la Ian. Nu acţionam decât în raport cu mine însămi. Când mă gândesc, îmi dau seama că eram gata să-l folosesc pe Ian dacă îmi convenea. Acum, nu cred că sunt în poziţia să-l critic. Bineînţeles că sunt rănită. Profund rănită. Dar nu în fundul inimii. Nu asta contează cu adevărat?

Jane îşi privea paharul, pierdută în gânduri.

- Aveam un presentiment ciudat în privinţa Juliei. Nu eram în stare să-l explic, dar nu aveam încredere în ea. Pot s-o mărturisesc astăzi, nu-mi plăcea prea mult ideea ca ea să meargă să lucreze la Torquay. Totuşi, eram departe de a-mi imagina acest lucru. Sincer, Polly, nu mă pot arăta aşa de mărinimoasă ca tine. Te asigur că nu sunt gata să le iert această trădare infamă.

Polly zâmbi.

- Asta înseamnă că nu te vei duce la căsătoria lor?

Jane se îndepărtă, indignată.

- Bineînțeles că nu voi merge la căsătoria lor. Mai mult, să nu se aştepte la un cadou din partea mea!

- Adică nu vei tricota nici un costumaş? insistă Polly.

Jane îşi plecă ochii. Incă nu se gândise la acest aspect al problemei, aşa cum mărturisea fața ei pe care curgea încet o lacrimă solitară.

- Oh, Polly, ce poveste îngrozitoare! Sunt aşa furioasă pe ei. Dar cum să-i port pică acelui mititel nevinovat? Chiar nu ştiu ce să fac. Nu vreau s-o pierd pe Julie, bineînțeles. Mai mult, nu vreau să mă supăr pe Ian. Şi nici nu vreau să văd familia noastră destrămată. ... Totuşi, dacă iert, o să crezi că te părăsesc şi le țin partea contra ta.

- Nu spune prostii, mamă. Ca şi cum aş fi în stare să adopt o atitudine atât de negativă. Nu mai puțin ca tine, nu doresc să văd familia noastră destrămată. Ştii ce o să faci? O să-i telefonezi imediat lui Julie şi o să-i urezi toată fericirea din lume. Spune-i că-i transmit urările mele de bine.

Jane se ridică.

- Domnul să te binecuvânteze, copila mea, spuse ea cu o voce plină de emoție.

O strânse pe Polly în brațe şi se îndreptă către telefon.

Capitolul 11

Ploaia începu s-o bată pe Polly în faţă, chiar în momentul în care ajungea la faleză.

Simţi brusc nevoia imperioasă de a lua aer. Un mers bun. Iată ce o va ajuta să-şi pună ordine în idei.

Nu minţea când afirma că nu simte nici o furie, nici o ranchiună contra surorii ei. Totuşi, preferase să se îndepărteze din momentul în care o auzise pe maică-sa vorbind cu Julie. Avea încă nevoie de timp înainte de a-i putea vorbi din nou ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Mai bine să lase timpul să lucreze pentru ele.

Ploaia, violentă, nu dură decât câteva minute, dar reuşi să-i alunge pe toţi turişii de pe plajă. Polly, când ajunse la întinderile vaste de nisip, nu avea drept însoţitor decât oceanul.

Işi dădu pe spate gluga de la hanorac, îşi scutură buclele lungi roşcate şi stătu dreaptă, cu faţa spre primele raze de soare care reapărea dintre nori. Aştepta, spera să vadă un curcubeu.

In cele din urmă, apăru, punte multicoloră traversând orizontul. Şi dintr-o dată, de cealaltă parte a plajei, în locul în care culorile spectrului păreau să prindă rădăcină, se detaşă silueta unui bărbat.

Mergea spre ea cu paşi hotărâţi şi un gând brusc, inexplicabil, imposibil, dar foarte plăcut, îi trecu prin minte.

Nu era un vis?

Dar nu. Bărbatul zvelt care se îndrepta spre ea, cu părul negru uşor ciufulit de vânt, cu faţa cu bărbie voluntară şi o pereche de ochi cenuşii...

Era el. El care venea în întâmpinarea ei. El, care într-un fel sau

altul aflase adevărul în legătură cu Ian şi Julie...

Se opri la câțiva paşi şi o privi fix, lung, ca şi cum încerca să-i ghicească sentimentele.

- Plângi! exclamă el.

Ea îşi duse mâinile la obraji.

- Nu, este doar ploaia.

- Dar ai plâns... din cauza lui Ian?

La ce bun să se mai prefacă? Nu venise momentul să fie cinstită?

-Am plâns din cauza tuturor acelor neînțelegeri, din cauza timpului pierdut. Am plâns pentru toți cei care iubesc din tot sufletul, fără vreo speranță de a li se răspunde. Pentru toate inimile sfărâmate, toți iubiții nefericiți din lume, nu numai pentru mine...

Se întrerupse. Nu spusese totul?

El se apropie şi o prinse uşor de umeri.

- De ce nu mi-ai spus niciodată asta, înainte?

- Ca să râzi de prostia mea?

- Oh, Polly, Polly, draga mea încăpățânată mică! Ințelegi deci cât de tare te iubesc!

Ea ridică spre el o privire plină de neîncredere.

- Dar... Fiona... şi cealaltă Marie...

El zâmbi.

- Fiona nu a fost niciodată decât un intermezzo plăcut. S-a găsit acolo într-un moment în care mă simțeam disperat de singur. Nu a fost vorba de altceva între noi. Este o tânără foarte independentă, să ştii.

- Şi soția ta... In acea seară când ai cântat la pian, la ea te

gândeai, pentru ea cântai.

- Intr-adevăr, mă gândeam la ea. Imi spuneam că mi-a distrus viața. Aveam impresia că niciodată nu voi mai avea încredere într-o femeie. Şi apoi te-am văzut, aşezată acolo, ochii tăi senini şi minunat de cinstiți sufereau pentru mine... Plângeam că nu te întâlnisem pe tine în locul ei.

O trase spre el şi buzele lui îi căutară gura, pecetluind cu un lung sărut împlinirea dragostei lor.

- Aici a început totul, spuse el în cele din urmă. Ziua în care am găsit acel pescăruş muribund. M-am îndrăgostit la prima vedere. Imediat, teama şi îndoiala mi s-au strecurat în suflet. Asemănarea cu Marie mi se părea o provocare a destinului. Dar foarte repede, am înțeles cât de diferite erați una de alta. Totul la tine mă înduioşa. Tu spui întotdeauna ce gândeşti.

- Te-ai îndrăgostit şi de încăpățânarea, furiile şi acel mod pe care-l am de a trage întotdeauna concluzii greşite?

El puse un deget pe buzele lui Polly.

- Sst, vorbim despre femeia pe care o iubesc.

- Oh Christopher, de ce nu mi-ai spus nimic? In tot acest timp, eram în agonie. Aş fi alergat spre tine dacă mi-ai fi dat cea mai mică speranță.

- Era imposibil. Nu atâta timp cât aparțineai altuia. Să iau femeia unui bărbat este un lucru de care sunt total incapabil. Ştiu bine ce înseamnă. Dar apoi, Valerie a început să facă aluzii, explicându-mi că nu mai aveai deloc veşti de la Ian, că el se arăta din ce în ce mai ocupat, fără ca asta să te afecteze câtuşi de puțin.

Atunci am început să sper că poate... Mă întreb uneori dacă Valerie şi mama ta... nu, este un pic cam tras de păr. Crezi că e au putut da o mână de ajutor destinului?

- Cine ştie? Dar ce importanță mai are, acum? spuse Polly transportată de bucurie.

Se agăță de brațul lui Christopher.

- Să ne întoarcem să le linştim imediat.

Merseră câțiva paşi, dar Christopher o trase din nou la pieptul lui, sorbind-o din ochi.

- Ştiu că mai avem multe amănunte de discutat, dar pot aştepta. Eu nu mai pot. Există limite ale răbdării unui bărbat, Polly. Nimic nu trebuie să fie mai important decât tu şi cu mine.

Polly ridică ochii spre cer. Era total degajat; norii dispăruseră şi soarele strălucea în toată splendoarea lui.

- A plecat, spuse ea. Curcubeul a plecat.

- Şi tu ai uitat să-ți pui o dorință?

Ea izbucni în râs şi ridicându-se pe vârfuri îl sărută.

- Deloc. De altfel, tocmai mi se realizează.

Sfârșit